விவேகபோதினி

"எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."—திருவள்ளுவர்.

தொகுதி XIV } துன்மதி௵ மாசி௴ :: 1922-ம்௵ மார்ச்௴ { பகுதி ௧

முருகன் வழிபாடு

WORSHIP OF LORD MURUGA

ஒருவரையு மொருவரறி யாம லுந்திரிந்
திருவினையி னிடர்கலியொ டாடிநொந்துநொந்
தலையிலிடு மெழுகதென வாடி முன்செய்வஞ்
சனையாலே

ஒளிபெறவெ யெழுபுமர பாவை துன்றிடுங்
கயிறுவித மெனமருவி யாடி விண்பறிந்
தொளிருமின லுருவதென வோடி யங்கம் வெந்
திடுவேனைக்

கருதியொரு பரமபொரு ளீது என்றுஎன்
செவியிணையி னருளியுரு வாகி வந்த என்
கருவினையொ டருமலமும் நீறு கண்டுதண்
டருமாமென்

கருணைபொழி கமலமுக மாறு மிந்துளந்
தொடைமகுட முடியுமொளிர் தாபு ரஞ்சமண்
கலகலென மயிலின்மிசை யேறி வந்துகந்
தெனையாள்வாய் !

திரிபுரமு மதனுடலும் நீறு கண்டவன்
தருணமழ விடையனட ராஜ னெங்கணுந்
திகழருண கிரிசொருப னாதி யந்தமந்
தறியாத

சிவயநம நமசிவய கார ணன்சுரந்
தமுதமதை யருளியெமை யாளு மெந்தைதன்
திருவுருவின் மகிழெனது தாய் பயந்திடும்
புதல்வோனே !

குருகுகொடி யுடன்மயிலி லேறி மந்தரம்
புவனகிரி சுழலமறை யாயி ரங்களும்
குமரகுரு வெனவலிய சேட னஞ்சவந்
திடுவோனே !

குறமகளி னிடைதுவள பாத செஞ்சிலம்
பொலியவொரு சசிமகளொ டேக லந்துதின்
குருமலையின் மருவுகுரு நாத வும்பர்தம்
பெருமாளே !

தேவர்களைப் பெரிதும் துன்புறுத்திவந்த திரிபுரர் என்னும் அசுரர்களது நகரங்களான திரிபுரங்களைத் தமது சிரிப்பினாலும், சூரபதுமனால் துன்புறுத்தப்பட்ட தேவர்களால் தூண்டப்பட்டுத் தமது நிஷ்டையைக் கலைத்துத் தம்மைக் காமமுறச் செய்யவெண்ணித் தம்மீது புஷ்ப பாணங்களை எய்யத்துணிந்த மன்மதனது உடலைத் தமது நெற்றிக்கண் பார்வையினாலும், எரித்துச் சாம்பராக்கியவரும், மிகவும் இளமைபொருந்திய இடபத்தைத் தமது வாகனமாகக் கொண்டவரும், அண்டமெங்கும் ஒளிவீசிய சோதிப்பிழம்பாயாகி, அதை கண்டு மோகம் நீங்கிய பிரமவிஷ்ணுக்களின் வேண்டுகோளுக்கிரங்கி திருவருணாசலமாகிய சிவலிங்கமாக மாறி நின்றவரும், ஆதியந்தமற்றவராய் சகல அண்டங்களுக்கும் காரணராய் நமசிவாய என்னும் பஞ்சாட்சரத்தில் பொருந்தி நிற்பவரும், திருவருள் மேலீட்டினால் பேரானந்தமாகிய அமுதத்தை அடியார்களுக்கு ஊட்டி யாட்கொள்பவரும், அகிலாண்டங்களுமளித்த எமது தந்தையுமாகிய சிவபெருமானது செவ்வானம்போற் சிவந்த திருமேனியின் திவ்ய சௌந்தரியத்தைக் கண்டு மகிழும் எமது தாயாராகிய பார்வதி தேவியார் உலகமுய்யும் பொருட்டுப் பெற்றருளிய புதல்வோனே! சிவபெருமானது திருக்கரத்திலிருந்த மாதுளங்கனியைப் பெறுவதற்காக விநாயகக்கடவுளுக்கு முன் உலகப் பிரதட்சணஞ்செய்து திரும்பவேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் சேவற்கொடியுடன் மயிலின்மீதேறி சலனமற்ற மகாபருவதங்களான மந்தரகிரியும் சக்கரவாள பருவதமும் சுழலவும் ஆயிரம் சாகைகளையுடைய வேதங்கள் பரமேசுவரன் அளித்த குமாரனை ஞானதேசிகன் வந்தான் என்று கோஷிக்கவும் வன்மைமிக்க ஆதிசேஷன் அஞ்சிநடுங்கவும் மிகவும் உக்கிரமான வேகத்துடன் வந்தவனே! குறவர் குலத்துதித்த மின்னற்கொடி போன்ற இடையையுடைய வள்ளிநாயகியுடனும் ஒலிக்கும்

(இதன் தொடர்ச்சி 296-ம் பக்கம் பார்க்க.)

 பொழுது விடிந்தது பாபம் தொலைந்தது.

304

விவேக போதினி

தோ. 14] துன்மதிஸு :: மாசிமீ [ப. 9

கந்த புராணம்

SKANDA PURANAM

"கடகம் என்னும் நகரத்தில் குச்சகமுனிவர் என்னும் தவசிரேஷ்டர் ஒருவர் இருந்தார். அவருக்கு கவுச்சிக ரென்னும் பெயர்வாய்ந்த ஒரு சற்புத்திரர் இருந்தார். அக்கவுச்சிகர் அரிய வேதங்களைப் பயின்று எல்லை காணவொண்ணாத பவசாகரத்தைக் கடக்கவேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் ஒரு தடாகத்தின் கரையில் ஒரு மூலையில் பசுவின்கூட்டங்கள் உரைவதற்குரிய தம்பத்தைப்போல அசைவற்றுநின்று ஒருமைமனத்தராய் சிவபெருமானது பஞ்சாக்ஷரங்களை அன்புடன் உச்சரித்துக்கொண்டு நெடுநாள் அருந்தவமியற்றினர். அவர் அவ்வாறு தவமியற்றுகையில், மிருகங்கள் தமது மெய்யிலுண்டாகும் கண்டூயத்தை (தினவை) நீக்கிக்கொள்வதற்காக அவரது தேகத்தில் உராய்ந்துகொண்டு செல்லும். ஆயினும் அவர் தமது நிஷ்டை கலையாமல் தம்பம்போல்நின்று தவமியற்றிவந்தார். அதுகண்ட திருமால் மிகவும் வியப்புற்று தேவர்களை யழைத்துக்கொண்டு அம்முனிவரெதிரிற் சென்று, ஒளி வீசும் அவரது தேகத்தைத் தமது கரத்தினால் தடவிக்கொடுத்து, மிருககண்டூயன் என்னும் காரணப்பெயரளித்து, "உனது முந்தை வினைகளனைத்தும் ஒழிக! பிறைச்சடையண்ணலின் பரிபூரண கடாக்ஷம் நினக்குக் கிடைப்பதாக!" என்று அன்புடன் திருவாய்மலர்ந்தருளி, தேவர்களுடன் அவ்விடம்விட் டகன்றார்.

பிறகு கவுச்சிகரும் அவ்விடம்விட்டு நீங்கித் தமது தந்தையை யடைந்து, அவரது பாதங்களில் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்து, தமக்கு நிகழ்ந்தவைகளைக் கூறினர். அவைகளைக் கேட்ட குச்சிகர் மிகவும் மனமகிழ்ந்து, தமது புதல்வனைப் புகழ்ந்து, இல்லறமார்க்கத்திற் சில நாள் நின்று வம்சத்தை விருத்திசெய்யும்படி வேண்டினர். கவுச்சிகர் முதன் முதலில் அவருடைய வேண்டுகோளுக்கு இயையாமலிருந்து, பிறகு தமது தந்தைசொல்லிய நீதி வசனங்களைக் கேட்டு அவர் சொல்லியவை மெய்யென வுணர்ந்து இல்லற நெறியைத் தழுவச் சம்மதித்து, குற்றமற்ற பெண்ணொருத்தியைத் தேடிக் கொணரும்படி தமது தந்தையை வேண்டிக்கொண்டார்.

பிறகு குச்சகமுனிவர் தம்மைக் காணவந்த சில முனிவர்களை விசாரித்து, சோழதேசத்தில் அநாமயமென்னும் திவ்விய வனத்தில் வசித்துவந்த உசத்திய முனிவரிடத்தில் சகல குணங்களும் பொருந்தப்பெற்று வழுவற்றவளாயுள்ள ஒருபெண் இருப்பதாகத் தெரிந்துகொண்டு, அவர் ஆசிரமத்துக்குச் சென்று, "உமது புதல்வியை எனது ஓரே குமாரனுக்கு மணஞ்செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள வந்தேன்" என்று அம்முனிவரிடம் தெரிவித்தார்.

அதுகேட்ட உசத்தியமுனிவர், "நல்லொழுக்கத்தின் அவதாரமான உமது புதல்வனுக்கு என் மகள் விருத்தையை மணஞ்செய்துகொடுக்கும் பாக்கியத்தைப் பெற நான் முன் செய்த சிறந்த தவம் யாதோ!" என மனமகிழ்ச்சியுடன் கூறி, கவுச்சிகருக்குத் தமது புதல்வியை மணஞ்செய்து கொடுக்க இசைந்தார். பிறகு அம்முனிவரது வேண்டுகோளுக்கிசைந்து குச்சிகமுனிவர் ஆங்கே சில நாள் தங்கியிருந்தார். அப்படியிருக்க ஒரு நாள் விருத்தையானவள் தனது தோழிமார்களுடன் ஒரு தடாகத்துக்கு நீராடச் சென்று அங்குள்ள செடிகளிலிருந்து புஷ்பங்களைக் கொய்து மாலையாகத் தொடுத்து அதையணிந்துகொண்டு விளையாடிக்கொண்டிருந்தாள். அச்சமயத்தில் மலைபோன்ற மதயானையொன்று மதநீர் ஆறாய்ப்பெருக மகா கோபத்துடன் இடிபோல் கனைத்துக்கொண்டு வெகுவேகமாய இவர்களிருக்கு மிடத்தை நோக்கிவந்தது. விருத்தையின் தோழிகள் சேர்ந்த வழிகளிலோடி ஒளித்துக்கொண்டார்

கள். விருத்தையும் நடுநடுங்கி ஒருபுறமாக ஓட, வழியில் புல் அடர்த்தியாக வளர்ந்து மூடிக்கொண்டிருந்த ஆழமான கிணற்றில் விழுந்து இறந்தாள்.

அம்மதயானை அவ்விடம்விட்டு நீங்கியபின் தோழிகள் விருத்தையைத்தேடிக் காணமல் மனம்வெதும்பி, அவள் தாய்தந்தையரிடம் அச்சங்கதியைத் தெரிவிக்க, அவர்கள் தடாகத்தைச் சுற்றிலும் தேடி அவள் ஆபரணங்கள் சிந்திக்கிடந்ததை அடையாளமாகக் கொண்டு அவ்வழியே போய்ப் பாழுங்கிணற்றில் தங்கள் அருமைப் புதல்வி இறந்து கிடந்ததைக்கண்டு, மிகுந்த துயரத்துடன் புலம்பத் தொடங்கினர் அப்போது குச்சகமுனிவர், தாம் அவர்கள் பெண்ணை உயிர்ப்பித்துத் தருவதாகக்கூறி அவர்களைத் தேற்றி, அத்தடாகத்தில் மூழ்கி இயமதருமராஜனை நோக்கித் தவம் புரிந்து அவனருள் பெறவே, விருத்தை தூங்கி விழித்தவளைப்போல எழுந்திருந்தாள். பிறகு உசத்தியமுனிவர் விருத்தையை அவளது உயிரைமீட்ட குச்சகரது புதல்வனாகிய கவுச்சிகருக்கு மணஞ்செய்து கொடுத்தார். அவர்களை ஆசீர்வதித்துவிட்டுக் குச்சகமுனிவர் வடதிசையை நோக்கித் தவஞ்செய்யச் சென்றார்.

மகாவிஷ்ணுவினால் மிருககண்டேயன் என்னும் புகழ்பெற்ற திருநாமம் அளிக்கப்பெற்ற கவுச்சிகமுனிவரது தபோபலத்தினாலும் விருத்தையின் விரதானுஷ்டானங்களினாலும் அவர்களுக்கு ஒரு சற்புத்திரன் பிறக்க, அவர்கள் அவனுக்கு மிருகண்டு என்னுந் திருநாமமிட்டனர். அப்புதல்வனுக்கு ஆறுவயதானவுடனே கவுச்சிகமுனிவர் அவனுக்கு முறைப்படி உபநயனஞ் செய்வித்து, பிறகு தவஞ்செய்யச் சென்றார். மிருகண்டு என்னும் அப்புதல்வன் பிரமசாரி யாசிரமத்தை யனுஷ்டித்துப் பிறகு முற்கலமுனிவரது புதல்வியும் சகல கலைகளையும் ஓதியுணர்ந்தவளுமான மருத்துவதி யென்பவளை மணந்துகொண்டு இல்லற மார்க்கத்தில் நின்று, அநாமயமென்னும் தபோவனத்திற சிலநாள் தவமியற்றி, புத்திரப்பேறின்மையால் வருந்தி, தனது மனைவி, பந்துக்கள் முதலாயினோர்களுடன் காசிக்ஷேத்திரத்துக்குச் சென்றான்.

மிருகண்டு என்பவன் அந்த க்ஷேத்திரத்தையடைந்து சிவபெருமானுடைய திருவாலயத்துட் சென்று வலம்வந்து வணங்கித் துதித்து, அக்கோவிலினருகில் சிவபெருமானைப் பிரதிஷ்டைசெய்து பூசித்து அரியதவம் இயற்றினன்.

அவ்வாறு மிருகண்டு முனிவர் ஒருவருஷகாலம் தவமியற்றியபின், திரிபுரங்களை யெரித்தருளிய சிவபெருமான் கருணை கூர்ந்து அவர் முன்னே தோன்ற, மிருகண்டு முனிவர் பெருமகிழ்ச்சியுடன் எம்பெருமானை வணங்கித் துதித்தார். அப்போது எம்பெருமான், "அப்பா! உன் மனத்தில் எதனை விரும்பி இவ்வருந் தவம் செய்தாய்?" என்று வினவியருள, அம்முனிவர், "எம்பெருமானே! அடியேன் புதல்வனை விரும்பித் தவஞ் செய்தேன். அடியேனுக்குப் புத்திரப் பேற்றை யளித்தருளவேண்டும்" எனப் பிரார்த்தித்தார்.

அதுகேட்டு எம்பெருமான் புன்னகைகொண்டு, "மாதவ! கொடியகுணமே மிகுந்து சிறிதும் மெய்யுணர்வில்லாமல் ஊமையாயும் செவிடனும் மூடனும் நோயினாற் பீடிக்கப்பட்டவனும் நூறு வயது ஆயுள்காலமுடையவனும் உள்ள புதல்வனைத் தரவா? அல்லது, பேரழகு வாய்ந்து ஊனமென்பதேயில்லாத வடிவமுடையவனும், நோயற்றவனும், சகலகலைகளும் வல்லவனும், எம்மிடத்தில் அன்பு பூண்டவனும், பதினாறுவயதே ஆயுட்காலமுடையவனுமுள்ள ஒரு சற்புத்திரனைத் தரவோ? உனது விருப்பமென்னவெனறுசொல்!" என்று திருவாய்மலர்ந் தருளினர். அம்மொழிகளைக் கேட்டு மிருகண்டு முனிவர் சிறிதுநேரம் ஆலோசித்து, "இறைவனே! அற்ப ஆயுளுடையவனாயிருந்தாலும், அறிவுள்ளவனும், அங்கஹீனமில்லாதவனும், எம்பெருமானிடத்து அன்பு பூண்டவனுமுள்ள புதல்வனையே பெறவிரும்புகிறேன். ஆகையினால் அத்தகைய புதல்வனையே தந்தருளவேண்டும்" என்று கூறினர். முக்கணனும் "அவ்வாறே யாகுக!" என்று திருவாய்மலர்ந் தருளி மறைந்தார்.

அவ்வாறு ஆதிமுதல்வராகிய சிவபெருமான் வரங்கொடுத்துச் சிலகாலம் கழிந்தபின், மிருகண்டு முனிவரது மனைவியாகிய மருத்துவதியம்மையார் சர்வேசுவரனருளினால் கருவுற்று, உலகத்திலுள்ள துன்பம் நீங்கவும், குற்றமற்ற தருமம் வளரவும், தபோதனர்கள் வாழ

பொறுதி என்பது கடலினும் பெரிது.

வும், வேதங்களைத் தழுவிய சமயமான சைவ சமயம் பெருகவும், 'விதியை வெல்லவே முடியாது'என்று தவருன எண்ணங்கொண்டு அகங்காரங்கொண்ட இயமதர்மராஜன் மாளவும், சுபதினத்தில் ஓர் சற்புத்திரனைப் பயந்தருளினர். அப்புத்திரன் பூமியில் அவதரித்தவுடன் தேவதுந்துபிகள் முழங்கின; மும்மூர்த்திகளைத் தவிர ஏனைய தேவர்கள் யாவரும் வந்து அக்குழந்தையை ஆசீர்வதித்தனர்; யாது காரணமென்று உணராமலே உலகமுழுதும் பெருங்களிப்புற்றது; மிருகண்டு முனிவர் பல தானங்களைச் செய்தார்; பிரமதேவரே நேரில் வந்து அப்புதல்வனுக்கு மார்க்கண்டன் என்ற திருநாமம் அளித்தார்.

மார்க்கண்டனுக்கு ஐந்து வயது நிரம்பியவுடன், மிருகண்டு முனிவர் அவருக்கு உபநயனம் செய்வித்து, ஓதத்தக்க கலைகளையெல்லாம் ஓதுவித்தார். மார்க்கண்டன் அவைகளையெல்லாம் ஓதி, வேதங்களிலும் ஏனைய நூல்களிலும் அடங்கிய மெய்ப்பொருளை உணர்ந்து, யாவற்றினும் மேலானதாயும் சகல அண்டங்களுக்கும் ஆதிகாரணமானதாயும் உள்ள பொருள், சிவபெருமானே யெனத் துணிந்து, அவரது திருவடித் தாமரைகளையே தனக்குப் புகலிடமாகக் கொண்டு, சிவபெருமானை முதலில் வணங்கி, பிறகு அவரது அடியார்களையும், ஆசாரியரையும்,தவத்திற் சிறந்த முனிவர்களையும், பெற்றோர்களையும் முறைப்படி வணங்கி பிரமசரிய நெறியில் ஒழுகிவந்தார்.

அப்படியிருக்கையில், மார்க்கண்டனுக்கு வயது பதினறாயிற்று. அதுகண்டு அவனது தாய்தந்தையர்க ளிருவரும் தனித்தனியே யிருந்து இடைவிடாது துயர்க்கடலில் மூழ்கி வருந்தினர்கள். அங்ஙனம் அவர்கள் வருந்தியதைக கண்ணுற்ற மார்க்கண்டன் அவர்கள் வருத்தத்துக்குக் காரண மின்னதென்று அறியமாட்டாதவனய், அவர்களை, "நானறியாமல் உங்களுக்குற்ற அவகேடு யாது?" என்று வினவினன்.

அப்போது அவர் தந்தை, "கண்மணி! ஆதிகாலத்தில் இடபவாகனராகிய சிவபெருமான் உன்னை எங்களுக்கு அளித்தபோது, உனக்கு வயது பதினறாயினவுடன் உன் ஆயுள்முடியுமெனத் தெரிவித்தார். இப்போது உனககு வயது பதினறாகிறது. உன்னை யிழக்கவேண்டுமே யென்று வருந்துகிறேம்" என்றார். அது கேட்ட மார்க்கண்டன், "நீங்கள் இதைக் குறித்து வருந்தவேண்டாம். நான் சென்று உயிர்க்குயிராய் நின்று, என்றும் அழியாது நிலைபெற் றிருக்கும் சிவபெருமானைத் துதித்து அருச்சனை செய்து அவனதருள் பெற்று இயமனது வல்லமையை வென்று சீக்கிரம் உங்களிடம் திரும்பிவருகிறேன்" என்று சொல்லி அவர்களைத் தேற்றிவிட்டு, அழகிய மணிகர்ணிகையை யடைந்து அங்குள்ள செம்பொன் கோயிலுக்குட் பிரவேசித்து, பிரதக்ஷிணஞ் செய்து எம்பெருமானை வணங்கி, பிறகு திருக்கோவிலின் தென்புறத்தில் ஓரிடத்தில் சிவப்பிரதிஷ்டை செய்து, அநேகநாள் அருச்சித்துத் துதித்து அருந்தவமியற்றினன். பிறகு எம்பெருமான் அவனுடைய தவத்துக் குவந்து அவன்முன் தோன்றி, "குழந்தாய்! பூசையுடன் குற்றமற்ற தவம் இயற்றினய்! அது கண்டு நாம் மிகவும் மகிழ்ந்தோம்! நீ விரும்பியதை யுரைப்பாயாக!" என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினர்.

அப்போது மார்க்கண்டன், "ஐயனே! நின்மலனே! எல்லாமாகிய மெய்ப்பொருளே! பரமனே! விமலனே! செந்தழலைக் கையிலேந்தியவனே! அடியேன் இயமன் கையிலகப்படாமல் பிழைத்துப் போகும்படி தேவரீர் என் மரணத்தருவாயில் வந்து என்னைக் காத்தருள வேண்டும்" என்று சொல்லிப் பிரார்த்திக்க, எம்பெருமான், "குழந்தாய்! நீ இயமனுக்கு அஞ்சாதே! அஞ்சாதே!" என்று கூறி, தமது திருவடிகளை அவன் தலைமீது சூட்டியருளினர். மார்க்கண்டன், "இனி உய்ந்தேன்! உய்ந்தேன்!" என்று கூற, எம்பெருமான் மறைந்தருளினர்.

மார்க்கண்டனுக்குப் பதினறாவது வயது நிரம்பிற்று. உடனே பெரிய கரிய மேகம் போன்ற ஒரு இயமதூதன்மார்க்கண்டனுள்ள விடத்துக்கு வெகு விரைவாய் வந்து, முன்னெளில் திரிபுரத்தை யெரித்தருளிய சிவபெருமானது திருவடித் தாமரைகளை மார்க்கண்டன் மெய்யன்புடன் பூசித்து வந்ததைக்கண்டு, அவனை யணுகுவதற்கு அச்சமுற்றுத் திரும்பிச்சென்று இயமனது பாதங்களை வணங்கி, "ஐயனே! செவ்வானம் போன்ற திருமேனியையுடைய சிவபெருமானிடத்திற் பொருந்

திய சிந்தையுடையவனையும், அவரது பாதத் தாமரைகள் தன் தலைமீது சூட்டப் பெற்றவனையும், சந்ததமும் அவன் புகழையே வோதும் விரதத்தை யனுஷ்டிப்பவனையும், ஈசனை எப்போதும் அருச்சிப்பவனையும், தூய்மையான மனமுடையவனையும், மெய்ஞ்ஞான முடையவனையும், மார்க்கண்டன் என்ற சிறந்த நாமம் பூண்டு கீர்த்திபெற்று விளங்குபவனையுமுள்ள ஒரு பிராமணன் காசியிலிருக்கிறான். அவனையணுகவென்மனம் நடுங்குகிறது. அவனெதிரிலும் என்னால் செல்லமுடியாது" என்று கூறினான்.

அதுகேட்டு இயமன் வெகுண்டு, "அச்சிறுவன் அழிவில்லாத இறைவனோ? நீ அஞ்சியது அழகாயிருக்கிறது. நமது கருணீகரை அழைத்துவா!" என்று சீறினான். தூதன் சென்று சித்திரகுத்தரென்னும் இருகணக்கர்களையும் அழைத்துவர, இயமன் அவர்களை நோக்கி, "சிவபெருமானை அருச்சித்துத் துதித்துவரும் மார்க்கண்டனுடைய ஆயுள் முடிவு காலம் எதுவென்று சொல்லுங்கள்!" எனப் பணித்தான்.

அப்போது அவர்கள் தங்கள் கணக்குகளைப் பார்வையிட்டு, "ஐயனே! சிவபெருமான் ஆதியில் இவனுக்குப் பதினறு வயதென விதித்தார். அவ்வயது முடிந்துவிட்டது. முதிர்ந்த தவமுடைய முனிவராயினும், நிகரற்றசெல்வமுடையவராயினும், மெய்ஞ்ஞானிகளாயினும், மிகுந்த வல்லமைபொருந்தியவராயினும், யார்தாம் விதியை வெல்ல வல்லவர்கள்? ஆகையினால் இவன் உயிரிழக்க வேண்டியவன்தான். ஆனால் இவன் தான் செய்த புண்ணியத்தின் பலனாக நரக அநுபவ மொழியப்பெற்று தேவலோகத்தை அடையவேண்டியவனாயினான்" என்று தெரிவித்தார்கள்.

பிறகு இயமன் தனது மந்திரியாகிய காலனை யழைத்து, மார்க்கண்டன் உயிரைக் கொண்டுவரும்படி கட்டளையிட்டான். உடனே காலன் புறப்பட்டுக் காசிப்பதியை யடைந்து மார்க்கண்டன் சிவாராதனை செய்ததைக்கண்டு அவனை வலிதிற் பிடித்திழுக்க அஞ்சி, அவனெதிரிற் சென்று வணங்கினான். மார்க்கண்டன் அவனைக்கண்டு "நீ யார?" என்று வினவ, காலன், "ஐயனே! யான் எல்லா வுலகங்களிலுமுள்ள உயிர்களைச் சங்கரிக்கிற அதிகாரத்தினையுடைய இயமனது பாதங்களை வணங்கும் அடிமை. நான் இங்குவந்த காரணம் யாதெனில், உமக்குச் சிவபெருமான் அளித்தருளிய ஆயுள் முடிவுபெற்றதாகையினால், நீர் இயமலோகத்துக்கு வரவேண்டும். இது எவராலும் விலக்கக்கூடியதன்று. சிருஷ்டி, ஸ்திதி என்னும் தொழில்களைப் போலவே சங்காரத் தொழிலும் நஞ்சுண்ட கண்டனாகிய எம்பெருமானருளிய பணியாகும். ஆதலால் நான் உம்மை யழைக்கிறேன். அன்றியும், அமலன் பாதமலர்களை நீர் மெய்யன்புடன் அருச்சிப்பதைப்பற்றி பலரும் புகழ்ந்து பேசுவதைக்கேட்ட தென்றிசைக் கடவுள் உம்மைப் பார்க்க ஆவலுள்ளவராயிருக்கிறார். இயமதருமராஜன் சங்காரத்தொழிலை நடத்துவதனால் அவரை அவிவேகிகள் கொடியனென்று கூறுவார்கள். ஆனால் அவர் ஜீவகோடிகள் செய்யும் பாவபுண்ணியங்களை ஆராய்ந்து ஆயுள்முடிவில் அவைகளுக்குத்தக்க பலனைத் தருவதனால் விவேகிகள் அவரை நடுவன் என்று உரைப்பார்கள். நீர் இயமலோகத்துக்கு வருவீராயின், இயமதருமராஜன் உம்மை எதிர்கொண்டுவந்து வணங்கித் துதித்து, உமக்கு இந்திரபதவியைத் தருவார். ஆகையினால் சிறிதும் கவலையின்றி வரலாம்" என்றான்.

அம்மொழிகளைக் கேட்ட மார்க்கண்டன், "சந்திரசேகரராகிய சிவபெருமானைத் துதிக்கின்ற அன்பர்கள் இந்திரவுலகத்துப் போக இச்சைப்படவு மாட்டார்கள், உன்னுடன் இயம லோகத்துக்குவர இசையவு மாட்டார்கள். யாவற்றினு முயர்ந்த சிவலோகத்துக்குத்தான் அவர்கள் சென்று வாழ்வார்கள். யான் சிவபெருமானடியார்களுக்கு அடியவன்; ஆதலால், அந்தகனுலகத்துக்கு வரமாட்டேன்; பிரமவிஷ்ணுக்களுடைய பதவியையும் அடைய விரும்பேன்; சீக்கிரம் இவ்விடம் விட்டுப் போய்விடு!" என்றுரைத்தார். காலனும் மறுமொழி புகலாது அவ்விடம்விட்டகன்று, இயமபுரத்துக்குச் சென்று இயமனது பாதங்களை வணங்கி, நடந்தவைகளையெல்லாம் கூறினான்.

காலன் கூறியதைக்கேட்ட இயமன் கடுஞ்சினங்கொண்டு மனம் பதைக்க உடல்வியர்க்க கண்கள் தீப்பொறிசிந்த, தனது எருமைக்

கடாவின் மீதேறித் தனது பரிவாரங்கள் தன்னைச் சூழ்ந்துவர காசிப்பதிக்குச் சென்று, மாக்கண்டனுக்கு முன்னே, சிவத்த தலைமயிருடனும், கருமுகில் போன்ற உருவத்துடனும், கோபத்தினால் ஜ்வலிக்கும் கண்களுடனும், பாசம், தண்டம், சூலம் இவைகளையேந்திய கரங்களுடனும் தோன்றினான். அவனைக் கண்ட மார்க்கண்டன் இயமனே நேரில் வந்தான் போலும் என்றெண்ணி, அவன் செய்கையைக் கவனித்தவனாய், எந்தையின் பாதாரவிந்தங்களைத் துதித்து வணங்கினான்.

அப்போது இயமதருமராஜன் மார்க்கண்டனை நோக்கி, "குழந்தாய்! நீ என்ன எண்ணம் கொண்டாய்? என்ன காரியம் செய்தாய்? பிரமன் நின் தலையிலெழுதிய விதியையும் முக்கண்ணெந்தை கூறியருளின வசனத்தையும் அழித்துவிடமுடியுமோ? விதியின் வலிமையை நீ சற்றும் உணரவில்லை போலும்! சனன மரணம் என்பவைகளை யாவரும் அடைவார்கள். மாதவம் செய்த பெரியோர்களாலும் தடுத்துக்கொள்ளமுடியாத சனனமரணங்களை உன்னால் தடுக்கமுடியுமென்று நீ எண்ணுவது உன் விவேகத்துக் கழகன்று. நீ ஈசனுடைய பாதமலர்களின்மீது உள்ளன்புடன் மலர்கள் தூவி அருச்சித்துத் துதித்து வணங்குவது நினது பாவங்களைப் போக்குமே யன்றி நான் வீசும் பாசத்தைத் தடுக்கும் வல்லமையுடையதன்று. என் பாசத்தினால் உயிரிழந்த தேவர்களையும், அசுரர்களையும் மற்ற ஜீவராசிகளையும் கணக்கிடமுடியாது. பிரமனுக்கும் திருமாலுக்கும் எனக்கும்கூட பிறப்பிறப்புக்கள் உண்டென்றால், உனக்கும் அவைகள் உண்டென்று சொல்லுவானேன்? நான் மணம் பொருந்திய சிறந்த புஷ்பங்களினால் ஈசனது பாதமலர்களை அருச்சித்து வணங்கினேனாகையினால்தான் ஈசனார் எனக்கு சங்கரிக்கும் அதிகாரமுள்ள அரசையும், சூலம், பாசம், மழு, தண்டம் என்னும் ஆயுதங்களையும் எனக்கு அளித்தருளினார். ஆகையினால் தேவர்கள் வந்து உன்னை இரக்ஷிக்க முயன்றாலும், சிருஷ்டி, ஸ்திதி, சம்ஹாரம் என்னும் தொழில்களைச் செய்யும் திரிமூர்த்திகளே வந்து உன்னை இரக்ஷிக்க முயன்றாலும், அவர்களினும் பெருவலியுடைய வேறு யார் வந்து உன்னை இரக்ஷிக்க முயன்றாலும், உன்னுயிரைக் கொண்டுபோகாமல் என்னுலகத்துக்கு மீண்டு செல்லமாட்டேன். நான் இவ்வாறு சொல்வதனால் வருத்தப்படவேண்டாம். சூலபாணியாகிய சிவபெருமானது அடியார்களாயிருந்தாலும், அவர்களுக்கு ஆயுள்முடியுங் காலத்தில் அவர்களைத் தென்றிசையிலுள்ள என்னுலகத்துக்குக் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பேன். ஆகையினால் தாமதமின்றிப் புறப்பட்டு என்னுடன் வருவாயாக!" என்று புத்திகூறினான்.

அதற்கு மார்க்கண்டன், "இயமதருமராஜனே! ஓர் உண்மையைச் சொல்லுகிறேன்; கேட்டுத் தெரிந்துகொள்! முக்கண்ணெந்தையின் மெய்யன்பர்களுக்கு மரணமென்பதே கிடையாது. அப்படியொருக்கால் அவர்களுக்கு மரணம் சம்பவித்தாலும், அவர்கள் திருக்கைலாயத்துக்குச் செல்லுவாரேயன்றி நின்னுலகத்துக்கு வரமாட்டார்கள். அவர்கள் தூயதவம் செய்யும் முனிவர்களாயினும், இல்லற மார்க்கத்தில் நின்றொழுகுபவராயினும் கன்மரகிதமான முத்தியின்பத்தை 'யடைவார்கள். அவர்கள் பிறப்பையொழித்தவர்கள். அவர்களது பாதஞ் சேர்தல் மோக்ஷவீட்டையடைவதற்குச் சமானமாகும். அவர்கள் எம்பெருமானையன்றிவேறெவரையும் மதிக்கமாட்டார்கள். சிவபெருமானையும் அவரது அடியார்களையும் வேறுபடுத்திப் பேசுதல் பேதைமையென்று வேதங்களிற் கூறப்பட்டுள்ள மெய்ம்மொழி என்றும் பொய்க்காது. நல்ல எண்ணங்களையே மனத்தினில் நிரப்பியவராய், சிறந்த குணங்களும் ஒழுக்கமுமுடையவராய், கோபம் முதலிய கொடியகுணங்களை யகற்றி விளங்குபவராய், அகங்காரத்தையும் ஒழித்தவராயுள்ளவர் மரணமடையாமலே இவ்வுலகத்திலேயே பேரின்பமடைவார்கள். அவர்கள் எக்காலத்திலும் துக்கப்படமாட்டார்கள்; நல்ல காரியங்களையே இயல்பாக நாடுவார்கள்; பேரின்பத்தையேயன்றி நிலையில்லாத அற்பப்பொருள்களை விரும்பமாட்டார்கள்; அவர்களுடைய தன்மையை எடுத்துரைக்க வல்லவர்யாவர்? அவர்களது தன்மையை அறியாதவனாய், அவர்களைச் சாதாரண மாகிடராய் எண்ணியவனாய், அவர்களடித் தொண்டனாகிய என் ஆவிகுத் தீங்கு செய்ய நினைத்தாய்! இவையெல்லாம் உன் ஆவிக்கும் உன் அதிகாரத்துக்கும் கேட்டை விளைவிக்குமென்பது திண்ணம். தீய வச

பொறுமை புண்ணியத்திற்கு வேர், பொருளாசை பாவத்திற்கு வேர்.

னங்களை என் செவி கேட்கப் புகன்ற பேதாய்! நீ இங்கு நிற்பது தகுதியல்ல; நில்லாமற் போய்விடு!" என்று கூறினர்.

அம்மொழிகளைக்கேட்ட இயமன் உக்கிரமான கோபங்கொண்டு, இடிமுழக்கத்தைப் போலக் கர்ச்சித்து, மார்க்கண்டன் எதிரிற் சென்று தன் கையிலுள்ள பாசத்தை அவன் மீது வீசி யிழுத்தான். அப்போது எம்பெருமான் திருவடி நிழலைவிட்டுப் பிரியாதிருந்த மார்க்கண்டனுக்கு முன் எம்பெருமான் தோன்றி, "குழந்தாய்! நீ எதற்கும் அஞ்சாதே! உன் துன்பத்தை யகற்றுகிறேன்!" என்று அஞ்சல்கூறி, பிறகு இயமன் அச்சிறுவனுயிரை வாங்கப் பதைத்தான், அதற்கு அவன் அகங்காரமே காரணமென வெண்ணிக் கோபமுற்று, தமது இடது சேவடியைத் தூக்கி இயமனை மெல்ல உதைத்தார்; உடனே இயமன் கார்முகில்போல் பூமியின்மீது வீழ்ந்தான். அவன் விழுந்த ஓசையைக்கேட்டு அண்டங்களெல்லாம் நடுங்கின. அவனது எருமைக்கடாவும் பரிவாரங்களும்கூட மண்ணில்வீழ்ந் திறந்தன. அப்போது, "என் ஆவி, காப்பதற்கு அரன் இருக்கையில், கூற்றுவன் என்செய்ய வல்லான்?" என்ற பழைய சமஸ்கிருத நூலிலுள்ள சந்தப்பாக்களினால் எம்பெருமானைத் துதித்துத் தனியே நின்ற மார்க்கண்டனை நோக்கி, "குழந்தாய்! நீ நம்மைத் துதித்து குற்றமற்ற பூசனை செய்து வந்தாயாகையினால், முடிவில்லாத ஆயுளை உனக்குக் கொடுத்தோம்" என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி, எம்பெருமான் தமது திருவடிகளைப் பூசித்த மார்க்கண்டன் பிரதிஷ்டை செய்திருந்த சிவலிங்கத்தினுள் மறைந்தார். மார்க்கண்டனும் எம்பெருமானது திருவுருவத்தை அன்பொடு தியானித்துக் கொண்டே மணிகர்ணிகையிலுள்ள கோயிலுக்குட் சென்று எம்பெருமானது திருவடிகளை வணங்கிப் பிறகு தன் தாய்தந்தையர்களிடம் சென்று அவர்களை வணங்கி அவர்கள் மனத்திலுள்ள துயரத்தை யகற்றினன்.

இயமன் அழிந்து போகவே, பூமியிலுள்ள ஜீவராசிகள் அழிவின்றிப் பெருகின. பூமிதேவியானவள் அவைகளின் பாரத்தைப பொறுக்கமாட்டாமல், ஸ்திதி கர்த்தாவாகிய திருமாலின் பாதங்களில் வீழ்ந்து பணிந்து தன் துன்பத்தைத் தெரிவித்துக்கொண்டாள். உடனே திருமால் பிரமன், இந்திரன் முதலிய தேவர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு எம்பெருமானிடம் சென்று, "இறைவனே! தேவரீரது திருவருள் திறத்தை யறியாமையினால் இயமன் தனதுயிரை யிழந்தான். ஜீவராசிகள் அழிவின்றி வளர்ந்து பெருகின. அதனால் பூமகள் துன்புற்று வருந்துகிறாள். இயமன் செய்த தீமையைப் பொறுத்துக்கொண்டு, அவனை மீண்டும் உயிர்ப்பித் தருளவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தார்.

அப்போது எம்பெருமான் கருணை கூர்ந்து, "இயமனே! எழுந்திரு!" என்று திருவாய் மலர்ந்தருள, இயமன் உயிர்பெற்றெழுந்து எந்தை திருமுன்னர் வந்து வணங்கி, "தேவரீர் திருவடி அடியேன் மீது பட்டமையால், ஏழையேன் உய்ந்தேன்!" என்று கூறி, எம்பெருமானது திருவருளைத் துதித்து நின்றான். அச்சமயத்தில் எம்பெருமான் கூற்றுவனை நோக்கி, "உருத்திராக்ஷ மாலையை யணிந்து விபூதிதரித்து எம்மைத் தியானிக்கும் அடியார்களை இனி நீ அணுகாதே! அடைதற்கரிய சிவானந்தப் பேற்றைப்பெறும் எமது அடியார்களை மண்ணுலகத்தவ ரென்றும் மானிடரென்றும் அலக்ஷியமாக எண்ணாதே! அவ்வடியார்களை யாமென்று நினைக்கக் கடவாய்! அவர்களைக் கண்ணுறும்பொழுது அவர்கள் பாதங்களில் வீழ்ந்து நமஸ்கரிப்பாயாக! மனோவாக்குக் காயங்களினால் புண்ணிய பாவங்களைச் செய்யும் ஏனையோர்களை சுவர்க்கத்துக்கும் நரகத்துக்கும் அவரவர்கள் செய்த வினைகளுக்குத் தக்கபடி அனுப்பக்கடவாய்!" என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி, "நின் பரிவாரங்களை மீண்டும் பெற்று நின்னுலகத்துக்கு நீ செல்வாயாக!" என்று பணித்தருளினர். தேவர்கள் யாவரும் சிவபெருமானை மும்முறை வணங்கித் திருக்கைலாயத்தினின்றும் நீங்கித் தத்தமது உறைவிடங்களுக்குச் சென்றனர்.

பாசத்தைக் கையிலேந்தியுள்ள இயமன் முன்புபோல தனக்கு இன்னும் ஏதேனும் கேடு விளையுமோவெனப் பயந்து, ஈசனது நிலையான திருவருளைப் பெற்ற மார்க்கண்டனது திவ்விய சரித்திரத்தை யுரைப்போர் முன்னேயும் செல்லுவதற்கு அஞ்சுவான்.

பொறகலம் ஒலிக்காது, வெண்கலம் ஒலிக்கும்.

குச்சகமுனிவர் தமது அருமையான தவத்தினால் ஒரு பெண்ணின் உயிரைக்கூற்றுவனிடத்திலிருந்து மீட்டுக்கொடுத்தார். அவரது புதல்வரான கவுச்சிகமுனிவர் திருமால் முதலிய தேவர்கள்கண்டு வியப்புறும்படியான அருந்தவமியற்றி, மிருககண்டேயனென்னும் சிறப்புப் பெயரைத் திருமாலினால் அளிக்கப்பெற்றார். அவரது புதல்வரான மிருகண்டு முனிவர் தமது தபோபலத்தினால் மார்க்கண்டன் என்னும் சற்புத்திரனை விடையேறும் பெருமான் அளித்தகொடையாகப்பெற்றார். அம்மார்க்கண்டரோ நிகரற்ற தவமியற்றி எம்பெருமான் அருள்பெற்று விதியை வெல்ல எவராலும் முடியாது என்று அகங்காரங்கொண்டிருந்த இயமனது அகங்காரத்தை யழித்து, "இறைவனருளினால் விதியையும் வெல்லலாம்!" என்னும் சிறந்த உண்மையை சகல ஜீவராசிகளுக்கும் எடுத்துக்காட்டி உபதேசித்து, மூப்படையாத வரம்பெற்று, தேவர்களிலும் சிறப்புற்று விளங்குகிறார்.

ஆகையினால், புதல்வர்காள்! தவமே யாவற்றினும் பெரிது. அதுவே நீங்கள் செல்லத்தக்க நெறி. அதுவே உங்களைத் துக்கமில்லாத பேரின்ப வீட்டிற் சேர்க்கும். அந்தத் தவநெறியில் நின்றொழுகுவதற்கு நீங்கள் அனுஷ்டிக்க வேண்டிய விரதங்களைச் சொல்லுகிறேன், கேளுங்கள்!" என்று காசிபமுனிவர் தமது புதல்வராகிய சூரபதுமன், சிங்கமுகன், தாரகன் என்ற அசுரர்களை நோக்கிக் கூறினார்.

காசிபமுனிவர் இவ்வாறுகூறி, அவர்கள் அனுஷ்டிக்கவேண்டிய விரதங்களை எடுத்துரைக்கத் தொடங்குகையில், மிக்க சாதுரியமுள்ள மாயை நகைத்து, "வேதங்களையுணர்ந்த முனிவரே! என்றும் உறுதியாயுள்ள உண்மையை உரைத்தீரென்பதற் கையமில்லை. ஆயின், மேலான மோக்ஷவீட்டை யடைய விரும்பும் மெய்ஞ்ஞானிகளான முனிவர்களுக்கேயன்றி நாம் பெற்ற சிறுவர்களுக்கு இந்நெறி தகுந்ததன்று. நமது புதல்வர்கள் பெருஞ் செல்வத்தையும, குற்றமற்ற வெற்றியையும், சுகத்தையும், அழிவில்லாத ஆயுளையும், நிலைபெற்ற பெருங் கீர்த்தியையும், துன்பமற்ற வாழ்க்கையையும் அடையவேண்டும். அவைகளை அவர்கள் பெற்றிடும் நெறியை அவர்களுக்குத் தாங்கள் போதிக்கவேண்டும் என்றுரைத்தாள். காசிபமுனிவர், "உனதுஎண்ணம். அப்படியாயின், நீயே அவர்களுக்குத் தகுந்த நெறியைப் போதிப்பாயாக!" என்று கூறினார். அப்போது மாயை தன் புதல்வர்களை நோக்கி, "சிறுவர்காள்! இம்முனிவர் கூறியது உண்மையேயெனினும், உங்களுக்குத் தக்கதன்று. உங்களுக்குத்தக்க நெறியைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்" என்று பின்வருமாறு ஆசாபாசங்களாற்கட்டுண்டு இருவினைகளைச்செய்து பவசாகரத்திலுழலும் நெறியைத் தெளிவாய் எடுத்துரைத்தாள்.

(289-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி).

செம்பொற் சிலம்புகளை யணிந்துள்ள இந்திராணியின் மகளான தெய்வயானையுடனும் மாட்சிமை தங்கிய ச்வாமிமலையின் மீது அமர்ந்துள்ள சுவாமிநாதா! தேவர்களை இரட்சித்தருளிய தேவாதி தேவா! மாயையினாற் சூழப்பட்டுள்ள காரணத்தினால் சகல ஜீவராசிகளிலும் மறைந்து நின்று ஆட்டிவைப்பவன் ஒருவனே யென்பதை யறியமாட்டாதவனாய் அல்லற்பட்டுத் திரிந்து முற்பிறப்பிற் செய்த இருவினைகளின் பயனாக இடையூறுகளும் துக்கங்களும் மிக்க உலக வாழ்க்கையை வாழ்ந்து மனம்நொந்து, முற்பிறப்புக்களிற் செய்த வஞ்சனைச் செயல்களினால் உலையிலிட்ட மெழுகைப்போல் வாடி, தன்னிடத்திற் பொருந்திய சூத்திரக்கயிற்றினால் ஆட்டிவைக்கப்பட்டு ஒளிபெற வெழும்பி நடிக்கும் மரப்பாவைபோல இருவினைப் பயனால் ஆட்டிவைக்கப்பட்டு ஆகாயத்தில்தோன்றி இமைப்பொழுதில் மறையும் மின்னற்கொடியைப்போல நிலையற்ற காயத்துடன் கணநேரம் உலகவாழ்க்கையை வாழ்ந்து அக்கணநேரத்திலேயே அதன் கொடுமையினால் அங்கம் வெந்துபோகப்பெறும் அடியேனை ஒருபொருட்டாக வெண்ணி, ஒப்பற்ற பரம்பொருள் இதுவென்று இருசெவியிலும் உரைத்தருளி, இருவினைப்பயனாக இச்சடலத்தைப்பெற்று ஜனித்த என்னுடைய பிறவி வினையையும் (மீண்டும் மீண்டும் பிறக்கும்படி செய்யும் வினையையும்) அகற்றுவதற்கரிய ஆணவம், கர்மியம், மாயை என்னும் மும்மலங்களையும் எரித்துச் சாம்பராக்கி, வெந்துபோன என் தேகத்தின் துன்பம் அகலுமாறு குளிர்ச்சி தரத்தக்க சிறந்த பெருங்கருணை பொழியும் செந்தாமரை போன்ற ஆறு திருவதனங்களும், கடம்பமாலை யணிந்த மகுடமுடிகளும் என் கண்களின்முன்னே தோன்றவும், பாதமலர்களிலணிந்த ஒளிவீசும் தண்டைகள் கலகலென ஒலிக்கவும், மயிலின்மீதேறிவந்து மனமகிழ்ச்சியுடன் என்னை யாளவேண்டும்.

ஜயதேவர்

JAYADEVA

ஜகந்நாதம் என்கிற திவ்யக்ஷேத்திரமொன்றுண்டு. அதற்கு அருகே துந்துபில்வம் என்றொரு கிராமம் உண்டு. அங்கொரு பிராமணரிருந்தார். அவருக்கு ஒரு புதல்வன் பிறந்தான். அவர் அப்புதல்வனுக்கு ஜயதேவர் என்று பெயரிட்டு அருமையாக வளர்த்து வந்தார். ஜயதேவர் வியாஸமகாமுனிவர் அம்சமாதலால், நாளடைவில் சகல வித்தைகளிலும் வல்லவரானார்; கலியுகத்தில் ஹரி கீர்த்தனமொன்றே பகவானுடைய திருவருளைக் கொடுப்பது என்றறிந்தார். ஆகையினால் அவர், பத்மபுராணத்திலுள்ள இராதா மாதவ விலாசம் என்பதைக் கீர்த்தனை ரூபமாகப் பாடி, அதற்குக் கீதகோவிந்தம் என்று திருப்பெயர் கொடுத்துப் பிரசுரப்படுத்தினார். அதைப் பக்திமான்கள் எல்லோரும் எழுதி வைத்துக்கொண்டு பாடம் செய்து பாடி ஸ்தோத்திரம் செய்துவந்தார்கள். பிறகு அது உலகெங்கும் பரவியது.

ஜகந்நாதத்தில் சாத்வீகன் என்னும் பெயர் கொண்ட ஒரு வேந்தன் இருந்தான். அவன் ஜயதேவர் செய்த கிரந்தத்தின் மகிமையைக் கேட்டு, அதனை வாங்கிப்பார்த்து, அதைப் போலவே ஒரு கிரந்தம் செய்து, தன் ஊழியர்களைவிட்டுப் பல பிரதிகள் எழுதுவித்து, எல்லோரையும் பாடித் துதிக்கும்படி செய்தான். இப்படி அரசன் செய்ததைப் பண்டிதர்கள் அறிந்ததும், அவர்கள் அரசனிடம் போய், "நீர் செய்த நூல் ஜயதேவருடைய நூலுக்கு நேராகாது. நீர் வீணே உம்மையே புகழ்ந்து கொள்கிறீர். புத்திசாலிகளெவரும் தம்மைத் தாமே புகழ்ந்து கொள்ளமாட்டார்கள். நீர் செய்த நூலைப் படிக்கும்படி எல்லோருக்குங் கட்டளையிடுகின்றீர். கல்வியும், குருவின் உபதேசமும், இரத்தினமும், கஸ்தூரியும், கன்னிகையும் — வலிதில் விற்பதானால் மதிப்புக் குறைந்துபோகும். நீர் செய்த நூலை ஜகந்நாத ஸ்வாமி அங்கீகரிப்பது கஷ்டமாகும். ஏனென்றால், இது கர்வத்தினாலே வெளிவந்திருக்கிறது" என்றார்கள். அரசன் "ஏன் இவ்வாறு சொல்லுகிறீர்கள்? ஜயதேவர் ஹரியின் குணங்களை வர்ணித்தது போல் நானும் அந்த ஹரியின் குணங்களையேதாம் வருணித்திருக்கிறேன். எப்படி பகவான் இதை அங்கீகரியாம லிருப்பார்? இரண்டு நூல்களையும் ஜகந்நாதருடைய ஸந்நிதியில் வைப்போம். எது பகவானுடைய அங்கீகாரம் பெறவில்லையோ அதைத் தள்ளிவிடுவோம்" என்றான். பண்டிதர்கள் "அப்படியே செய்வோம்" என்று கூறிச் சம்மதித்தார்கள். பிறகு அரசன் ஜயதேவருடைய நூலையும் வரவழைத்து ஒருநாளிரவு பண்டிதர்களுடன் ஜகந்நாதருடைய ஆலயம்போய் இரண்டு நூல்களையும் அந்த ஸந்நிதியில் வைத்துக் கதவைப்பூட்டிக்கொண்டு வந்து மறுநாள் எல்லோருடனும் போய்க் கதவைத் திறந்து பார்த்தான். ஜயதேவருடைய நூல் பகவானுடைய சமீபத்திலிருந்தது. அரசனுடைய நூல் கீழே ஒரு பக்கம் விழுந்திருந்தது. இதைக்கண்ட எல்லோரும் அதிசயித்தார்கள். ஜயதேவரைப் புகழ்ந்தார்கள். அரசன் வெட்கமடைந்து அங்கேயே ஸந்நிதியில் நின்றுகொண்டு, "ஸ்வாமி! உமது பக்தர்கள் இருவரில் ஒருவரை ஆதரித்தீர். ஒருவரை அநாதரவு செய்தீர். ஜயதேவருடைய மனத்திலிருந்து அவரைப் பாடும்படி செய்தவரும் நீர்தாம். என் மனத்திலிருந்து பாடும்படி செய்தவரும் நீர்தாம். இப்படியிருக்க இந்த வேறுபாடு உண்டானதேன்?" என்று கேட்டான். இதைக் கேட்டதும் பகவான் அரசன்முன் தோன்றி, அவன் செய்த நூலிலிருந்து இருபத்துநான்கு சுலோகங்களையெடுத்து ஜயதேவருடைய நூலிலே எழுதிவைத்து மறைந்தார். அரசன் இதனால் மனத்திருப்தியடைந்து மகிழ்ந்தான்.

ஜகந்நாத க்ஷேத்திரத்தில் ஓர் அந்தணனிருந்தான். அவனுக்குப் பத்மாவதியென்ற ஒரு பெண் இருந்தாள். அப்பெண்ணை அவன் பகவானுக்கே கொடுப்பதென நிச்சயித்திருந்தான். ஆகையினால் அவனிடம் எந்தப் பிராமணன் வந்து பெண் கேட்டாலும் அவன், "என் பெண்ணை நான் பகவானுக்கே அர்ப்பணம் செய்துவிட்டேன்" என்று சொல்லி அனுப்பிக் கொண்டிருந்தான். அந்தப்பெண்ணுக்கு விவாகத்திற்கேற்ற வயது வந்தது. அப்பொழுது பகவான் அந்த அந்தணனுடைய கனவிலே தோன்றி, "ஜயதேவர் எனது அம்சமாகப் பிறந்தவர். அவருக்கு உன்

 பொற்பூவின் வாசனையும், முருக்கம் பூவின் வாசனையும் சரி.

பெண்ணை விவாகம் செய்து கொடுத்துவிடு'' என்று கட்டளையிட்டுச் சென்றார். பிறகு அந்தணன் சந்தோஷமடைந்து ஜயதேவரை வரவழைத்து அவரிடம் பகவானுடைய திருவுள்ளமிது வென்று கூறித் தன் பெண் பத்மாவதியை ஒரு நல்ல நாளில் வெகு விமரிசையாக விவாகம் செய்துகொடுத்தான். ஜயதேவர் அந்த அழகிய மனைவியுடன் அவ்வூரிலேயே வாழ்ந்துவந்தார்.

இப்படியிருக்கையில், ஒரு நாள் ஒரு வர்த்தகன் அவரிடம் வந்து அவரைப் பணிந்து தன்னைச் சீடனாக ஏற்றுக்கொண்டு அநுக்ரகம் செய்யவேண்டு மென்று வேண்டிக்கொண்டான். ஜயதேவர் அவனைப்பற்றி விசாரித்தார். அவன் நல்ல குணங்களுடையவனென்பதைத் தெரிந்துகொண்டு அவனைத் தம் சீடனாக ஏற்றுக்கொண்டார். வர்த்தகன் சில நாள் ஜயதேவருடனிருந்து பிறகு அவரைத் தன் ஊருக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோனான். ஜயதேவர் அவன் வேண்டுகோளின்படி அவனுடன் சிலநாள் தங்கியிருந்து, பிறகு ஜகந்நாதத்திற்குத் திரும்பினார். வர்த்தகன் தன் குருவுக்கு ஏதேனும் தக்ஷிணை கொடுக்க வேண்டுமென்று விரும்பினான். ஆனால் ஜயதேவர் பொன், வெள்ளி, பூஷணம், வஸ்திரம் இவற்றில் ஆசையற்றவர் என்பதறிந்து தன் விருப்பத்தை எவ்வாறு நிறைவேற்றிக் கொள்வதென்று ஆலோசித்துப் பிறகு அவருடைய மனைவிக்கு அவரை அறியாமல் ஏதேனும் கொடுத்தனுப்பிவிடுவதெனத் தீர்மானித்து, ஒரு வண்டியில் அநேக இரத்தினங்களும் பூஷணங்களும், ஆடைகளும் அடங்கிய ஒரு பெட்டியை வைத்து அப்பெட்டியின்மீது ஒரு விரிப்பை விரித்து மறைத்து ஜயதேவரை அதிற் பிரயாணப்படுத்தி அனுப்பினான். தான் இரகசியமாக வைத்திருந்த பெட்டியைக் குருவின் மனைவியிடம் சேர்த்துவிடும்படி வண்டிக்காரனுக்குச் சொல்லியிருந்தான்.

வண்டி அவ்வூரை விட்டுக் கொஞ்சதூரம் போனதும் வண்டிக்காரனைத் தேடிக்கொண்டு அவனைச் சார்ந்தவன் ஒருவன் வந்து, "உன் மனைவி பிரசவ வேதனைப்படுகிறாள். ஆதலின் நீ இப்பொழுதுபோவது நன்றாயில்லை. திரும்பு. ஸ்வாமிகளே வண்டியை ஓட்டிக்கொண்டு போகட்டும். பிறகு இரண்டுநாள் பொறுத்து நீ ஜகந்நாதத்திற்குப்போய் வண்டியை ஓட்டிவந்து விடலாம்'' என்றான். என்னசெய்வான் வண்டிக்காரன்! ஜயதேவரிடம் விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டான். ஜயதேவர், "நீ போ! நான் ஓட்டிக்கொண்டு போகின்றேன்'' என்று கூறி அவனை அனுப்பினார். பிறகு வண்டியைத் தாமே மெதுவாகச் செலுத்திக் கொண்டு போனார்.

வண்டி ஓர் ஆரண்யத்தில் போய்க்கொண்டிருந்தது. அது ஜனசஞ்சாரமற்ற காடு. மேலும் அஸ்தமிக்குந் தருணம். அப்பொழுது இரண்டு திருடர்கள் வந்து வண்டியைமடக்கிக் கொண்டார்கள். ஜயதேவர் திரவியமூலமாக அநர்த்தமும் பிராணஹானியும் நேருமென்பதை யெண்ணி வண்டியை விட்டுக் கீழே இறங்கித் திருடர்களைப் பார்த்து "இதனுள் ஏதாவதிருக்கலாம். அதை நீங்கள் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்'' என்று கூறி வழியே கால் நடையாகச் சென்றார். அவர் அப்படிச் சென்றதும் "இவர் முன்னே சென்று யாரையேனும் கூட்டிக்கொண்டு வருவார். இவரை விடக்கூடாது'' என்று எண்ணி, அவர் முன் போய் மடக்கிக்கொண்டு "நில்லு போகாதே! உன்னை விடமாட்டோம்'' என்று கூறினர். ஜயதேவர் பகவானைத் தியானம் பண்ணிக் கொண்டு நின்றுவிட்டார். திருடர்கள் அவருடைய கையையும் காலையும் வெட்டி அவரைத் தூக்கி அருகிலிருந்த ஒரு குட்டையிற் போட்டுவிட்டுக் கொள்ளையடிக்க வண்டிக்குப் போய்விட்டார்கள். ஜயதேவர் தமது ஹிருதயத்தில் பகவானாகிய ஹரியைத் தியானித்துக்கொண்டு தம்மை மறந்திருந்தார்.

இவ்வாறிருக்கையில் மறுநாள் அப்பக்கமாக வேட்டையாடிவந்த ஓர் அரசன் ஜயதேவரைக்கண்டு இரக்கங்கொண்டு அவரைக் கரை சேர்ப்பித்து, வேண்டிய உபசாரணைகள் செய்து "இவ்வாறு உமக்குத் தீங்கு செய்தவன் யாவன்?'' என்று கேட்டான். ஜயதேவர், 'என்னுடைய பிறப்பே இப்படி! கரசரணமிரண்டும் எனக்குக் கிடையா. என்னுடைய சகல இந்திரியங்களும் அன்னியமானவை' என்று சொன்னார். இவ்வார்த்தையைக் கேட்டதும், அரசனும் இவர் பரமபக்தர் என்பதையுணர்ந்து உடனே ஒரு பல்லக்கை வரவழைத்து அதில் ஜயதேவரை யேற்றிவைத்துக்

கொண்டு தன் நகரத்துக்குப் போய் அவரைத் தன் குருவாகக்கொண்டு வெகு மரியாதையாய் வைத்திருந்தான். ஜயதேவர் எப்போதும் பகவானைப் பாடிக்கொண்டு ஒரு கவலையுமில்லாமலிருந்தார். அவரைப் பார்த்துப் பலபேர் பக்தியி லீடுபட்டு எப்போதும் அவருக்கு வேண்டிய பணிவிடைகள் புரிந்துவந்தனர்.

அரசன் ஜயதேவருடைய கட்டளைப்படி நாடோறும் சாது ஜனங்களுக்குத் திருப்திகரமாகப் போஜனமளித்து அவர்கட்கு உடுக்க ஆடையும் பொருளும் கொடுத்துவந்தான். சாது ஜன ஆராதனையே சிறந்த சாதனமென்பதும் அதனால் பகவான் சந்தோஷமடைகிறார் என்பதும் அவனுக்கு ஜயதேவர்செய்த போதனைகளாதலால், அதை வெகு சிரத்தையாய்ச் செய்துவந்தான். அரசனுடைய இப்படிப்பட்ட செய்கையைக் கேட்ட சாது ஜனங்கள், சர்க்கரையின் மணமறிந்த எறும்பு ஓடுவது போலவும், மேக கர்ஜ்ஜனைகேட்ட மயில்கள் ஆடுவது போலவும் அவனுடைய பக்தியைப் பார்க்கவிரும்பி அவனிடம் அடிக்கடி வந்துகொண்டே யிருந்தார்கள். அரசன் தன்னிடம் வரும் சாதுக்களையெல்லாம் வந்தனத்தோடு வரவேற்று, தன் அரண்மனையிலேயே மாதக்கணக்காக வைத்திருந்து பிறகு அவர்கள் விரும்பியவற்றைக் கொடுத்தனுப்புவான்.

இப்படியிருக்கையில், ஜயதேவரின் கால் கைகளை முன் வெட்டிய திருடர்களும் சாதுக்களைப் போல் வேடம்பூண்டு அரசனிடம் வந்தார்கள். அரசன் அவர்கள் உண்மையான சாதுக்களென்றே நம்பித் தன்வழக்கப்படி வரவேற்று அரண்மனையிற் சிலகாலமிருந்து செல்லும்படி உபசரணை செய்தான். அவர்கள் அவ்வாறேஇருந்து வந்தனர். அப்பொழுது ஜயதேவர் அங்கு அரசனுடைய குருவாய் விளங்குவதைக்கண்டு "ஓ இவரெங்கே இங்கு வந்தார்? இனி நாம் தப்ப வழியில்லை. இவர் நம்மை யறியாதிருக்கும் வரையில் நமக்குக் குறைவில்லை. அறிந்துவிட்டால் உயிரை இழக்கவேண்டியதுதான்" என்றெண்ணி மிகக் கவலை கொண்டனர்; "நம்முடைய வஞ்சகம் நம்மையே மாய்க்கின்றது" என்றும் சொல்லிக்கொண்டு தப்பிச் செல்ல வழி தேடுவாராயினர். அவர்களை ஜயதேவரும் இன்னாரென்று தெரிந்துகொண்டார். ஆனால் அவர் எல்லா உயிர்களையும் சமமாகப் பார்க்கும் பொறுமை யுடையவராகையினால், அந்தப் பகைவர்களையும் நண்பர்களாகவே பாவித்து வந்தார். திருடர்கள் ஜயதேவருடைய இந்த அரிய குணத்தைக்கண்டு, அந்தோ இந்தப் பெரியவர்க்கு நாம் தீங்குசெய்தோமே என்று வருந்தினார்கள். ஆயினும் அந்த அரண்மனையைவிட்டுச் செல்லதக்க சமயம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். அரசனுடைய அரண்மனை அவர்களுக்குச் சிறைச்சாலைபோ லிருந்தது. அதனால் அரசன்செய்யும் உபசாரங்களிலெதையும் பொறுக்க முடியாமல் அவர்கள் தவித்தார்கள். நாளடைவில் இளைத்துப்போனார்கள். இதை அறிந்த அரசன் ஜயதேவரிடம் போய், "சமீபத்தில் வந்த இரண்டு சாதுக்களும் எக்காரணத்தாலோ மிகவும் இளைத்துப்போய் வருகின்றனர். இதற்குக் காரணம் புலப்படவில்லை" என்றான். ஜயதேவர், "சாதுக்களுக்கு இப்படிப்பட்ட உபசாரணைகளிலெல்லாம் விருப்பமிராது. அவர்கள் ஆநந்தமடைவது வேறு விதமாயிருக்கும். அதனாலிருக்கலாம். இவர்கள் அதிக விரக்தியுடையவர்போல் தோன்றுகிறார்கள். பாக்கிய வசத்தால் இத்தனைநாட்கள் உன்னிடமிருந்து வருகின்றனர். இனி அவர்கள் இதைவிட்டுப்போக பிரியப்பட்டால் அவர்களுக்குவேண்டிய பொருளைக் கொடுத்து அனுப்பி விடலாம்" என்றார். அரசன் "அவ்வாறே செய்கின்றேன்" என்று ஒப்புக்கொண்டு தன் அலுவலைக் கவனித்து வந்தான்.

அப்பால் சில நாட்களுக்கெல்லாம் வஞ்சகர்கள், "எங்களுக்குப் போக விடைதரவேண்டும்" என்று அரசனை விடை கேட்டனர். அரசன் உடனே அவர்கள் விரும்பியபொருளைத் திருப்திகரமாகக் கொடுத்து "போய்வரலாம்" என்று மரியாதையோடு பணிந்து விடைகொடுத்தான்; அவர்கள்கூட இரண்டு சேவகர்களை வழிவிட்டு வரும்படி அனுப்பினான். ஊரைக்கடந்து கொஞ்சதூரம் போனதும், சேவகர்கள் அவர்களை நோக்கி, "ஜயதேவ ஸ்வாமிகளுக்கும் உங்களுக்கும் இதற்குமுன் ஸ்நேகமுண்டுபோல் இருக்கிறது. அவர்கள் உங்களிடத்தில் காட்டிய அன்பே அதைக் காட்டுகிறது. அப்படித்தானோ?" என்று கேட்டனர். வஞ்சகர்கள், "ஆம் ஸ்நேகமுண்டு. நாங்களும் ஜயதேவரும் ஓர் அரசனிடம் வேலை பார்த்தவர்கள்.

அவர் மந்திரியா யிருந்தார். நாங்கள் சேவகர்களாகவிருந்தோம். அந்த அரசன் துஷ்டன். அவன் ஒரு சமயம் இவர்மீது ஏதோ ஒருகுற்றஞ்சாட்டி இவரைக் காட்டிற் கொண்டுபோய் வெட்டிவிடும்படி எங்களுக்கு உத்தரவிட்டான். நாங்கள் அவன் உத்தரவின்படி இவரைக் காட்டிற்குக் கொண்டுபோய், வெட்டமனம்வராமல் கைகால்களை மாத்திரம் வெட்டி இவரைஒரு குட்டையிலே கிடத்திவிட்டு அவ்வரசனிடத்திலும் உலகவாழ்விலும் அன்று முதல் வெறுப்புக்கொண்டு இவ்வாறு பகவத்பக்தியி லீடுபட்டவர்களா யிருந்துவருகிறோம். இப்படிப்பட்ட சம்பந்தம் எங்களுக்குள் உண்டு. இதனாலேதான் அவருடைய திருவருளுக்குப் பாத்திரர்களானோம்" என்றார்கள்.

இப்படி அவர்கள் பொய் கூறியளவில், பூமிதேவி நடுக்கங்கொண்டு பிளவுபட்டு அவ்விருவரையும் தன்னுள் இழுத்துக்கொண்டாள். இந்த அதிசயத்தைக் கண்ட சேவகர்கள் திரும்பி ஓடி ஜயதேவரிடம் கூறினர். ஜயதேவர், உடனே, "ஸ்ரீகிருஷ்ணா! வாசுதேவா! ஜனார்த்தனா!" என்று கூறி விசனமுற்று "என் பகைவர்களை அதோகதிக் காளாக்கியதேன்! உமது பகைவனாகிய இராவணனுக்கு சாயுஜ்ய பதவி கொடுத்தீர். நூறு குற்றங்கள் செய்த சிசுபாலனிடம் கிருபை யுடையவரா யிருந்தீர்! மகா கொடியவனான கம்ஸனுக்கு முத்தி கொடுத்தீர். அந்தோ! என் பகைவர்களுக்கேன் அதோகதி கொடுத்தீர்?" என்று கூறிப் பகவானை ஸ்தோத்திரம்செய்தார். உடனே பகவான் நான்கு புயங்களுடன் நீலமேகச்யாமள ரூபராய் எதிரே தோன்றினர். அந்த நிமிஷமே ஜயதேவருடைய கைகால்கள் முன்போல் வளர்ந்தன! — வஞ்சகர்கள் அங்கு புஷ்பக விமானத்தில் விளங்கினர். பகவான், அவர்களிடம்போய் அமர்ந்து, ஜயதேவரை நோக்கி, "உன் பக்தி முதிர்ந்தது! பொறுமையும் தயையும் சாந்தமும் உன்னிடமிருக்கின்றன. பகைவர்களிடமும் நண்பர்களிடமும் சமபாவனையுடையவர்கட்கு நாம் ஸ்வாதீனமாயிருப்போம்" என்று கூறி மறைந்தனர். ஆகா! பக்தியின் மகிமையே மகிமை!

ஜயதேவருக்குக் கைகால்கள் வளர்ந்ததை அறிந்த அரசன் பெருவியப் படைந்து அவரைக்கண்டு பணிந்து, முன் கரசரணங்களில்லாமலிருந்ததற்குக் காரணம் என்னவென்று கேட்டான். ஜயதேவர் முன் நடந்ததை விவரமாய்க் கூறினார். அரசன் கேட்டு ஆச்சரியமும் ஆநந்தமுமடைந்து உடனே ஜயதேவருடைய மனைவி பத்மாவதி அம்மாளுக்குப் பல்லக்கனுப்பி அதில் வரவழைத்தான். பத்மாவதி அம்மாள் வந்ததும், அந்த அம்மாளுக்கு நல்ல ஆடைகளையும் அணிகளையும் கொடுத்து நமஸ்கரித்து வேண்டிய உபசரணைகளைச் செய்து அந்தப்புரத்திலுள்ள தன் மனைவியினிடம் அழைத்துப்போய், "இவர்கள் குருநாதருடைய மனைவியார். இவர்களுக்கு வேண்டிய பணிவிடைகளைச் செய்துகொண்டிருப்பது உன் கடமை" என்று கூறி அம்மையாரை அங்கிருந்து தன் மனைவிக்குச் சேவை தந்துகொண்டிருக்கும்படி வேண்டிக்கொண்டு தான் எப்போதும்போல் ஜயதேவருக்கு வேண்டிய பணிவிடை செய்துகொண்டிருந்தான்.

இவ்வாறு பத்மாவதி அம்மையார் இங்கு வந்து சேர்ந்தபிறகு, ஒருநாள் அரசன் மனைவி ஒரு சபைசேர்த்துச் சம்பாஷித்துக்கொண்டிருந்தாள். பத்மாவதி அம்மையார் அச்சபைக்குத் தலைமை வகித்திருந்தனர். அப்பொழுது அரசனுடைய உறவினரில் யாரோ ஒருவன் இறக்க, அவன் மனைவி அவனுடன் உடன்கட்டை யேறப்போவதாக ஒரு செய்தி வந்தது. இதைக் கேட்டதும் அரசன் மனைவியும் மற்றவர்களும் பெரிய ஆச்சரியமடைந்தனர். பத்மாவதி அம்மையார் மாத்திரம் அதை ஓர் ஆச்சரியமாக எண்ணவில்லை. இதை யறிந்த இராணி அம்மையாருடைய பக்கம்போய்ப் பணிந்து நின்று, "தன் புருஷன் இறந்ததும் தானும் அவனோடு உடன்கட்டை யேறப்போவதாக ஓர் அதிசயமான செய்தியைக்கேட்டும் தாம் வியப்படையாமலிருப்பதன் காரணமென்ன?" என்று கேட்டாள். பத்மாவதி அம்மையார், "புருஷன் முன்னே இறந்து, பிறகு மனைவி இறப்பாளாயின், அவள் தன் புருஷனை எந்தக் காலத்தில் சேருவாளோ தெரியாது. ஆனால் புருஷன் இறந்தானென்னும் சொல் கேட்ட அக்கணமே உயிரைவிடும் மனைவியே சிறந்தவளாவாள். இப்படியிருக்கின்றது தர்மம். ஆதலால் இப்போது வந்த செய்தியில வியப்படைவதற் கென்ன விருக்கிறது?" என்றார்கள்.

பொன் கத்தியென்று கழுத்தை அறுத்துக் கொள்ளலாமா?

இராணி, "ஓ அப்படியா ! நல்லது" என்று கூறித் தன் மனத்திற்குள், "இவள் அநுபவமில்லாதவள். இது நம்புவதற்கில்லாத பேச்சு" என்று எண்ணிக்கொண்டு அவர்களிடம் விடைபெற்றுச் சென்றாள். அப்பால் ஒரு நாள், மந்திரியை அழைத்துப் பத்மாவதியம்மையார் சொல்லியதை அவனிடம் கூறி, ஜயதேவர் மரணமடைந்ததாக வதந்தியுண்டாக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டாள்.

அப்பால் ஒரு நாள் அரசன் வேட்டையாடக் காட்டுக்குச் சென்றான். அப்பொழுது அவன் ஜயதேவரையும் தன்னோடு பல்லக்கில் அழைத்துக்கொண்டு போனான். அந்தச் சமயம் பார்த்து மந்திரி இரகசியமாய் ஒரு மனிதனை ஏவி, ஜயதேவர் காட்டில் புலியிடம் அகப்பட்டு இறந்தாரென்று பட்டணமெங்கும் வதந்தி உண்டாக்கும்படி செய்தான். இராணி இதைப் பத்மாவதியம்மையாருக்குக் கூறினாள். பத்மாவதியம்மையார் தமது பதி இறந்ததாகக் கேட்டமாத்திரத்தில் ஆ என்றலறிக் கீழே விழுந்து உயிரைவிட்டாள்.

அப்பால் அன்றுமாலை அரசன் ஜயதேவரோடு அரண்யத்திலிருந்து வந்தான் ; பத்மாவதி அம்மையார் இறந்த செய்தியை அறிந்தான் ; உடனே அதற்குக் காரணமும் விசாரித்துத் தெரிந்துகொண்டான், தன் மனைவியைக் கொன்றால் ஸ்திரீஹத்தி தோஷம் சம்பவிக்குமென்றஞ்சி ஒரு தோட்டத்தில் தீ வளர்க்க ஏற்பாடுசெய்து அதில்விழுந்து மடியப்போனான். ஜயதேவர் அப்பொழுது அரசனைத் தடுத்து, உடனே பகவானைத் தியானித்து நின்று ஸ்தோத்திரம் செய்தார். பகவான் அவர்களுக்குப் பிரஸன்னமாய்ப் பத்மாவதியம்மையாரை உயிர்பெற்றெழும்படி செய்து, ஜயதேவரை ஆலிங்கனஞ்செய்து வாழ்த்தி, "நீ இப்பொழுது செய்த துதிகளைப் பாடித் துதிப்பவர்முன் நான் அவர்கள் நினைக்கும் எந்த வேளையும் வந்து காப்பேன்" என்று கூறி மறைந்தார். எல்லோரும் ஜய, ஜய வென்று ஆரவாரித்து பகவானைப் புகழ்ந்து துதித்து வணங்கினார்கள். தேவர்கள் மலர்மாரி பொழிந்து ஜயதேவரையும் அவர் மனைவியையும் வாழ்த்தினார்கள். எல்லோரும் சந்தோஷமாய் வாழ்ந்துவந்தார்கள்.

சுபம்!

குழந்தைகளுக்கேற்ற சில விளையாட்டுகள்.

SOME GAMES FOR CHILDREN

கல்வி கற்பிப்பதானது அறிவையே புகட்டுவதல்ல. அறிவைப் புகட்டும் மார்க்கமெனச் சொல்லுவதுண்டு. கல்விகற்பிப்பதில் கவனிக்க வேண்டிய விஷயங்கள் மூன்றுள்ளன. அவை யாவன:— குழந்தை தன் வாழ்நாட்களை சுகமாகக் கழிக்கவேண்டி அதற்கின்றியமையாத சில . பாடங்களைச் சொல்லிக்கொடுப்பது; அந்தப் பாடங்கள் மூலமாகச் சில நீதிகளையும் கோட்பாடுகளையும் எடுத்துச்சொல்வது; சுகமாக வாழ்வதற்கு இன்றியமையாததான தன் சரீரத்தைச் செவ்வனே பாதுகாத்துக்கொள்ள வேண்டிய முறையை எடுத்துச்சொல்வது ஆகிய இவைகளே. மேற்சொல்லியவைகளில் முதலிரண்டு விஷயங்களைக் காட்டிலும் பின்னால் கூறப்பட்டது, கேவலம் புஸ்தகத்தைப் படிப்பதனால் மாத்திரம் விருத்திக்கு வராது. புஸ்தகங்களிலிருந்து படித்ததை நாள்தோறும் அப்பியாஸம் செய்துவரவேண்டியது முக்கிய விஷயம். மேலும், கீழ்த்தர வகுப்புக் குழந்தைகளுக்கு தேகப்பயிற்சி சம்பந்தமான புஸ்தகங்களைப் படிப்பது அசாத்தியமான காரியம்.

மேலும் வாரத்தில் ஒருமணி அல்லது இரண்டு மணி நேரம் வெகு அசிரத்தையாக ட்ரில் (Drill) செய்வது, போதவே போதாது. ட்ரில் செய்வதிலேயே நாற்பது அல்லது ஐம்பது நிமிஷம் கழிப்பது மிகவும் துர்லபமான காரியம். ட்ரில் என்பதைக் கண்டாலே குழந்தைக்கு ஒரு வெறுப்பு உண்டாகிறது. எத்தனை குழந்தைகள் முழங்காலை மடக்கி உட்காரு என்று சொன்னால், சிலர் தள்ளாடிக்கொண்டே உட்காருகிறார்கள். சிலர் தயங்கி நின்று மெதுவாக உட்கார்ந்தும் உட்காராததும்போல் நடுநிலைமையை வகிப்பதுமாய் இருக்கிறார்கள். இம்மாதிரி செய்வதில் உட்காருவதற்கு ஒரு நிமிஷமும் எழுந்திருப்பதற்கு ஒரு நிமிஷமும் ஆவதுடன், அதே அப்பியாஸத்தை மெதுவாக எட்டுத் தடவை நடத்தினால் குழந்தை எப்படி வலியைப் பொறுக்கமுடியும்? தேகப்பயிற்சியும் வேண்டும்; அது பிள்ளைகளுக்கு விளையாட்டாகவும் இருக்கவேண்டும். இந்த இரண்டை

பொன்காத்த பூதம்போல

316

யும் கவனித்தே அப்யாஸங்களைத் தேர்ந்தெடுக்கவேண்டும். ஆகவே சில பள்ளிக்கூடங்களில் ட்ரில் அப்பியாசங்களை நடத்தும்பொழுது பாட்டுகள் பாடுகிறார்கள் அல்லது வாத்தியப் பெட்டியில் வாசிக்கிறார்கள். பாட்டுப்பாடுவதால் சிறுவர்களுக்கு ஓர் உத்ஸாகமும், குதூஹலமும் உண்டாகின்றன. அதுவுமன்றி, அப்பியாஸங்களைச் சீக்கிரமாகச் செய்வதும் குழந்தைக்கு அவ்வளவு தேகசிரமத்தைக் கொடுப்பதில்லை. ஒவ்வொரு புது அப்யாஸத்திற்கும் இடையில் சற்று ஓய்வு நேரம் ஏற்பட்டிருக்கவேண்டும். அந்த நேரத்தில் குழந்தை ஸ்வயேச்சையாக உட்கார்ந்தோ, நின்றோ, அல்லது ஓடிக்கொண்டோ இருப்பான். குழந்தைகளுக்காக ஏற்பட்டுள்ள ஸ்வீடிஷ் டிரில் (Swedish drill) அப்யாஸங்களை எடுத்துக் கொள்ளலாம். மேலும் இந்த அப்யாஸங்களைத் தொடர்ந்தாற் போல நாற்பது ஐம்பது நிமிஷம் செய்தல் கூடாத காரியம்.

குழந்தை தன்னிஷ்டப்படி செய்ய விரும்பும் தன்மையுள்ளவன்; தன் வகுப்புப் பிள்ளைகளுடன் கலந்துநடக்க இச்சைப் படுபவன்; ஒருவரைப்பார்த்து அவர்போல் தானும் நடக்க முயலுபவன்; சற்றுநேரமாவது யாதொன்றும் செய்யாமலிருக்க அவனால் முடியாது. ஆகையால், பள்ளிக்கூடத்திலேயே சேர்த்தியான சில விளையாட்டுகளை அவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுத்து உபாத்தியாயரின் முன்னிலையிலேயே அவர்களை அந்த விளையாட்டுகளை விளையாடச்செய்யவேண்டும். சிறு சிறு விளையாட்டுகளிலும் செவ்வனே நடந்துகொள்ளும் குழந்தை, வயதான பின்பு கடினமான காரியத்தையும் சிரத்தையாகக் கவனித்து ஸாதிக்கப் பிரயத்தனப்படுவான். இப்பொழுது அடியில் கூறப்பட்ட விளையாட்டுகளெல்லாம் நாம் குழந்தைகளாயிருந்த பொழுது விளையாடினதுந் தவிர, இப்பொழுதும் அவ்விளையாட்டுகளைக் குழந்தைகள் விளையாடிவருகிறார்கள்.

1. நாற்காலி ஆட்டம் [Musical Chairs.] இது முதலிரண்டு வகுப்புகளிலும் அனுஸரித்து வரும் ஓர் ஆட்டம். குழந்தைகள் இவ் விளையாட்டில்தான் மிகவும் சந்தோஷிக்கிறார்கள்.

ஆரம்பம்.—வகுப்பில் எத்தனை குழந்தைகளிருக்கிறார்களோ அதற்கு ஒன்று குறைவாக சிறு சிறு நாற்காலிகள் ஒரே வரிசையாய் மாற்றி மாற்றிப் போட்டிருக்கவேண்டும். சிறு நாற்காலிக ளில்லாத பக்ஷத்தில், பிள்ளைகள் காலால் ஒவ்வொரு வட்டம் வரைந்து கொண்டு அதில் ஒவ்வொருவனும் மேலே கூறியபடி வரிசையாக ஒருவன் ஒருபுறம் பார்த்துக்கொண்டும், அடுத்தவன் அதற்கெதிர்ப்புறம் பார்த்தும் உட்காரவேண்டும். உதாரணமாக, தெற்குவடக்காக ஒரு வரிசை ஏற்படும் பக்ஷத்தில் 1, 3, 5, 7 எண்ணிக்கையுள்ள பையன்கள் கிழக்கு முகமாகவும் 2, 4, 6, 8 எண்ணிக்கையுள்ளவர்கள் மேற்கு முகமாகவும் பார்த்து இருக்கவேண்டும். நாற்காலியோ வட்டமோ ஒன்று குறைவாயிருப்பதால் ஒரு பையன் மாத்திரம் ஒரு மூலையில் நிற்கவேண்டியிருக்கும்.

ஆட்டத்தை நடத்தும் விதம்.—உபாத்தியாயர், ஒன்று என்றவுடன், பிள்ளைகள் எழுந்திருக்கவேண்டும். இரண்டு என்றவுடன், வலது கைப் புறம் திரும்பவேண்டும். இவ் விளையாட்டிற்கு வாத்தியப் பெட்டி இருத்தல் சிலாக்யம். பிறகு வாத்தியப் பெட்டியில் உபாத்தியாயர் பாடும்பொழுது பிள்ளைகள் நாற்காலிகள் அல்லது வட்டங்கள் இவைகளைச் சுற்றிச்சுற்றி ஓடுகிறார்கள். எப்பொழுது உபாத்தியாயர் சங்கீதத்தை நிறுத்தப் போகிறார் என்று கவனித்து, நிறுத்தினவுடனே ஒவ்வொருவனும் ஏதாவது ஓர் இடத்தில் முன்கூறியபடி அமரவேண்டும். ஓர் இடம் குறைவாயிருப்பதனால் ஒரு குழந்தைக்கு உட்கார இடமிருக்காது. அவன் மாத்திரம் வரிசையிலிருந்து ஒரு நாற்காலியை எடுத்துக்கொண்டு வேறு பிரத்தியேகமான இடத்தில் மற்றப்பிள்ளைகளுடன் கலவாதபடி உட்காரவேண்டும். வட்டமாக இருக்கும்பக்ஷத்தில் இடமில்லாதவன் ஒருவட்டத்தை அழித்துவிட்டுவேறு இடத்தில்போய் உட்காரவேண்டும். மறுபடியும் முன்போல் வாத்தியம் வாசிக்க ஆரம்பித்தவுடன் பிள்ளைகள் எழுந்து நின்று திரும்பிச் சுற்றிச்சுற்றி ஓட, வாத்தியம் நின்றவுடன் தங்களுக்ககப்பட்ட விடங்களில் உட்காரவேண்டும். இப்பொழுதும் ஒருவனுக்கு இடமிருக்காதாகையால் அவனும் ஒரு நாற்காலியை எடுத்துக்கொண்டு முன்பு தனியாக உட்கார்ந்தவனோடு சேர்ந்து உட்காரவேண்டும். இப்படியே தடவைக்குத் தடவை

ஒரு நாற்காலியும் ஒரு பையனும் குறைந்து வரவே, கடைசியில் இரண்டு குழந்தைகளும் ஒருநாற்காலியும் மாத்திரந்தா னிருக்கும். கடைசியாக ஒருமுறை வாத்தியம் வாசித்து நிறுத்தி, அந்தத் தடவையில் எவன் நாற்காலியில் உட்காருகிறானோ அவனை இவ்விளையாட்டில் ஜயித்தவனாக எடுத்துக்கொண்டு பாக்கியுள்ளவர்கள் கரகோஷம் செய்கிறார்கள். குழந்தைகள் இடங்களைக் கவனித்துக்கொண்டு சரியாக ஓடவும் சங்கீதத்தைச் சரியாகக் கவனிக்கவும் இவ்விளையாட்டில் பழகுகிறார்கள். குழந்தைகள் அதிகமிருக்குமானால், இரண்டு நாற்காலிகள் குறைவாகப்போட்டு தடவைக்குத் தடவை இரண்டு நாற்காலிகளாகவும் இரண்டு பிள்ளைகளாகவும் தள்ளிவிடவேண்டும்.

2. நான்குமூலைத்தாச்சி.— சாதாரணமாக இதைக் குழந்தைகள் தெருத்திண்ணைகளிலும், தெருக்களில் அமைக்கப்பட்டுள்ள பந்தல்களிலும் விளையாடுவது வழக்கம். நான்கு பேர்கள்தா மிருக்கவேண்டு மென்பதவசியமில்லை. வகுப்பிலுள்ள பிள்ளைகளில் ஒருவன் குறைவாக பாக்கியுள்ளவர்கள் இரண்டு வரிசைகளாக எதிரெதிரே ஒவ்வொருவருக்கும் மத்தியில் தாராளமாக இடம்விட்டு நிற்கிறார்கள். பிள்ளைகள் தங்களுக்கு எதிரிலுள்ளவர்களுக்காவது பக்கத்திலுள்ளவர்களுக்காவது நேர் குறுக்குமூலையில் எதிரிலுள்ளவர்களுக்காவது ஸமிக்ஞைகாட்டி தங்களிடங்களை ஒருவர்க்கொருவர் மாற்றிக்கொள்ளுகிறார்கள். இப்படிஓரிடத்திலிருந்து மற்றோர் இடத்திற்கு மாறி ஓடிக்கொண்டிருக்கும் சமயத்தில் தனியாகவுள்ள பையன் திடீரென்று ஒருவருமில்லாத இடத்தைப் பிடித்துக்கொள்கிறான். இடமில்லாத பையன் மறுபடியும் இடத்தைத்தேட அங்குமிங்கும் போய்க்கொண்டு பிள்ளைகள் குறுக்குநெடுக்காக ஓடுகிற ஸமயத்தில் காலியாயுள்ள இடத்தைப் பிடித்துக்கொள்ளுகிறான். இதே மாதிரி ஆட்டம் வேண்டிய நேரம் நடக்கலாம்.

3. பின்னல் கோலாட்டம்.—பெரும்பாலும் பெண் குழந்தைகளே இந்த விளையாட்டை விளையாடிவருகிறார்கள். சிறு குழந்தைகளுக்கும் இதை நடத்தலாம்.

ஒருவட்டமான மரப்பலகையைச் சுற்றிலும் ஓரமாக 20 அல்லது 24 துவாரங்கள் செய்து அவைகளிலிருந்து இரண்டுவித வர்ண நாடாக்களை மாறிமாறிக் கட்டித் தொங்கவிட்டு பலகையை உயரமான ஓர் இடத்தில்கட்டி நாடாக்கள் தொங்கும்படி செய்யவேண்டும். உதாரணமாக, சிவப்புநூல் வெள்ளை நூல் என்று வைத்துக்கொள்ளுவோம். முதலில் சிவப்பு நூல் பிடித்துக்கொண்டிருக்கிற பிள்ளைகள் பின்னுவதற்காக எழுந்து, நூலை வலதுகையிற்பிடித்து வலதுகைப் புறமாகவே திரும்பி நிற்கவேண்டும். ஒன்றுஎன்று சொன்னவுடனே பிரதக்ஷணமாக தனது பக்கத்திலுள்ள பையன் பிடித்திருக்கும் நாடாவின் உட்புகுந்து அவனது பக்கத்தில் வந்துநிற்கவேண்டியது. மறுபடியும் இரண்டு என்று சொன்னவுடன் இப்பொழுது வலதுகைப்பக்கத்தில் அடுத்தாற்போலுள்ள பையன் முதுகுப்புறமாக நடந்து வந்து அவன்பக்கத்தில் நிற்கவேண்டும். இந்தமாதிரி மாறி மாறி உட்புகுந்தும் வெளிவந்தும் பின்னவேண்டியது. இனிமேல் கையாற் பிடித்துக்கொள்ளப் போதுமானவளவு நாடாகிடையாது என்று தெரிந்தபிறகு அவர்கள் உட்காருகிறார்கள். அவர்கள் உட்காருமுன் நாடாவை இரண்டு என்று சொல்லுவதற்கு எந்தமாதிரி வரவேண்டுமோ அம்மாதிரி செய்துவிட்ட பிறகே உட்காரவேண்டும். மறுபடியும் முன் வெள்ளை நாடாக்களைப் பிடித்து கீழே உட்கார்ந்தவர்கள் இப்பொழுது எழுந்து, உள்ளும்வெளியும் சுற்றி சுற்றி வந்து பிரிக்கிறார்கள். ஒன்று இரண்டு என்று சொல்லுவதற்குப் பதிலாக வாத்தியப்பெட்டியிலும் மெதுவாக வாசிக்கும் பக்ஷத்தில் பிள்ளைகள் மாறி மாறி வந்து பின்னியும் பிரித்துவிடுவார்கள்.

4. கண்ணாம்பூச்சி.— இதை ஸாதாரணமாகப் பிள்ளைகள் விளையாடுவது எப்படி என்றால் ஒரு குழந்தை உட்கார்ந்துகொண்டு மற்றொருவன் கண்களைத் தான் மூடி, பாக்கியுள்ளவர்களை அனேக இடங்களில் ஒளிந்துகொள்ளச்செய்து, பிறகு தான் மூடின பையன் கண்களைத் திறந்துவிட்டு அவனை மற்றவர்கள் ஒளிந்த விடத்திலிருந்து பிடித்துவரச்சொல்லி தான் அதே இடத்தில் உட்கார்ந்துகொள்ளுவது. பிறகு தேடுகிறவன் பிறர்களைக் கண்டுபிடிக்க அங்குமிங்கும் ஓடி அலைந்து முயற்சிசெய்து பார்க்கையில், ஒளிந்துள்ளவர்கள் தங்களைக்கண்டுபிடிக்க அவன் வரவில்லையே என்று கண்டு, ஒளிந்துகொண்ட விடத்திலிருந்து

வெளிவந்து அவனைப் பார்த்துவிட்டபோதிலும், அவன்ஓட இவர்கள்ஓட அவன் கையிற் படாதபடி உட்கார்ந்துள்ள குழந்தையைத் தொடவருகிறார்கள். ஒரு தடவை அப்படித் தொட்டுவிட்டால் தேடுகிறவன்தொட்டவனைப் பிடிக்கக்கூடாது என்பது அவர்கள் கட்டுப்பாடு. இம்மாதிரி தெருக்களில் விளையாடுவதை நாம் பார்த்திருக்கிறோம். மற்றும் இதை அநேக விதங்களாகவும் விளையாடலாம்.

முதலாவது—வகுப்பிலுள்ள ஒருவன் கண்ணைக் கட்டிவிட்டு அவனை ஒரு பெரிய வட்டத்திற்குள் நிற்கவைத்து, பாக்கியுள்ளவர்கள் அவனது கையிற்படாமல் அவ்வட்டத்தைச் சுற்றி ஓடும்பொழுது, கண் கட்டப்பட்டவன் ஓடுகிறவர்களில் எவனையாவது பிடித்து அவன் இன்னானென்று சொல்லவேண்டும். அவன் பேச்சைக் கொண்டாவது அவன் அங்கங்களைத் தடவிப் பார்த்தாவது யாரென்று கண்டறியலாம்.

இரண்டாவது.—வகுப்பில் ஒருவனைத் தவிர பாக்கிப் பிள்ளைகளைக் கண்ணைக் கட்டித் தனியாக ஓரிடத்தில் விட்டு, மீந்துள்ளவன் மாத்திரம் இவர்களுக்குச் சற்று தூரத்தில் உட்கார்ந்து ஒரு மணியையாவது குழாயையாவது வைத்துக் கொண்டு சப்தம் செய்துகொண்டிருக்கும்படி சொல்லவேண்டும். கண் கட்டியுள்ளவர்கள் ஓசையைக் கவனித்து அந்த திக்கை நோக்கிச் சென்று, உட்கார்ந்துகொண்டு மணியடிப்பவனைப் பிடிக்கவேண்டும். சிலர் கண் கட்டியுள்ளவர்களையே பிடித்துக் கட்டிக்கொண்டுவிடுவார்கள். சிலர் சுற்றிச்சுற்றி அங்குமிங்கும் தேடுவார்கள். கவனமாக ஓசையைக் கேட்டு முதன்முதலில் மணியடிப்பவனைத் தொடுகிறவனே ஆட்டத்தில் ஜயித்தவனாவான்.

மூன்றாவது.—ஒரு பையனை மாத்திரம் கண்ணைக் கட்டிவிட்டு, பாக்கியுள்ளவர்கள் வட்டமாக உட்கார்ந்து, அதில் எவனாவது ஒருவன் எதைக்கொண்டாவது சப்தம் செய்யும்பொழுது அவ்வோசையைக் கேட்டு கண் கட்டப்பட்டவன் ஓசைசெய்பவனைத் தொட்டு அவன் அணிந்திருக்கும் ஆடைகளைக்கொண்டும், அவனைத் தடவிப் பார்த்தும் அவன் இன்னானெனக் கண்டுபிடிப்பதே இவ்வாட்டத்தின் கருத்து.

5. 'எலுமிச்சம்பழம், கிச்சிலிப்பழம்.'—இதுவும் கிண்டர்கார்டன் பள்ளிக்கூடத்தில் பாலர்கள் அப்யஸித்துவரும் ஓர் ஆட்டமே. இவ்விரண்டு பழங்களின் பெயருக்காக வேறு ஏதாவது இரண்டின் பெயரையும் வைத்துக் கொள்ளலாம். இரண்டு கைகளையும் கோத்துக் கொண்டு இரண்டு சிறுவர்கள் ஒருவரையொருவர்பார்த்துக்கொண்டு நிற்கிறார்கள். ஒருவனுக்கு கிச்சிலிப்பழம் பிடிக்குமென்றும் மற்றவனுக்கு எலுமிச்சம்பழம் பிடிக்குமென்றும் வைத்துக் கொள்வோம். மற்றப் பிள்ளைகள் வரிசையாக ஒருவர்பின்ஒருவராகநின்று சுற்றிச்சுற்றி வந்து, மேலே சொல்லிய இரண்டு சிறுவர் கோர்த்துக் கொண்டிருக்கும்படியான கைகளுக்குள்ளாக நுழைந்து செல்லுகிறார்கள். அப்படிச் செல்லும்பொழுது அந்தவரிசையில் முதற்பையனையாவது கடைசிப் பையனையாவது கையைக் கோர்த்துக்கொண்டிருக்கிறவர்கள் அவன் வெளியிற் செல்ல முடியாதபடி பிடித்துக் கொண்டு, அவனைப் பார்த்து 'உனக்கு என்ன பழம் வேண்டும்' என்று கேட்கிறார்கள். நடுவில் அகப்பட்டுக்கொண்டவன் தனக்கு எலுமிச்சம்பழம் பிடிக்குமென்றால், அவன் கைகளைக் கோர்த்து நிற்பவர்களில் எவனுக்கு எலுமிச்சம்பழம் பிரியம் என்று சொன்னானோ அவன் பின்னால் போய் நிற்கவேண்டும். கிச்சிலிப்பழம் என்று சொல்லுவானானால் மற்றவன் பின்னால் போய் நிற்கவேண்டும். இம்மாதிரி ஒவ்வொரு பையனாகக் கைகோர்த்து நிற்கிற இருவர் மத்தியில் அகப்பட்டு, தங்களுக்கு எது பிடிக்குமோ அதைக் காண்பிக்கும்படியான பையன் பின்னால் வந்து நிற்கிறார்கள். அதிகப் பிள்ளைகளிருந்தால் இரண்டிரண்டு பிள்ளைகளாகப் பிடித்து அவர்களுக்கு எது எது பிரியமோ அதற்குத் தகுந்தபடி அவர்களை நிற்கச் செய்யலாம். கடைசியாக இரண்டுபிரிவுகள் ஏற்பட்டதைக் காணலாம். அதாவது, ஒன்று கிச்சிலிப் பழக் கக்ஷி, மற்றது எலுமிச்சம்பழக் கக்ஷி.

பிறகு ஒவ்வொரு கக்ஷியிலும் முதல் பையனைத் தவிர பாக்கிப் பையன்கள் தங்களுக்கு முன்னுள்ளவனைக் கெட்டியாக அணைத்துப் பிடித்துக் கொள்ளுகிறார்கள். உபாத்தியாயர் 'எலுமிச்சம்பழம் கிச்சிலிப்பழம்' என்றவுடன் முதன்மையாகநிற்கிற இருவர்களும் ஒருவரை ஒருவர் இழுக்கிறார்கள். இப்படி இழுப்பதினால் இரண்டு கக்ஷிகளுக்கும் ஒரு பந்தயம் நடப்பது போலாகிறது. கடைசியில் ஒரு கக்ஷியாரை

பொன்னுங்காணிக்குப புளிவிட்டு ஆக்கினால், உண்ணுக்கு எல்லாம் தித்திக்கும்.

மற்றொரு கக்ஷியார் இழுத்துக்கொண்டே செல்வார்கள் இப்படி இழுத்துச் செல்லும் கக்ஷியே ஆட்டத்தில் ஜயித்ததாக தாத்பர்யம். பிள்ளைகள் கைகளை நழுவ விடாமலும், கீழே விழாமலுமிருக்கும்படி நாம் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். பிறகு எல்லோரும் சரியாக நின்று எந்தக் கக்ஷி ஜயமடைந்ததோ அந்தக் கக்ஷியின் ஜயத்தைக் குறித்து கரகோஷம் செய்கிறார்கள்.

இவ்விளையாட்டுகளைத்தவிர மற்றும் பள்ளிக்கூடத்திலேயே உபாத்தியாயர் முன்னிலையில் நடத்தக்கூடிய வேறு சில விளையாட்டுகளையும் எடுத்துக்கொள்ளலாம். அவைகளில் சிலவற்றை அடியிற் கூறுவோம்.

சிறு குழந்தைகளை வரிசையாக நிறுத்தி ஒவ்வொருவனிடத்திலும் ஒரு நீண்ட கழிகொடுத்து, வகுப்பிலுள்ளவர்களில் பெரியவனைத் தலைவனாக வைத்து பாக்கியுள்ளவர்களை அவன் பின் ஒவ்வொருவராகச் செல்லும்படி சொல்லலாம். அப்படிச் செல்லும்பொழுது வாத்தியப் பெட்டியில்வாசிப்பது குழந்தைகளுக்கு மிகுந்த உத்ஸாகத்தை யுண்டுபண்ணும். சற்று நேரங் கழித்து அவர்களை அப்படியே படுக்கச்செய்து ஏதோ ஒன்றைக் குறிவைத்து சுடுகிற பாவனையாக டப் டப் என்று சத்தமிட்டுச் சுடும்படி சொல்லலாம். மேலும் அந்நீண்ட கழிகளில் அவர்களாலேயே செய்யப்பட்ட கொடிகளையும் ஒட்டிவைக்கலாம். பிறகு கழிகளைக் கீழே வைத்து ஊர்ந்துசெல்லுவதுபோல் மெதுவாய்ச் செல்லலாம். உடனே இரண்டு கைகளையும் மடக்கி வைத்துக்கொண்டு சுற்றிச்சுற்றி வட்டமாக ஓடலாம். சற்றுக் களைப்படைந்தார்கள் என்று கண்டவுடனே வாத்தியத்தை நிறுத்தி அவர்களை அங்கங்கே படுக்கும்படி சொல்லலாம். மறுபடியும் சற்று நேரங்கழித்து எழுந்து நிற்கச்செய்து இரண்டு கைகளையும் நன்றாகப் பக்கத்தில் நீட்டி பக்ஷிகள் பறக்கும் பாவனையாக கைகளை ஆட்டிக்கொண்டும் போகச் செய்யலாம். ஒரு காலை மடித்துக் கொண்டு ஓடலாம். 'நொண்டி! நொண்டி! நொடித்துக்கொள். வெல்லம் தருகிறேன் கடித்துக்கொள்!' என்னும் குழந்தைகளின் வசனம் நமது ஞாபகத்திற்கு வரலாம். இவைகளெல்லாம் குழந்தையின் இயற்கையே. சில சமயங்களில் தாண்டித் தாண்டிப் போகும்படிக்கும், குதித்துக் குதித்துப் போகும்படிக்கும் வழக்கப்படுத்தலாம். இரண்டு வரிசையாகப் பிள்ளைகள் சற்று இடம் விட்டு எதிரெதிரே நின்று பந்துவிட்டெறிந்து பிடிப்பதும் ஓர் ஆட்டம். காலால் பந்தை உதைத்து மறுபடியும் அதை எதிரிலுள்ள பையன் மற்றொரு பையனுக்கு உதைத்துத் தள்ளுவதும் ஓர் ஆட்டம். பிள்ளைகள் ஒரு வரிசையாக நின்று ஒவ்வொருவனும் தனக்கு எதிரிலுள்ள தொட்டியில் பந்தை விட்டெறிந்து, அதை எத்தனை தரம் தொட்டியில் விழும்படி செய்யலாம் என்று கணக்கிடுவதும் ஒரு விளையாட்டே. மறு தினம் அதே தொட்டியைப் பின்னும் சற்று தூரத்திலே வைத்து மேலே சொன்னபடி ஆட்டத்தை நடத்தலாம்.

பிள்ளைகள் இரண்டுபேர் மணலில் உட்கார்ந்து, மணலைக் குவியலாகத் தங்கள் எதிரில் வைத்து, ஒருவன் ஒரு குச்சியை மணற்குவியலில் நுழைத்துவிட்டு, தன் தோழனைக் குச்சியைக் கண்டுபிடிக்கச் சொல்லுகிறான். கண்டு பிடிக்கிறவன் தன் இரண்டு கைவிரல்களைக் கோத்து குச்சி சொருகப்பட்ட மணற்குவியலில் இந்த விடத்திலதானிருக்கிறதென்று சொல்லி, மேற்சொல்லியபடி கோத்துக் கொண்ட பத்து விரல்களால் ஓரிடத்தில் மூடவேண்டும். அப்படி அவன் கண்டு பிடித்தால் 'எனக்கு ஒரு மார்க்கு' என்று ஒரு பிடி மண்ணை எடுத்து தனது பக்கத்தில் வைத்துக் கொள்கிறான். இப்பேர்ப்பட்ட ப்ராசீனமான விளையாட்டுகளிலும் குழந்தைகள் அநேக விஷயங்களைத் தாங்களாகவே கற்றுக்கொள்ளுகிறார்கள்.

இவைகளைத்தவிர சற்றுப் பெரிய குழந்தைகளுக்கும் வருஷத்திற் கொருமுறை அல்லது இருமுறை விசேஷதினக் கொண்டாட்டத்திற்கென்று நாம் வழங்கும் விளையாட்டுகளை வாரந்தோறும் பள்ளிக்கூடக் கால அட்டவணையில் விளையாட்டிற்கு ப்ரத்யேகமான நேரத்தில் விளையாடலாம். 'பள்ளிக்கூடம் போய்ப் படிப்பதிலும் விளையாட்டிற்காகவும் குறிப்பிட்ட நேரமும் வேண்டுமா? ட்ரில் என்பதற்காக விடப்பட்ட ஒரு மணி நேரம் போதாதா' என்பர் சிலர். குழந்தையின் தேகப்பயிற்சியை சரியாய்க் கவனித்து வரவேண்டுமானால் அநேக விளையாட்டுகளில் ஓடி

39. பொன்னாலே கலம் உண்டானாலும் மண்ணாலே சுவர் வேண்டும்.

யாடிக் குதித்து தேகத்தின் எல்லா உறுப்புகளுக்கும் சரியான அப்பியாஸம் கொடுத்து வரவேண்டியது அவசியம். அவ்விளையாட்டுகள் ஆரம்பத்தில் உபாத்தியாயர் முன்னிலையிலேயே நடைபெறவேண்டு மாதலால் பள்ளிக்கூட நேரத்திலேயே நடத்துதல் அவசியம். வாரத்தில் இரண்டு நாட்களிலாவது கால அட்டவணையில் கடைசி மணிநேரம் இதற்கென்று பிரத்தியேகமாக ஏற்படவேண்டும். கீழ்வகுப்புக் குழந்தைகளுக்கு காலையிலுங்கூட விளையாட்டிற்காக நேரம் ஏற்பட்டிருக்கலாம். இங்கு கீழே சொல்லப்பட்டனவும் மேல் வகுப்புக் குரித்தாயினவுமான விளையாட்டுகளை பள்ளிக்கூடத்திற்கருகிலுள்ள மைதானத்தில் உபாத்தியாயர் பார்வையின்கீழ் நடத்துவது நலம்.

1. எலுமிச்சம்பழமும் கரண்டியும்.—அதிக ஆழமில்லாமல் சற்றுத் தட்டையாயுள்ள கரண்டியில் எலுமிச்சப்பழத்தை வைத்துக் கொண்டு குறிப்பிட்ட விடத்திற்கு எவன் முதலிற் செல்லுகிறானோ அவனே செலித்தவன். கீழே பழம் விழுமாகில், அதைக் கையிலுள்ள கரண்டிகொண்டே எடுத்து முன் செல்லவேண்டும். பழத்திற்குப் பதிலாக பெரிய கோலிகளை உபயோகித்து இவ்விளையாட்டை அனுஸரிக்கலாம். ஒரு விஷயத்திலேயே கவனத்தைச் செலுத்திப் பழக்க இதை ஒரு அப்யாஸமாக வழங்கலாம்.

2. உருளைக்கிழங்கு பொறுக்குதல்.—ஒழுங்காக இடம் விட்டு ஐந்தாறு வரிசையில் வரிசைக்கு ஐந்து அல்லது ஆறு கிழங்குகள் வீதம், அவைகள் நன்றாகத் தெரியுமாறு அவைகளை ஒரு பிடி மணற் குவியல்மீது வைக்கவும். எத்தனை வரிசைகளிருக்கின்றனவோ அத்தனை பிள்ளைகள் தேவை. அவனவன் இதில் கவனிக்கவேண்டிய தென்னவென்றால், தன் வரிசைக்கு எதிரிலுள்ள கிழங்குகள் அனைத்தையும் அவன் ஒருவனே பொறுக்க வேண்டும். ஒரு தடவையில் ஒரு கிழங்கு மாத்திரம் எடுத்துவந்து அடிவரிசைக்கு ஸமீபமாய் வைத்துள்ள ஒரு பெட்டியில் போட்டுவிட்டு மறுபடியும் அடுதத கிழங்குள்ள இடத்திற்குச் சென்று அதை எடுத்துவந்து பெட்டியினுள் போட்டு இம்மாதிரியே தடவைக்குத் தடவை ஒவ்வொன்றாக எடுத்து எல்லாக் கிழங்குகளையும் முதன் முதலிற் பெட்டியிற் சேர்ப்பவனே முதல் பரிசுக்கு உரித்தானவன். ஒரு காரியத்தில் சுறுசுறுப்பாகவும் கவனமாகவுமிருக்கும்படி இவ்வாட்டத்தில் பிள்ளைகள் பழகுகிறார்கள். கிழங்குகளுக்குப் பதிலாக சுண்ணாம்பு பூசிய கற்களையும், பெரிய கோலிகளையும் உபயோகிக்கலாம்.

3. ஒரு டம்ளரில் ஜலம் எடுத்துக்கொண்டு ஓடுதல்.—ஜலம் கீழே சிந்தாமற்படி குறிப்பிட்ட விடத்திற்கு முதலிற் செல்லுபவனே முதற்பையனாவான்.

4. ஒரு பெரிய வட்டம் வரைந்து கிட்டி கொண்டு ஒருவன் பந்தை வெகு தூரத்திற்கப்பால் அடித்துவிட்டு, அந்தப் பந்தை மற்றொருவன் எடுத்து வட்டத்திற்குள் விழுமாறு விட்டெறியுமுன்பே, எவ்வளவு தூரம் அவ்வட்டத்தைச் சுற்றிவரலாம் என்று கணக்கிடுவதும் ஒரு நேர்த்தியான ஆட்டம். அந்த வட்டத்தின் சுற்றளவுக் கோட்டில் ஒரு பையன் நின்று பந்தடிப்பதற்கு ஒரு இடம் ஏற்பட்டிருக்கவேண்டும். வட்டத்திற்கு எதிரில் சுற்றிலும் பந்தைப் பிடிப்பதற்கு அனேக பையன்களிருக்கலாம். சுற்றிவருகையில் தான் சுற்றளவுக் கோட்டில் ஏற்பட்டுள்ள அடையாளத்திற்கு வருமுன்னமே பந்து விழுந்துவிட்டாலும் சரி, அடித்த பந்து பிடிபட்டாலும் சரி, இவன் வெளியே வந்துவிட்டு, பந்தை விட்டெறிந்தவன் அல்லது பிடித்தவனுக்கு இடம் கொடுக்கவேண்டும்.

5. கோலி ஆடுவதும் ஓர் ஆட்டமே.—ஆனால் ஸாதாரணமாக குழந்தைகள் பழகி வரும் கொடூரமான 'முட்டி வைத்தல்' என்பது மாத்திரம் ஆட்டத்திலிருந்து விலக்கப்படவேண்டு மென்பதை அவர்களுக்குப் போதிக்க வேண்டும். ஒருவனது கையின் முஷ்டியில் கோலிகொண்டு அடித்து வருத்தப்படுத்துவது குழந்தைகளின் சங்கத்திறகே வெறுப்பைத் தரக்கூடிய தெனவும் சொல்லலாம். ஆடுவதற்கேற்ற இடம் சுத்தமாக விருக்கவேண்டு மென்பதும் கவனிக்கத்தக்கது.

6. குட்டிக்கரணம் போடுதல், நொண்டி நொண்டி வருதல், மார்போடு மார்பாகத் தரையில் ஊர்ந்து பதுங்குதல், பச்சைக் குதிரை தாண்டுதல், பாண்டி ஆடுதல் என்பவைகளையும் பையன்கள் ஆடலாம். வயிறு நிறைய சாப்பிட்டுவிட்டு குட்டிக்கரணம் போடுதல்

கூடாது. சரி ஸமானமான பையன்களே பச்சைக்குதிரை தாண்டலாம்.

7. இப்பொழுது புதிதாக மேல் வகுப்புப் பிள்ளைகள் பழகிவரும் ஆட்டங்களாகிய புட்பால் க்ரிகெட் என்பவைகளினையும் நான்காவது ஐந்தாவது வகுப்புபிள்ளைகள் கற்றுக்கொண்டு அவைகளிலும் தேர்ச்சியடையலாம். இவைகள் சம்பந்தமாகச் சில சாமான்கள் வாங்க பணச்செலவு பிடிக்குமாதலால் அதற்குத் தகுந்தபடி யோசித்தே இவ்வாட்டங்களை பள்ளிக்கூடங்களில் சேர்க்கவேண்டும்.

ஒருநாள் சாயங்காலம் பட்டம் பறக்கவிட்டும் இனிமையாகக் காலம் கழிக்கலாம். இவ்விளையாட்டுகளைப் பிள்ளைகளுக்குக் கற்றுக்கொடுப்பதில் அவர்கள் கற்கவேண்டிய நற்குணங்கள் பலவுள. தலைவனுக்குக் கீழ்ப்படிவது, ஆட்டத்திற்கேற்ற சட்டங்களை அனுஸரித்து நடப்பது, வகுப்புப் பிள்ளைகளுடன் அன்புபாராட்டுவது, ஒருமிக்கக் கூடிவாழ்வது, பிறருக்கு நன்மைசெய்யக் கருதுவது ஆகிய முக்கியமான சிலவற்றை நாம எடுத்துக்கொள்ளலாம்.

மேற்கூறிய நற்குணங்களில் பழகிவரும் பொருட்டே இப்பொழுது நூதனமாகப் பரவிவருகிற ஸ்கௌடிங் என்னும் இயக்கம் கவனிக்கத்தக்கது. இதில் இரண்டு வகுப்புகளிருக்கின்றன. ஒன்று பன்னிரண்டு வயதுக்குட்பட்டகுழந்தைகளுக்கும், மற்றொன்று அதற்கு மேற்பட்ட வயதுப் பிள்ளைகளுக்கும் பொருந்தும். பெரிய பிள்ளைகளை ஸ்கௌட் என்று வழங்குவார்கள். சிறுவர்களை வுல்ப்கப் என்று கூறுவார்கள். இரண்டு தினுஸுகளிலும் நமக்குள்ள நோக்கமொன்றே. ஆனால் இவர்களைப் பழக்கும் முறையில்தான் வேற்றுமை யுண்டு. சிலஜனங்கள் மேலேசொல்லிய ஸ்கௌட் சிறுவர்கள் அந்த முறைக்கேற்ற உடுப்புகள் தரித்துக்கொண்டிருப்பதைப்பார்த்து, இவர்களைச் சிப்பாய்களாகப் பழக்க இது ஒரு ஆரம்பம்போலும் என்று சொல்லுகிறார்கள். அப்படியல்ல. மேலே சொல்லியபடி நற்குணங்களில் பழகுவதற்கும், தன் காரியங்களைத் தானே செய்து கொள்ளுவதற்கும், அதிலும் முக்கியமாகப் பிறருக்கு ஒத்தாசை செய்வது என்பது நாள்தோறும் தான் கவனித்துவரவேண்டிய கடமைகளில் சிறந்ததென்று கற்றுக்கொள்ளவும் ஏற்பட்டதேயொழிய வேறல்ல. இதையும் கல்விகற்பிப்பதில் அனுஸரிக்கவேண்டிய ஒரு பாகமென்று கொள்ளவேண்டும். சிலர் இதிலேயே அதி மும்முரமாக வேலைசெய்கிறதைக் கவனித்து 'இதிலேயே இவ்வளவு ஊக்கம் செலுத்தினால் படிப்பை யார் கவனிப்பார்?' என்று சொல்லுவர். அதற்கென்றேதான் கல்வி கற்பிப்பதில் இதை ஒரு பாகமெனக்கருதவேண்டுமென்று மேலே சொல்லப்பட்டது.

பூர்வீக இந்தியக் கதைகள்.—(2) தத்வதர்சி

INDIAN HISTORICAL TALES.—2. TATVADARSI

பூர்வீக இந்தியாவில் ஜனங்கள் பிராமணர், க்ஷத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் என நான்கு ஜாதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தனர். அவர்களில் உயர்குலத்தாரென மதிக்கப்பெற்ற பிராமணர் பலர், தமக்கு விதிக்கப்பட்ட கட்டுப்பாடுகளுக்கடங்கி, தம் ஊரைவிட்டுப் பக்கங்களிலுள்ள வனங்களிலும், ஆற்றோரங்களிலும் ஆசிரமங்கள் கட்டிக்கொண்டு அவைகளில் வசித்துவந்தனர். அனுஷ்டானங்கள் முடிந்தபின்னர், கடவுளையும், பெரியோரையும்பற்றிய கதைகளைக் கேட்பதிலும், வேதமோதுவதிலும், சாஸ்திர தர்மங்களை அறிவதிலும் அன்னார் தமது காலத்தைக் கழிப்பாராயினர்.

கி. மு. 500-வது வருஷத்துக்கு முன், இந்துக்களால் மிக்க உயர்ந்த க்ஷேத்ரமென மதிக்கப்பெற்ற காசிமாநகருக் கருகில் ஓர் உபவனத்தில் யாக்ஞவல்க்யர் எனப் பெயர்பெற்ற ஒரு பிராமணர் தர்மஅனுஷ்டானத்திலும் வேதசாஸ்திர ஞானத்திலும் மிகச் சிறந்தோனெனப் பெயர்பெற்று விளங்கினர். அப்பெரியோரிடம் வித்தை கற்கவேண்டுமென்று வந்து அவருக்குச் சிஷ்யர்களாய் அமர்ந்தவர் பலர். அவர்களில் சுருதிசாகரன் என்னும் ஓர் அந்தணச் சிறுவன் பார்வைக்கு அழகாயும், புத்திசாதுர்ய முடையவனையும், பெரியோர் கற்பித்த விஷயங்களைத் தெரிந்துகொள்வதில் முதலவனையுமிருந்தான். அவனிடத்தில் ஆசிரி

போகாத இடத்திலே போனால் வராத சொட்டு வரும்.

யருக்கு அன்பு அதிகம். அவனைத் தமது பிரதம சிஷ்யனாக மதித்து, தமக்குச் செய்ய வேண்டிய குற்றேவல்களில் அவனை விசேஷமாக அனுப்புவது வழக்கம். அவைகளை ஒழுங்காகச்செய்து வருவானாதலால் நமது சுருதிசாகரனிடத்தில் ஆசிரியருக்குப் பிரியம் அதிகரித்தது. ஆசிரியன் தக்க சிஷ்யனை அடைந்து அவனிடம் தன் ஞானத்தைப் புகட்ட வேண்டுமென்பது அவ்வந்தணரின் கொள்கை. அதன்படி அச்சிறுவனுக்கு எல்லாவற்றையும் புகட்டியதுடன் அச்சமயத்தில் புதிதாக இத்தேசத்தில் உலவிவந்த சில மதங்களையும் கண்டித்து தமது மத விஸ்தாரத்தைப் போதித்துவந்தனர். அவ்விஷயங்களைக் கருத்துடன் கேட்ட அச்சிறுவன் பிற மதங்களிடத்தில்அதிக வெறுப்புவாய்ந்தவனாய் வைதிக மதப்பற்று மேன்மேலும் அதிகரித்தவனாய் ஆயினான்.

அச்சிறுவன் ஒருநாள் காசிமாநகரில் தன் பெற்றோர் வீட்டிற்குப் போயிருந்தான். அன்று காலையில் வீட்டு வாசலில் நின்றுபார்க்க, திரள் திரளாக ஜனங்கள் மேற்கு வாயிலை நோக்கிப் போவதைக் கண்டான். யாது விசேஷமெனக் கேட்க, மஹா ஞானியாகிய கௌதமபுத்தர் அவ்விடம் வந்திருக்கின்றனர் என்றும், அவ்வூருக் கருகாமையிலுள்ள லாவண்ய உபவனத்தில் வணிகச் சிரேஷ்டனான குமாரகுப்தனுடைய அழகிய இல்லத்தில் இறங்கியிருக்கின்றனர் என்றும் அவரைக் காணவே எல்லோரும் போகிறதாகவும் அறிந்தான்.

அப்பொழுது நமது அந்தணச் சிறுவனுக்குத் தோன்றிய எண்ணங்கள் பல. இந்தக் கௌதமரைப்பற்றிப்பல விஷயங்கள் கேள்விப்பட்டிருந்தான். வைதிக மதப்பற்றுடையோனாய் இளம்பிராயத்தில் தன் இராஜபதவியைத் துறந்து தவஞ்செய்யச்சென்ற இந்த க்ஷத்திரியன் மதப்பற்று அற்றோனாய், புதிய மத ஸ்தாபனம் செய்து ஆர்யாவர்த்தமான இப்புண்ய பூமியைக் கெடுக்கவந்த கோடரிக்காம்பு என்று தம் உபாத்தியாயர் சொன்ன விஷயம் மனதுக்குவர, தான் ஏன் நேரில்போய் அவருடன் வாதம்புரிந்து வைதிகமத ஸ்தாபனம்செய்து அவரை நல்வழிக்குக் கொண்டுவரக் கூடாதென்று தோன்றிறறு.

இப்புத்தர் பலவிடங்களிலும் சென்று தம் மதத்தைப் போதிக்குங்கால் தாழ்ந்த ஜாதியார் பலரும், மேன் குலத்தாரில் சிலரும் அவரைக் குருவென நினைத்து அவர் வழியில் நடந்து கொண்டிருப்பதாகக் கேட்டிருந்த இவன் அவர் எப்படிப்பட்டவர், பெரியோரான பிராமணர்களைக் கூட எவ்வாறு தம் மதத்தில் சேர்த்துக்கொண்டார் என்றறிய வேண்டுமென்னும் அவா உதித்தது.

தமது ஆசிரியர் கற்பித்த அபூர்வ விஷயங்களைக் கொண்டு குமதபோதகரான புத்தரையே நல்வழி திருப்பினால் தனது ஆசிரியர் பெயர் சிறக்கும். அதுவே தான் அவருக்குக் கொடுக்கக்கூடிய உயர்ந்ததோர் குருதக்ஷிணையாகும் என்னும் எண்ணம் உண்டாயிற்று.

இப்படிப் பலவிதமாய் நினைத்துக்கொண்டு, போய்க்கொண்டிருந்த கூட்டத்தில் கலந்து, லாவண்ய உபவனத்தை நோக்கிச்சென்றனன் சுருதிஸாகரன்.

நகரத்தைவிட்டு வெளிப்புகுங்கால் அவன் பார்த்த காட்சி அவனுக்கே ஆச்சரியத்தை விளைவித்தது. பெயர்பெற்ற காசிமாநகரத்தில் விஜயம் செய்த ஞானவிருத்தர்கள் பலர். அப்படிப்பட்டவர்கள் வரும்போதெல்லாம் அவர்கள் உபன்யஸிக்கும் விஷயங்களைக் கேட்பதற்கென ஒன்றுகூடும் ஜனத்திரள் மிகப் பெரியது. ஆயினும் இப்பொழுது அவன் கண்ணிற்பட்ட கூட்டத்திற்கு முந்தியவைகள் ஒரு பொருட்டாகச் சொல்லமுடியாது. கங்காநதிக் கரையோடு போன அந்த இராஜமார்க்கத்தில் "எள்ளுப் போட்டால் எள்ளு விழாதெனக்" கூறும் வண்ணம் நினைக்கக் கூடியதாய், கண்ணுக் கெட்டியதூரம் பரவியிருந்தது அந்த ஜனக்கூட்டம். இவர்கள் மத்தியில் தான் எப்படி அவரைப் போய்ப் பார்ப்பதென நம் சிறுவனுக்குச் சிந்தையு முண்டாயிற்று.

மறுபடியும் கூட்டத்தைப் பார்த்தான். வைதிகமத பிரவர்த்தகர்களான பெரியோரைப் பார்க்கவந்த கூட்டங்களில் அநேகமாய் முதல் மூன்று வருணத்தாரே இருப்பது வழக்கம். நாலாவது வருணத்தார் அக்கூட்டங்களுக்கு வருவதேயில்லை யெனச் சொல்ல லாகாது. ஆயினும் அவர்களில் சிறுபான்மையரே அச்சமயங்களில் காணப்படலாம். ஆனால் இப்பொழுதோ அவ்வருணத்தார் கூட்டமே அதிக

போக்கணம் கெட்டவன் ராஜாவிலும் பெரியவன்.

மாயிருந்தது. பட்டணத்திற்கு வெளியே குடிசைகள் கட்டிக்கொண்டு ஏனையோரால் நிகிருஷ்டர் எனக் கருதப்பெற்ற சண்டாளர் அநேகர் "பௌத்தமதாசாரியரே மங்களம்! கௌதம பிரானே மங்களம்!" எனக் கோஷித்துக்கொண்டு ஒரு புறம் போய்க்கொண்டிருந்தனர்.

இக்கூட்டத்தி னடுவில் மேல் வருணத்தார் சிலர் கலந்திருந்தனர். அவர்களில் அநேகரை நம் அந்தணச் சிறுவன் அறிவான். விசேஷமான வைதிக ஞானமாவது, அனுஷ்டான சீலமாவது உடையவர் அவர்களுக்குள் அதிகம் இல்லை. பலர் வைதிகமதத்தின் கடுமையான கட்டுப்பாட்டுக்குள்ளடங்காது போனவர், தம் குலத்தாரால் கர்மசண்டாளரென நிந்திக்கப்படுபவர்.

கடைசியாகக் கூட்டம் உபவனத்தையடைந்தது. *ததாகதர் வந்தனரெனக் கேள்வியுற்ற அத்தேசத்தார் பலரும் அங்கு வந்திருந்தனர். அவர்களினிடையே மெதுவாக நகர்ந்து புத்தர் இருந்த விஸ்தாரமான மண்டபத்துக்கு வந்து சேர்ந்தான் நமது சுருதிஸாகரன்.

அப்பொழுது அவனுக் கெதிர்ப்பட்ட தோற்றம் அவனுக்கும் மிகவும் வியப்பைத் தரத்தக்கதா யிருந்தது. மிகுந்த வணக்கத்துடனும் பயபக்தியுடனும் யாது சொல்லப் போகின்றார் என வெகு கவனமாய் எதிர் பார்த்து உட்கார்ந்திருந்த ஜனத்திரளின் நடுவே ஓர் அற்புதமான மஹாபுருஷர் உட்கார்ந்திருந்தார். காவிவஸ்திரம் தரித்த இவர் சரீரம் மெல்லியதாயும் கம்பீரமாயுமிருந்தது.

ஆனால் அவர் முகம் சாந்தமும் ஞானமும் விளங்க திவ்யதேஜோமயமா யிருந்தது. பார்ப்பவர் கண்ணைக் கவரும்படியான அவருடைய திவ்ய பார்வையும் மெதுவான குரலில் அவர் உச்சரித்த வார்த்தைகளும் மனக்கவர்ச்சியை உண்டுபண்ணின. அவர்தாம் பௌத்த ஞானியென்று அறிந்துகொள்வது சுருதிஸாகரனுக்கு ஒரு பெரிய காரியமல்ல. ஆயினும் அவர் யாது சொல்லுகிறார் என்று கேட்டுத் தமது சமய விரோதியான அவரை, அவருடைய சிஷ்யர்களும் அபிமானிகளுமுள்ள சபையில் காவபங்கம் செய்து தனது ஆசிரியன் கற்பித்த வித்தையை ஸபலமாக்கவேண்டுமென்னும் எண்ணம் மறுபடியும் அவன் மனத்துக்குவர, நடப்பதை யெல்லாம் ஸாவதானமாகக் கேட்டுக்கொண்டு வந்தனன்.

புத்தரான சாக்கிய முனியும் அச்சமயம் தாம் புதிதாக ஏற்படுத்தின சித்தாந்தத்தைப் போதித்துக் கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது அவர் சொன்ன விஷயங்கள் பின்வருமாறு:—

ஜனங்களே! அபிமானிகளே! உலகத்தில் பாபம் குடிகொண்டிருக்கின்றது. புண்ணியம் தத்தளிக்கின்றது. மதங்களின் பெயரால் செய்யும் அகிருத்யங்கள் பல. உதாரணமாய்ப் பாருங்கள். பாபிகள் பலர் ஏற்பட்டிருக்கின்றனர். பிறப்பைக்கொண்டே மனிதர் "நான் பெரியவன், நான்பெரியவன்", எனவாதிக்கின்றனர். ஒரேவிதமான அங்கங்களுடன் பிறந்திருக்கின்ற மனிதரில் பிறப்பினால் மாத்திரம் எவரேனும் பெரியவராயிருக்கமுடியுமா? மதி, வித்தை, பணம், ரூபம் இவைகளினால் பேதமேற்படலாம். மூடனாயிருந்தும் துஷ்டனாயிருந்தும் நான் உயர்ந்த ஜாதியான் என்று சொல்லிக்கொண்ட ஒருவன் பிறப்பினாலேயே மற்றவரை அவமதித்தல் தகுதியா?

இது மாத்திரமல்ல. ஆத்மசக்தி இல்லாது, வேறு சக்தியைப் பரமென நினைத்து, அதனாலேயே மோக்ஷ சாம்ராச்சியத்தை அடைய நினைக்கின்றீர்களே! யாகமென்னும் கொடிய தொழில் செய்து ஜீவஹத்தி செய்கிறீர்களே! ஜீவஹத்தி எந்த விதத்தாலாவது உயர்ந்ததாகுமா? ஜீவதயை அல்லவா மிக்க உயர்ந்த தர்மம். மனம், வாக்கு, காயம் இவைகளினாலே பாபம் நேரிடாது காப்பாற்றிவருவதல்லவா நிஜமான ஸத்யம்?

இதையெல்லாம் கேட்ட சுருதிஸாகரன், பரபரப்புடன் எழுந்து, கௌதமரைத் தான் சில கேள்விகள் கேட்கவேண்டுமெனத் தெரிவித்தான். சாக்கியமுனியும் கேட்கலாமெனவே, அவர்களுக்குள் பின்வருமாறு விவாதம் நடந்தது:—

சுருதி.—ஐயா கௌதமரே! ஜாதி வித்யாஸம் கிடையாதென்று சொல்லுகிறீரே, பின் அது எப்படி வந்தது?

கௌ.—வாரீர், சுருதிசாகரரே! அது மனிதர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஒரு விஷயமேயன்றி, பிரகிருதியால் ஏற்பட்டதன்று. அப்படி யிருந்தால் தாழ்ந்த ஜாதியாரை உயர்ந்த

* கௌதமபுத்தர்.

போக்கற்ற நாய்க்கு, போனதெல்லாம் வழி.

ஜாதியிலிருந்து தெரிந்துகொள்வதற்காக ஏன் வித்தியாஸமான சின்னங்கள் ஏற்படக் கூடாது?

சுருதி.—ஐயா கௌதமரே! ஜாதி பேதம் வேதங்களெல்லாம் உண்டென்று முறையிட வில்லையா? ஆங்காங்கு ஆசிரியர்கள் ஜாதி வித்தியாஸம் பிரமாவினால் கல்பிக்கப்பட்டது என்றுகூடக் கூறவில்லையா?

கௌ.—ஆமாம், கூறினாலென்ன? யுக்திக்கும் அனுபவத்திற்கும் எட்டாத ஒரு விஷயத்தை சுருதி சொல்லுகிறதென்பதற்காகவே ஒப்புக்கொள்வதாகுமா? பிராமணர்கள் உயர்ந்த ஜாதி, சுவேதவர்ணம், பிரம்மாவின் புத்திரர்கள், அவர் முகத்திலிருந்து வந்திருக்கிறார்கள் எனச் சொல்லுகிறதே! பிராமண ஸ்திரீகள் ஏனைய ஸ்திரீகளைப்போல் பிரஸவ வேதனைப் பாதை படுவதில்லையா?

சுருதி.—ஆமாம், படுகிறதுண்டு.

கௌ.—நமது தேசத்தை ஒட்டின தேசங்களில் ஜனங்கள் இல்லையா? அவர்களுக்குள் இம்மாதிரி வித்தியாஸம் யாதொன்றும் இல்லையே?

சுருதி.—இல்லைதான்.

கௌ.—நல்லது! கொலை, களவு, விபசாரம், பொய், பேராசை, பொறாமை உள்ள மனிதன் உயர்ந்த ஜாதியாயிருந்தால் மறு ஜன்மம் எடுப்பானா?

சுருதி.—இவ்விஷயத்தில் எல்லாரும் ஒன்றே.

கௌ.—தர்மானுஷ்டானம் செய்து தர்ம வழியில் நடந்துகொண்டு இருப்பவர், தாழ்ந்த ஜாதியாயிருந்தால் மறு ஜன்மத்தில் நல்ல ஜாதியடைவார்களா?

சுருதி.—ஆம். எந்த ஜாதியா யிருந்தாலும் ஸத்கர்மம் ஜன்மாந்தரத்தில் நன்மையையே பயக்கும்.

கௌ.—அப்படியாயின் பிராமணன், எந்த வழியில ஏனையோரைவிடப் பரிசுத்தன்? நல்லது! நம் தேசத்தில உயர்ந்த ஜாதியார் மாத்திரந்தானா ஸத்ஸங்கம், ஸத்காரம், (உதவி) தர்மம் இவைகள் செய்யக்கூடும்; அல்லது எல்லோரும் செய்யலாமா?

சுருதி.—எல்லோரும் செய்யலாம். இவ்விஷயத்தில் எல்லோரும் ஒன்றே.

கௌ.—சரி. அப்படியாகில் உயர்ந்த ஜாதியாரெனப்படுபவரைப்போல் ஏனையோரும் பரிசுத்தமான தேஹிகள் என்று ஒப்புக்கொள்ளனும். நல்லவாஸனையுடைய சந்தன விறகைக் கொண்டு ஏற்றப்படும் அக்கினியைப்போல், நாய், பன்றி முதலிய ஜந்துக்களிருக்கும் இடங்களிலுள்ள விறகுகளினாலே சாதாரண ஜனங்கள் மூட்டும் நெருப்பும் பிரகாசித்துக்கொண்டு பாவனமாயிருக்கிறது அல்லவா?

சுருதி.—கௌதமரே, தாம் சொல்லுவது சரியாகத்தான் தோன்றுகிறது.

கௌ.—நல்லது! ஒரு குதிரை கழுதையுடன் சம்பந்தப்பட்டால் அவைகளுக்குப் பிறப்பது அவ்விரண்டு மிருகங்களிலிருந்தும் வித்தியாஸமான கோவேறுகழுதை யாகும். அதுபோல் இரண்டு ஜாதி ஸ்திரீ புமான்களுக்குள் ஏற்பட்ட சம்பந்தத்தால் உண்டான குழந்தைகள் தங்களுடைய ஜாதியைக் குறிக்கும்படியான வித்தியாஸம் உடையனவாயிருக்கின்றனவா?

சுருதி.—இல்லை.

கௌ.—அண்ணன் தம்பிகள் இருவர் இருக்கிறார்கள். அவர்களில் ஒருவன் படித்தவன். மற்றொருவன் படியாதவன். இவர்களில் யாருக்கு மரியாதை உண்டு.

சுருதி.—படித்தவனுக்குத்தான். கேட்பானேன்?

கௌ.—அப்படிப் படித்தவன் கெட்ட சுபாவமுடையோனாய், துஷ் கர்மங்களில் பிரவர்த்தித்தவனாய் இருக்க, படியாதவன் யோக்யனாயும் நல்ல வழிகளில் மனஞ் செலுத்துபவனாயுமிருந்தால், பிராமணர்கள் அவ்விருவரில் யாருக்கு மரியாதை செய்வார்கள்?

சுருதி.—கெட்டவனை யார் மதிப்பார்கள்? படியாதவனா யிருந்தாலும் ஸத்தாக இருப்பவனே சிரேஷ்டன்.

கௌ.—அப்படியா! இப்படி ஒப்புக்கொள்வதினால் மனிதருக்குள் ஒரு ஜாதி பரிசுத்தம், மற்றொன்று இல்லையென்று சொல்வதெப்படி?

என்பதாகச் சொன்னதைக் கேட்ட சுருதிஸாகரன், மேலொன்றும் பேசமுடியாதவனாய் மெதுவாக நகர்ந்து போய்விட்டான்.

II.

அன்று முழுவதும் மேல்நடந்தவைகளையே நினைத்துக் கொண்டிருந்த சுருதிஸாகரன்

கௌதம புத்தருடைய சாந்தத்தையும், முகவசீகரத்தையும், ஸாத்வீக புத்தியையும், ஆத்மாக்களிடத்தில் உள்ள தயையையும், மிகுந்த வியப்பொடு நினைந்து நினைந்து ஆழ்ந்தயோசனையிலிருந்தான். எனவே, மறுநாள் பொழுது விடிந்ததும் நித்யகர்மானுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு, சீக்கிரமாகவே லாவண்ய உபவனம் வந்துசேர்ந்தான். மறுபடியும் புத்தரோடுபேசி, தத்வங்களைப்பற்றி அவரபிப்ராயம் என்னவென அறிய ஆவல் மிகவும் மேம்பட்டது. வந்தபொழுது ஏற்கனவே பெரிய கூட்டம் கூடியிருந்தது. சுருதிஸாகரன் வந்ததும், கௌதமர் மிருதுவாய் "வாரீர் சுருதிஸாகரரே! என்ன, நேற்று நீர் செய்த வாதம் எப்படியிருந்தது? இன்னும் மனுஷ்யன் நாலு பேதமான வர்ணமாக சிருஷ்டிக்கப்பட்டானென்றே நம்புகிறீரா?" என, சுருதிஸாகரன் "கௌதமரே! அதிருக்கட்டும். உலகத்தில் மோக்ஷத்தையடையப் பல வழிகள் உண்டு. ஞானத்தினாலேயும் யோகத்தினாலேயும் கடவுளை அறியலாம். அவனைத் த்ருட பக்தியினாலே அடையலாம். ஜாதி வித்தியாஸத்தினாலேயாவது வேறு அதுபோல் சாதாரண விஷயத்தினாலாவது ஒரு பெரிய மதத்தைக் கண்டிப்பது இயலாது. வைதிக மதம் பலவழிகளிலும் நாம் கடவுளை அடயலாமென போதிக்கின்றது. அதனாலல்லவோ உலகத்தில் பல ஆசிரியர்களும் பல மதப்ரவர்த்தகர்களும், ஏற்பட்டனர்? எல்லோரிலும் நீர் சிறந்தவரென்றும், நீர் சொல்லும் வழியே உத்தமமான வழியென்றும் சித்தாந்தப்படுத்தினாலல்லது அதற்கு ஆதிக்யம் ஏற்படாது" என,

கௌ.—நீர் என்ன சொல்லுகிறீர்? உங்கள் ஆசிரியர்களெல்லாம் ஒரே வழியாகப் பேசுகிறார்களா? தைத்திரியம், சாந்தோக்யம் முதலிய உபநிஷத்துக்கள் எல்லாம் ஒரே மோக்ஷ வழியைக் காண்பிக்கிறதென்றா சொல்லுகிறீர்?

சுருதி.—ஆமாம்.

கௌ.—நல்லது சுருதிசாகரரே! மூன்று வேதமும் அறிந்த பிராமணர்களாகட்டும், அவர்கள் ஆசிரியர்களாகட்டும், ஏழு தலைமுறைக்கு அவர்கள் மூதாதைகளாகட்டும், பிரமனை நேரில் பார்த்தவர்கள் யாராவது உண்டா?

பிராமணர்களுடைய புராதன ரிஷிகள், மூன்று வேதமும் அறிந்தோர்கள். வேத உச்சாடனம் செய்தவர்கள். யாருடைய வாக்கைக் கேட்டு தற்காலத்திய பிராமணர்கள் அவர்களைப் போலவே ஸ்வரத்துடன் அவ்வேதங்களை ஒப்புவிக்கிறார்களோ, அப்பேர்ப்பட்ட ரிஷிகள் எங்கேயாவது, "எங்களுக்குத் தெரியும்! நாங்கள் பார்த்திருக்கிறோம்! ப்ரும்மம் எங்கேயிருக்கிறது, எங்கிருந்து வந்தது, எங்கே போகிறது என்று எங்களுக்குத் தெரியும்" என்று சொல்லியிருக்கிறார்களா?

சுருதி.—இல்லை.

கௌ.—அப்படியானால் என்ன சொல்லுகிறீர்? அநேக தலைமுறைகளாக பிராமணர் ஒருவராவது பிரமத்தை நேரில் பார்த்ததில்லை. புராதன ரிஷிகளும் பார்த்ததில்லை. அப்படியிருக்க, வேதமோதிய வேதியர் "எதை நாங்கள் பார்த்ததில்லையோ, எதை நாங்களறியமாட்டோமோ, அத்துடன் ஐக்யத்திற்கு நாங்கள் வழிகாட்டுவோம்" என்று சொல்லுகிறார்கள் அல்லவா? சில அந்தகர்கள் ஒருவரை ஒருவர் பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். முன்னிருப்பவனுக்கும் கண் தெரியாது. நடுவில் இருப்பவனுக்கும் கண் தெரியாது. கடையில் இருப்பவனுக்கும் கண் தெரியாது. அதுபோலவே பிராமணர்களுடைய வாதம் கண்மூடி வாதமாயிருக்கிறது! முந்தின ரிஷிகளும் கடவுளைப் பார்த்ததில்லை. நடுவில் உள்ள ஏழு தலைமுறைக்கு முந்தின ஆசிரியர்களும் பார்த்ததில்லை. இப்போதுள்ள பிராமணர்களும் பார்த்ததில்லை. இவர்களுடைய வார்த்தை பிரயோஜனமற்ற பொய்யாகத் தோன்றவில்லையா?

சுருதி.—அப்படித்தான் நினைக்கவேண்டியிருக்கிறது.

கௌ.—நல்லது. ஒரு மனிதன் "ஆஹா! இந்தத் தேசத்திலுள்ள அத்யந்த ரூபலாவண்யமுள்ள ஸ்திரீயை அடைய என் ஆவலுக்கு அளவு உண்டோ?" என்று சொல்லுகிறான். ஜனங்கள் "அடே! அப்பேர்ப்பட்ட ஸ்திரீ, நீ அடையவேண்டும் என்று ஆஸ்தைப்பட்டவள் அவள் யார்? எந்த ஜாதியைச் சேர்ந்தவள்?" என்று கேட்க, "எனக்குத் தெரியாது" என்று அவன் சொல்லவும், மறுபடியும் அவர்கள், "இந்த ஸ்திரீரத்னத்தின் பெயர் உனக்குத் தெரியுமா? கோத்ரம் தெரி

யுமா? அவள் உயரமா? குட்டையா? கறுப்பா? மாநிறமா? சிவப்பா? எந்த ஊரில், எந்தப் பட்டணத்தில் வசிக்கிறாள்?" என்று கேட்டால், அப்பொழுதும் அவன் "தெரியாது" எனச் சொல்லுகிறான். ஜனங்கள் "அடே! யாரென்று தெரியாமல், எங்கிருக்கின்றாளெனத் தெரியாமல், "ஒரு ஸ்திரீயை நினைத்து மோஹிக்கிறேன்" என்று மாத்திரம் சொன்னாயாகில், நீ பரம முட்டாள் என்று சொன்னால், அது சரியல்லவா?

சுருதி.—ஆமாம், சரிதான்.

கௌ.—அம்மாதிரி கடவுள் யார்? எங்கிருப்பவர்? எப்பேர்ப்பட்டவர் எனத் தெரியாத இவ்வேதமோதிய வேதியர் "பிரமத்தையடையுங்கள். பிரமமே பெரியது" எனச் சொன்னால் அது நம்பத்தகுந்த விஷயமா?

சுருதிஸாகரன் ஒன்றும் பதில் சொல்லாமலிருந்தான். அப்பொழுது,

கௌ.—இதோபக்கத்தி லோடுகின்றது இப் பெரியநதி, இதன் அக்கரையில் வேலையிருந்து அங்கே போகவேண்டுமென்னும் விருப்பமுள்ள ஒருவன் இக்கரையில் நின்றுகொண்டு எதிர்க்கரையை நோக்கி "ஏ கரையே! இங்கு தயவுசெய்து வரவேண்டும்" எனப் பரிவுடன் பிரார்த்தித்தானானால் வந்துவிடுமோ?

சுருதி.—வராது.

கௌ.—அதேமாதிரியாக, மூன்று வேதமும் உணர்ந்த பிராமணர், பிராமணனுக்கு ஏற்ற குணங்கள் இல்லாமல் தீயகுணங்களுடையோராய், "ஹே இந்திரனே! ஹே சந்திரனே! வருணனே! ஈசானனே! ப்ரும்மமே என்பதாக மாத்திரம் ஸ்தோத்ரம் செய்துகொண்டிருந்தால், தர்மத்தில் நில்லாமல் தீமையைக் கடைப்பிடிப்பவர், ஜபம் செய்வதனாலும் தெய்வத்தின் பேரைச் சொல்வதனாலும் மாத்திரம் ப்ரும்மத்தோடு ஐக்கியமடையலாமென்று நினைக்கிறீரா? அது எங்கேயாவது நடக்குமா?

சுருதி.—நடவாதுதான்.

கௌ.—இந்திரியவசனாய் காமபரவசனாய், அஸூயை, கர்வம், மதம் முதலிய துர்க்குணங்கள் மேலிட்டவன், மோக்ஷஸாதனம் பெற முடியுமா? பிராமணர்களில் கோபதாபங்களுடையவர்களாய் பாபிகளாய் கட்டுக்கடங்காதவர்களாய் இருக்கிறார்களல்லவா? அப்பேர்ப்பட்டவர்களுக்கும் ஸத்வகுணங்கள் நிறைந்த ப்ரும்மத்திற்கும் எந்த விதத்தில் ஒற்றுமையுண்டு?

வேதம் தெரியும் காரணத்தினாலேயே மோக்ஷமடையலாம் என நினைக்கும் பிராம்மணர் நிஜமாகவே போக்கற்ற ஒரு காட்டின் வழியாக நடந்து நாசமடைகிற வழிப்போக்கனை ஒத்திருக்கிறார்கள்.

சுருதி.—(உருக்கத்துடன்) ஆனால் கௌதம புத்தரே! முக்திக்குத் தம்மால் வழிகாட்ட முடியுமா?

கௌ.—முடியும்.

சுருதி.—ஆயின் அப்படியே செய்து, பிராம்மண குலத்தைக் காப்பாற்றுவது தர்மமல்லவா?

கௌ.—சொல்லுகிறேன் கேளும். லோகத்தில் ஓரோர் காலங்களில் ஓர் "ததாகதர்" அவதரிக்கிறார். அவர் மஹாஞானி. சர்வக்ஞர். ஸதானந்தர். அஞ்ஞானிகளான * மர்த்தியர்களுக்கு இணையில்லாத வழிகாட்டி. தேவர்களுக்கும் மனுஷ்யர்களுக்கும் ஆசாரியன். புத்தர் அவர் தாமாகவே இவ்வண்டத்தையும் அதிலுள்ள தேவதைகளையும், பல லோகங்களையும், எதிரில் நிற்பதுபோல நன்றாய்ப் பார்த்துத் தெரிந்துகொள்ளுகிறார். கீழ் லோகத்தையும் அதிலுள்ள பூதங்களையும், மேல் லோகங்களையும், ப்ரும்மத்தையும், மற்ற ஜந்துக்களையும், மனுஷ்யர்களையும், தேவதைகளையும் அறிந்து கொள்ளுகிறார். அதன் பிறகு, தம் ஞானத்தைப் பிறருக்கு அறிவிக்கிறார், சத்யத்தை உள்ளபடி சொல்லுகிறார். உயர்ந்ததானதோர் ஜன்மத்தையும் அதனுடைய பூரண பரிசுத்தமும் சொருபமும் தெரியும்படி செய்கிறார்.

இச் சத்தியத்தைக் கேட்டவன் கிருஹபதியானாலும், சிறுவனானாலும், தாழ்ந்த ஜாதியானானாலும் கேட்டவுடன் ததாகதரிடம் நம்பிக்கையுண்டாகி பின்வருமாறு யோசிக்கிறான்:—

"காமாந்தகாரமான கிருஹஸ்த தர்மம் தடைகள் நிறைந்திருக்கின்றது. உலகத்தைத் துறந்தவரின் வாழ்நாளோ காற்றுப்போல் அடக்கம் அற்றிருக்கின்றது. வீட்டில் இருக்கின்ற மனிதனுக்குத் துரியஜன்மம் சம்பூர்ணமாகவும் பரிசுத்தமாகவும் குறைவில்லாமலும் எப்படி ஏற்படும்? ஆகையால் என்னுடைய

* மனிதர்.

கேசத்தை எடுத்து, காஷாயத்தை உடுத்தி, கிரஹத்தைவிட்டு வானப்ரஸ்தனுவேன்'' எனச் சிந்தித்து,

அதன்மேல், சொற்பமோ அதிகமோ, தன்னுடைய தனத்தையெல்லாம் விட்டு, பந்துஜனத்தையும் துறந்து, மொட்டையடித்துக் கொண்டு, காஷாய வஸ்திர மணிந்தவனாய் வானப்ரஸ்தனுகிருன்.

அப்படியானவன், பிறகு மோக்ஷத்தின் கட்டுப்பாட்டுக் கடங்கி தன்னைக் கட்டுப்பாடு செய்துகொள்ளுகிருன். தர்மமே அவனுக்குச் சந்தோஷம். தான் தள்ளவேண்டிய விஷயங்கள் எதைக் கண்டாலும் அதை அணுகுகிறதில்லை. தர்ம மார்க்கத்தை யனுசரித்து அதில் பழகுகிருன். வார்த்தையிலும் காரியத்திலும் சத்வத்தாலேயே (Holiness) தன்னைச் சூழ்ந்துகொள்ளுகிருன். பரிசுத்தமான வழிகளினுலேயே உயிரைக் காப்பாற்றுகிருன். அவன் குணம் நல்லது. ஐம்பொறிகளும் அவனுக்கு அடக்கம். மனஸ்வியாய், ஸ்வசனுய் இருக்கும் அவன் எப்பொழுதும் சந்தோஷமாயிருக்கிருன்.

அவன் உயிர்களைக் கொல்வதில்லை. கத்தியும் கதையும் அவன் ஆயுதங்களல்ல. பூததயையும், பச்சாத்தாபமுமே அவனுக் கதிகம். இதுவே அவன் லக்ஷணம்.

தனதல்லாததை அவன் திருடுவதில்லை. கொடுத்ததையே வாங்கிக்கொள்வான். கிடைத்தமட்டும் ஸந்தோஷம். இம்மாதிரி தன் வாழ்நாளை யோக்யதையுடனும் பரிசுத்த மனத்துடனும் கழிக்கிருன்.

இதுவும் அவன் லக்ஷணம்.

அன்னிய ஸ்திரீகளின் இச்சை அவனுக்குக் கிடையாது. ஸ்திரீ ஸங்கத்தை வெறுத்து, பரிசுத்தனுய் பிரமசாரியாய்க் காலங்கழிக்கிருன்.

இதுவும் அவன் லக்ஷணம்.

பொய்யைத் தவிர்த்து மெய்யையே பேசுகிருன். துரோஹ எண்ணம் இல்லாமலும் நம்பிக்கையுள்ளவனுகவுமுள்ள அவன் தன்னைப்போன்ற மனிதரை ஏமாற்றுகிறதில்லை.

இதுவும் அவன் லக்ஷணம்.

பிறர்பேரில் தூஷணை சொல்லுகிறதில்லை. ஒருவரிடம் சொல்வதைக் கேட்டு மற்றொரிடம் சொல்லி இரண்டிடத்தி லுள்ளோர்களுக்கும் சண்டை மூட்டுவதில்லை. இம்மாதிரிப் பிரிந்தோரைச் சேர்த்துவைத்தும், ஒன்றுகூடினவரைப் பாலித்தும், சாந்தமான வார்த்தையுடன், மனிதர்களுக்குள் கூட்டுறவை உண்டுபண்ணுபவனுயு மிருக்கிருன்.

இதுவும் அவன் லக்ஷணம்.

ஒருவரையும் கடிந்து வார்த்தை சொல்வதில்லை. சாந்தமாகவும், இனிமையாகவும், மனத்துக்குச் சந்தோஷமாகவும், மரியாதையாகவும், ஜனங்களுக்குப் பிரீதியுண்டாக்கக்கூடிய வார்த்தைகளையே அவன் பேசுகிருன். [illegible] போஜனமற்ற வார்த்தைகளைப் பேசுவதி[illegible] காலமறிந்து பேசுவான். உள்ளதையே [illegible]வான். தர்மத்தையே பேசுவான். ஸத்ச[illegible]திரத்தையே பேசுவான். காலத்தில் உபயோக[illegible]முள்ளதும், சரியானதும், ஞானமுடையதுமான வார்த்தைகளையே அவன் பேசுவான்.

இதுவும் அவன் லக்ஷணம்.

இம்மாதிரியாகப் பல விஷயங்களையும்பற்றி கௌதமர் விசேஷமாகச் சொல்லச் சொல்ல, சுருதிஸாகரர் மனங் கரைந்து, "ஸ்வாமீ! அற்புதமானது தங்களுடைய வாக்கு. விழுந்து போனதை மறுபடியும் நேராக நிறுத்திவைப்பவரையும், மறைந்திருப்பதை எடுத்துக் காட்டுபவரையும், துன்மார்க்கத்தில் போனவனுக்கு நல்வழி காட்டுபவரையும், அந்தகாரமான விடத்தில் விளக்கு ஏற்றிவைப்பவரையும்போல தம்மால் அநேக ப்ரகாரங்களாக நிஜம் எங்களுக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டது. ஆகையால் அடியேனை இன்று முதல் உயிர் உள்ளளவும் தம்முடைய சிஷ்யனுக ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும்" என உரைத்தான்.

கௌதமபுத்தரும் சந்தோஷத்துடன் ஒப்புக்கொள்ளவே, சுருதிஸாகரன் "தத்வதர்" என்னும் புதிய நாமத்துடன் பெயர்பெற்ற ஒரு பௌத்த ஸந்யாசியாய் உலகெங்கும் சென்று, தூர தேசங்களிலும் கௌதம புத்தருடைய மதத்தைப் பரவச்செய்து, கடைசியாக நிர்வாண தசையை அடைந்தான்.

இனிய தமிழ்ப் பிரசுரங்கள்

விக்கிரமசிங்கன் கோட்டை மர்மம் ...	ரூ.	1
தனபாக்கியம் (8-அழகிய படங்களுடன்)...	,,	2
ஷண்முகசுந்தரம் (8-அழகிய படங்களுடன்)	,,	2
தஞ்சைநாயகர் தாழ்வு (4-படங்களுடன்)...	,,	1

அல்லயன்ஸ் கம்பெனி, மயிலாப்பூர், சென்னை.

40. போரைக் கட்டிவைத்துப்போட்டுப் பிச்சைக்குப் போவானேன்?

பார்க்கவன்

அல்லது

பரம ரஹஸ்யம்

(281-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

‘நல்ல வெளிச்சம் வேண்டுமென்று மேல் மாடி யியற்றினான்! வேண்டியது தானே! நாம் என்னசெய்யலாம்?’ என்று எண்ணினான் பயங்கரன்.

‘ஆ! என்ன புதுமை! என்ன மோசம் னேன்? மாடியில் வைத்திருப்பது ன! அதோ அந்த ஜன்னலில் என்ன ருக்கிறது! முளைகள்! நாற்றுகள்!! துல்யத் தொட்டிகள்! பார்க்கவனும் துல்யமலர்த் தோட்டம் வைத்திருக்கிறானா!!! ஒன்றும் தெரியவில்லையே! மாலையில் ஸாவதானமாய்ப் பார்த்துக்கொள்ளலாம்!” என்று இவ்வாறு எண்ணமிட்டான் சகாரன் முதன் முதலில் மாடியில் உள்ளவைகளைக் கண்டவுடன். எப்பொழுது அஸ்தமிக்கும் என்று பார்த்துக் கொண்டே யிருந்து அஸ்தமித்துச் சற்று இருட்டியதும் தன் வீட்டிற்கும் பார்க்கவன் வீட்டு முற்றத்திற்கும் மத்தியிலுள்ள சுவரின் மீது ஓர் ஏணியைச் சார்த்தி அதன் மீதேறிப்பார்த்தான். வயிறு பகீரெனப் பற்றிஎரியலாயிற்று. அன்று பகலில் அவன் எண்ணிய எண்ணங்கள் எல்லாம் உண்மையாய்விட்டன.

‘ஆ! நமக்கும் ஒரு மனுஷ்யன் போட்டியாக ஏற்பட்டுள்ளானா? உம் - இப்படிப் போட்டிக்கு வருகிறவன் அநாமதேயப் பேர்வழியாயிருந்தாலும் கிடக்கிறது! ஐயோ இவன் காரணேசனைச் சேர்ந்தவனாயிற்றே! எல்லோருக்கும் இவன் அறிமுகமாயிற்றே! ஆ! நம் தொழிலுக்குச் சத்துருவாய் இவன் எங்குவந்து சேர்ந்தான்! என்ன செய்வேன்! ஒன்றும் தெரியவில்லையே! எங்காவது ஓடிப்போய் விடலாமா? சீ! இதற்காகவோ ஓடிப்போகிறது?’ என்று இவ்வாறு எண்ணமிட்டு மனம் நொந்து வருந்தினான். தவிர, தன் சொந்தத் தோட்டத்திலுள்ள ஓர்மரத்தின்மீது மறைந்து உட்கார்ந்து ஒவ்வொரு அரும்பு, புஷ்பம் எல்லாவற்றையும் பார்க்கவனைப்போலவே கவனிக்கலானான். பாக்கவனது மலர்களையும் மொட்டுகளையும் காணும்பொழுதெல்லாம் தன்னுடைய பூங்காவிற்கும் இதற்குமுள்ள தாரதம்மியம் மனத்தில் உதிக்க, உடனே பொறாமை கொள்ளுவான், பற்களை நறநறெனக் கடிப்பான், கைகளைப் பிசைவான், விழிப்பான், அழுவான்! அப்படியே இரவில் பார்க்கவன் தோட்டத்தில் குதித்து செடிகளைப் பிடுங்கி யெறிந்துவிட்டு, பாத்திகளையும் வழிகளையும் கலைத்துவிடவேண்டுமென நினைப்பான். பார்க்கவன் எதிரில் அகப்பட்டால் அவனை அப்ட்டியே ஒழித்துவிட்டும் இருப்பான். தனக்குப் போட்டியாக ஒருவன் இருக்கக்கூடாது என்றதே அவன் மனத்தில் குடிகொண்டிருந்தது. ஆனாலும் மலர்களின்மீது மாத்திரம் கை வைக்க அவனுக்கு மனம்வரவில்லை. மலர்கள், அதிலும் துல்யமலர்கள் என்றால் அவனுக்குப் பிராணனன்றோ!

பார்க்கவனோ தனக்குப்பிரியமான நந்தவனம் வைத்துப் பயிர்செய்வதைக் கைக்கொண்ட நாள் முதற்கொண்டு, மிக்க உத்ஸாஹமுள்ளவனாய் தன் கைப்பொருள், கல்வி முதலிய எல்லாவற்றையும் அத்தொழிலின் அபிவிருத்தியிலேயே செலவிடலானான். உயர்ந்த ஜாதித் துல்யப் புஷ்பவகைகளுக்கும் பலவர்ணப் புஷ்பராசிகளுக்கும் பார்க்கவன் தோட்டமே புகழ்பெற்று வரலாயிற்று. கண்டான் பயங்கரன். பார்க்கவன் புகழ்பெறுவது பயங்கரனுக்குப் பொறுக்குமா! துல்யமலர்த் தோட்டத்தில் கல்லுகளையும் கட்டிகளையும் எறிந்து செடியின் முளைகளை நாசமாக்கிவிடலாமெனக் கருதினான். பிறகு அகப்பட்டு மகா சங்கடப் படுவோம், நாட்டார் பார்த்து நகைப்பார்கள், வேறு வழிதேட வேண்டுமென்று யோசிக்கலானான். ஒருநாள் மாலை இரண்டு பூனைகளைப் பிடித்து அவற்றின் பின்னங்கால்களை சுமார் ஆறடி நீளமான மெல்லிய கயிற்றினால் பிணித்து நன்றாய் இருட்டியவுடன் பார்க்கவன் துல்யமலர்ச் செடிகளின் நாற்றுவளர்க்கும் பாத்தியின்மீது எறிந்தான். இருட்டு வேளையானபடியாலும், மேலே அதிக உயரத்திலிருந்து விழுந்தபடியாலும் பூனைகள் பயந்துவிட்டன. அவைகள் கோரமான சப்தமிட்டுக்கொண்டு ஒன்றையொன்று எதிரெதிராக இழுக்கவும் பாத்திகள் மிக்க சேதமடைந்தன. சிறிது நேரத்திற்குள் கயிறும் அறுந்துபோய்விட்டது. பூனைகளும் மறைந்தன. பயங்கரனுக்கு மிக்க ஆனந்

போரோடு தின்கிற மாட்டுக்குப் பிடுங்கிப்போட்டுக் கட்டுமோ?

தம். இனிமேல் தனக்குப் போட்டியாய் வருபவர் ஒருவருமில்லையன்றோ? பொழுதும் விடிந்தது. பார்க்கவன் வழக்கம்போல் தோட்டத்திற்குள்வர, தான் அருமையாய் வளர்த்து வரும் துல்ய மலர்ச் செடிகளின் பாத்தி மிக்க அழிவுடைந் திருந்ததைத் தூரத்திலிருந்தே கண்டான். ஆ! என்று கதறினான். ஓடிவந்தான். உற்றுப்பார்த்தான். ஆனந்தரஹிதனாய் நின்றான். இவை யெல்லாவற்றையும் மரத்தில் மறைந்து பார்த்திருக்கும் பயங்கரனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. பிறகு சற்று நிதானித்துப் பார்த்தான். பூனைகளால் பாத்தி அழிந்திருந்த போதிலும் சில துல்யநாற்றுக்கள் யாதொரு ஊறுமடையாது வெகு கம்பீரமாய்த் தலை நிமிர்ந்திருப்பவைகளா யிருந்ததைக்கண்டுதான் பார்க்கவன் அகமகிழ்ந்தான். உடனே பாத்திகளின் அலங்கோலத்தைப்பற்றி விசாரிக்கவும், இரவில் பூனைகளின் சப்தம் தோட்டத்தில் இருந்ததாக அறிந்ததும்தவிர அவைகள் அடிச்சுவடுகளையும் மயிர் உதிர்ந்து கிடப்பதையும் கண்டு இனி இம்மாதிரி ஒன்றும் நேரிடாமல் தோட்டத்தைப் பாதுகாக்க ஒரு வேலைக்காரன் இரவில் அங்கேயே இருக்கும்படியும் நியமித்தான்.

இப்படியிருக்குங் காலையில், புஷ்பங்களுக்காகப் பிரசித்திபெற்ற ஹாரிளம் என்னும் ஊரில் தனிகர் ஒருவர், யார் கருந்துல்யமலர் உற்பத்தி செய்கிறார்களோ அவர்களுக்குப் பத்துலக்ஷம் பொன் இனாமளிப்பதாகப் பிரசுரம் செய்திருந்தார். கருமையான துல்யமலரை அதுவரையில் ஒருவரும் பார்த்ததில்லை. அம்மாதிரி மலர் உற்பத்தியாவதும் துர்லபம் என்பது அனேகர் கொள்கை. அப்படிப்பட்டவர்களில் ஒருவன் நம் பயங்கரன். ஆனால் பார்க்கவனோ கருந்துல்ய மலரை உற்பத்திசெய்யக் கூடுமென்று உறுதியாய் நம்பி, அம்மாதிரியே செய்யத்தக்க ஏற்பாடுகளும் செய்துவந்தான். எப்பொழுது தீங்கிழைக்கலாமென்று பயங்கரனும் காத்திருந்தான்.

ஐந்தாம் அத்தியாயம்
பார்க்கவன் கைதியாதல்

நல்ல வஸந்தகாலம். ஜனங்கள் ஸகலவித வைபவங்களையும் அனுபவித்துக் குதூஹலத்துடன் இருக்கும் காலம். பயிர்பச்சைகள் தழைத்துத் தளிர்த்து எல்லோருடைய மனத்தையும் ஆனந்தப்படுத்தும் காலம். பார்ப்போரது கண்ணைக்கவர்ந்து அவர்கள் இன்பத்தை நுகருவதற்கு நறுமணம் வீசும் பலவகை புஷ்பஜாதிகளும் நிறைந்துள்ள காலம்.

ஆனால் சூரியனுடைய உக்ரமும் தினே தினே அதிகரித்து வருகின்றது. அவனது கிரணங்களைத் தாங்குவதும் அருமையா யிருக்கின்றது. வெயிலின் கொடுமையைத் தணிக்க வேண்டி ஜனங்கள் பற்பல வழிகளை நாடுகிறார்கள். சிலர் தம் வீடுகளின் முற்றங்களிலும் வாசல்களிலும் பந்தல் போடுகிறார்கள். சிலர் வீட்டில் அடிக்கடி தண்ணீர்தெளித்து குளிரச் செய்கிறார்கள். சிலர்வீடுகளில் பங்காக்களும், இன்னும் சிலர் வீட்டில் யந்திர விசிறிகளும் காணப்படுகின்றன. ஆனாலும் சிலர் குளிர்ச்சியாயுள்ள சில பட்டணங்களுக்குச் செல்லுகின்றனர். நமது தார்த்தூரகமும் அத்தகைய நகரங்களி லொன்று.

வெயிற்காலக் கொடுமைக்குப் பயந்தோ யாது காரணத்தாலோ நம் காரணேசர் தம் ஜன்ம நகரமாகிய தார்த்தூரகத்திற்கு இவ்வேனிற் காலத்தில் வந்துசேர்ந்தார். ஆயினும் அவர் இவ்வூரில் அனேக நாள் தங்கியிருக்கவில்லை. தங்கியிருந்த இரண்டொரு நாட்களையும் தம் அருமை சிஷ்யனாகிய பார்க்கவன் வீட்டிலேயே கழித்தார். காரணேசருக்கு செடிகளிடத்தும் புஷ்பங்களிடத்தும் அதிகப் பிரியமில்லாமற் போனபோதிலும், பார்க்கவனது செடிகளையும் புஷ்பத்தொட்டிகளையும் மிக்க வியப்புடன் பார்வையிட்டுக் களிப்படைந்தார். ஒரு இடத்தையும் பார்க்காமல் விடவில்லை. தோட்டம், முற்றம் இவைகளிலுள்ள செடிகளைப் பார்த்துவிட்டு மாடிமீதேறி பார்க்கவனது அறைக்குள் நுழைந்தார். பார்க்கவனுடன்சற்று நேரம்ஏதோபேசிக்கொண்டிருந்துவிட்டு பிறகு தமது சட்டைப்பையிலிருந்து அழகான வேலைப்பாடமைந்த சிறு மரப்பெட்டியை எடுத்து அவனிடம் கொடுத்தார். பார்க்கவனும் அதை மிக்க விநயத்துடன் பெற்றுக்கொண்டு தனது மேஜையின் அறையொன்றில் வெகு பத்திரமாய் வைத்துப்பூட்டினான். இன்னும் சற்று நேரம் ஏதோ அவர்கள் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். பிறகு காரணேசர் எழுந்து புறப்பட்டுப் போய்விட்டார். பார்க்கவனும் பின்சென்று வழி கொண்டுபோய்விட்டான்.

போனகம் என்பது தான் உழைத்து உண்ணல்

இவைகள் எல்லாவற்றையும் அடுத்தவீட்டுக்காரனாகிய பயங்கரன் வெகு கவனமாய்த் தன் மாடியிலிருந்து ஒருவருக்கும் தெரியாமல் உற்று நோக்கிக்கொண்டிருந்தான். காரணேசர் வந்தது முதல் அவர் போகும் வரையிலும் கண்டு அவர் தம்மிடமிருந்த சிறுபெட்டியை பார்க்கவனிடம்கொடுக்கும்போது அதில்ஏதோ முக்கிய விஷயத்தைக் குறிக்கும் ரிகார்டு வகைகள் அவசியம் இருக்கவேண்டுமென்று கருதினான். ஆம்! அவன் நினைத்தமட்டும் உண்மைதான். அதில்தான் பாஞ்சால தேசத்தரசனுக்கும் இவருக்கும் நடந்தேறியுள்ள கடிதங்கள் இருந்தன. ஆனால் காரணேசர் பார்க்கவனிடத்தில் அப்பெட்டியி லிருப்பது இன்னதென்றும் தெரிவிக்காமல் அதைப் பத்திரமாய்க் காப்பாற்றும்படியும் தன் சொந்த உத்தரவின்றி அதை ஒருவரிடமும் கொடுக்க வேண்டாமென்றும் கேட்டுக்கொண்டார்.

தனக்குப் பகைஞன் ஒருவன் இருக்கிறான் என்னும் எண்ணம் சிறிதேனு மில்லாமல் பார்க்கவன் தன் புஷ்பச்செடிகளை வளர்த்துவந்தான். கருந்துல்யச் செடியை உண்மைப்படுத்த வேண்டுமென்பதே அவன் முழுக் கருத்தையும் கவர்ந்தது. என்றையதினம் ஸகேதபுரியில் தேவதத்த காரணேசர்கள் கொலைசெய்யப்பட்டார்களோ அன்றையதினம் வெகு ஆனந்தத்துடன் தானடையப்போகும் ஜயத்தைக்குறித்து மனக்கோட்டை கட்டிக்கொண்டிருந்தான் பார்க்கவன். "அடுத்த வருஷம் இந்த நாளைக்குள் கருந்துல்யம் புஷ்பித்துவிடும். ஹரிளநகரத்தில் கிடைக்கும் பணத்தைக் கொண்டு ஏழைகளுக்குச் சத்திரங்களையும் பாடசாலைகளையும் கட்டுவேன்" என்று இவ்வண்ணம் எண்ணமிட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

திடீரென்று தெருக்கதவைத் தட்டுகிற சப்தம் கேட்டது. ஒருநிமிஷத்திற் கெல்லாம் தன் வேலைக்காரன் ஓடிவந்து "எசமாங்க, தேவதத்த ஐயா வீட்டு மாயாண்டி வந்திருக்காங்க" என்றான். "சரி, அவனைக் கூப்பிடு" எனவும் மாயாண்டி உள்ளேவந்து காரணேசன் கொடுத்த சீட்டையெடுத்து மேஜையின்மீது வணக்கமாய் வைத்தான். அதை எடுத்துப் படிப்பதற்குள் மறுபடியும் மிக்கபலமாய் கதவு இடிக்கப் படுவதைக் கேட்டான். உடனே முன்னே வந்த வேலைக்காரனும், தன்னை மிகவும் அன்பாய் வளர்த்துவந்த தாய்போலுள்ள வேலைக்காரியும் ஓடிவந்து "மகனே, மகனே, ஓடு, ஓடு, போலீஸ்காரர் முதலானவர்கள் நம்வீட்டைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். நம் வாயிற் கதவை உடைக்கிறார்கள். ஓடு, ஓடு" என்று கதறினார்கள்.

பார்க்கவனுக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. "ஏன் நம் வீட்டை உடைக்கிறார்கள்?" என்று கேட்க, "என்னமோ, தெரியவில்லை, நீ ஓடு, ஓடு" என்று மாத்திரம் சொன்னார்கள். வேறு வழியில்லாமையால் ஜன்னலைத் திறந்து குதிக்கலாமாவென்று கருதினான். ஆனால் அதிக உயரமாயிருந்தபடியாலும் அப்பொழுது தன் கையில் வைத்திருந்த கருந்துல்யமுளைகள் நசுங்கிவிடுமாகையாலும் அப்படிக் குதியாமல் பின்வாங்கி அவைகளை மேஜையின்மேலிருந்த காகிதத்தில் சுற்றினான். அதற்குள் போலீஸ் வீரர்களும் முக்ய அதிகாரியும் உள் நுழைந்து இவனறைக்கு வந்துவிட்டார்கள். போலீஸ் அதிகாரியைக் கண்டதும் பார்க்கவன் தலைவணங்கி வரவேற்று நின்றான். போலீஸ் அதிகாரி தம் வழக்கத்திற்கு விரோதம் செய்யாமல் (பார்க்கவனை நன்றாய் அறிந்திருந்தபோதிலும்)

"நீர்தாம் பார்க்கவர் என்பவரோ?" என்றார்.

"ஆம்" எனவும், "அப்படியானால் ராஜத்ரோகத்திற்காக நீர் கைதுசெய்யப்படுகிறீர்" என்று கூறினான். "உம்மிடத்தில் அரசாங்கத்திற்கு விரோதமான சிலரிகார்டுகள் இருக்கின்றனவே, அவைகளை எடுத்துக்கொடுத்துவிடும்" என்று கூறினான். பார்க்கவனுக்கு ஒன்றும் புலப்படவில்லை.

"அப்படி ஒன்றும் என்னிடத்தில் இல்லையே.—ஆம், எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது."

"உம்மிடத்தில் காரணேசன் சில காலத்துக்கு முன் சிலரிகார்டுகள் கொடுக்கவில்லையா?"

பார்க்கவனுக்கு இன்னதென இப்பொழுது தான் சற்றுப் புலப்பட்டது.

"இப்பொழுது ஞாபகமில்லையா?"

"ஆம், அவைகள் அரசாங்கத்துக்கு விரோதமான ரிகார்டுகள் என்றீரே. என்னிடத்தில் அப்படிப்பட்டவை ஒன்றும் இல்லையே!"

"இல்லையென்று ஸத்யம் செய்வீரா?"

"என்னிடத்தில் அவை இல்லை."

"ஆனால் உம்முடைய ஸொந்த அந்தரங்க அறை எது?"

போன சுரத்தைப் புளியிட்டு அழைத்ததுபோல

"நீர் இப்பொழுது இருக்குமிடமே."

"ஸரி, அக்கடிதங்களைக் கொடுத்துவிடும்."

"கொடுக்கமுடியாது. அவைகள் என்னிடம் அடைக்கலமாக வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அப்படிப்பட்டவைகளைக் கொடுத்துவிடுதல் பாபமன்றோ?"

"ஆனால் நானே எடுத்துக் கொள்ளுகிறேன்" என்று தம் கையினாலேயே மேஜையின் அறையை இழுத்தான். மிகவும் ஒழுங்காகவும் அழகாகவும் புஷ்பச்செடியின் விதைகள் பொட்டணங்களாகக் கட்டி வைக்கப்பட்டிருந்தன. இவைகளுக்குப் பின்னால் சிறிய கைப்பெட்டியிருந்தது. அதை உடனே உடைத்து அதனுள்ளிருந்த நிருபங்களை எடுத்துப்பார்த்து,

"பார்க்கவரே! அரசாங்கத்தாரது அதிகாரத்தை முன்னிட்டு உம்மைக் கைதுசெய்கிறேன்" என்று அவர்மீது கையை வைத்தான்.

"எதற்காக?"

"எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது. நீர் நியாயாதிபதிகளின் முன்பாக உமதுகக்ஷியை எடுத்துச் சொல்லிக்கொள்ளும்" என்றான்.

வேலைக்காரர்கள் அழுதுகொண்டு நின்றார்கள். அவரது வயதுசென்ற தாதி மூர்ச்சையாய் விழுந்துவிட்டால். பிடிவாதம் செய்வதில் இனிலாபமில்லை. தயாராய்க் காத்திருந்த ஒரு குதிரைவண்டியில் இவரையமர்த்தி ஸகேதபுரிக்குச் சென்றார்கள்.

வேலைக்காரரது அழுகையும் கூக்குரலும் வெகு நேரம் ஓயவில்லை. இரவும் வந்துவிட்டது. என்ன செய்வார்கள் பாபம்! பசியுடன் உறக்கமும் ஏற்படவே, அவ்வவர் போஜனம் செய்து களைத்து உறங்கினார்கள். மணியும் பன்னிரண்டடித்தது. பார்க்கவனது தோட்டத்தில் ஒரு உருவம் வந்து இங்குமங்கும் நடமாடிக்கொண்டிருக்கின்றது. யாராயிருக்கலாம்? ஒரு மனிதனைப்போல் காணப்படுகின்றதே! அவன் என்னசெய்கிறான்? பாத்திகள் தோறும் சென்று கவனித்துப் பார்க்கிறானல்லவா? ஆம், அவன் ஒரு பாத்தியண்டையில் வந்து கீழே உட்கார்ந்து தோண்டுகிறான். ஒன்றும் அகப்படவில்லை. பொருமையும் கோபமும் அதிகரிக்கின்றன. எழுந்து யாதொரு சப்தமும் செய்யாமல் மெதுவாக பார்க்கவனின் மாடிமீது செல்கின்றான். அவனது அந்தரங்க அறைக்குள் நுழைந்து மேஜையைத் திறக்கிறான். தன் கையில் கொண்டுவந்த மெழுகுவத்தியை ஏற்றி, ஒவ்வொன்றையும் சோதிக்கிறான். தான் தேடுவது மட்டும் இன்னும் அகப்படவில்லை. கடைசியாக இன்னது செய்வதென்று தெரியாமல் திகைத்து நிற்கையில், எதிரே மேஜையின்மேலேயே கிடந்த தோட்டச்செடிகளின் ஜாப்தா தென்பட்டது. அதைப் புரட்டிப் பார்த்தான். கடைசிப் பக்கத்தில் "கருந் துல்யத்தின் முளைகள் மூன்றுதான் தேறின. அவைகளைப் பத்திரமாய்க் காப்பாற்றிவரவேண்டும்" என்று எழுதியிருந்தது. இதைக் கண்டதும் "எங்கே அவைகள் இருக்கலாம், எங்கே யிருக்கலாம்?" என்று தனக்குள் தானே சொல்லிக்கொண்டு கையைப் பிசைந்துகொண்டிருந்தான். இப்படி அரைமணிநேரம் கழித்துவிட்டு ஆடிழந்த கள்ளன்போல் வந்தவழியே திரும்பி தன் வீடடைந்தான்.

நமது சிறு கதை

OUR SHORT STORY

(280-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

உடனே கோவிந்தசாமி முதலியார், "அப்படியா சமாசாரம்? சரி, பீரோவை உள்ளே கொண்டுபோங்கள்!" என்றார். முன்னால் பேசிய மனிதன், "ஐயா! நீங்கள் யாரோ தெரியவில்லை. என் சாமான்களை உள்ளே கொண்டுபோகச் சொல்லுகிறீர்கள்? நடவடிக்கைகளெல்லாம் ஒழுங்காகவே நடந்திருக்கின்றன. வேண்டுமானால் நீங்கள் உள்ளே போய் அந்த அம்மாளைக் கேட்டுப்பாருங்கள்" என்றான்.

கோவிந்தசாமி முதலியார், "அப்பா! அதெல்லாம் ஒன்றும் வேண்டாம். சாமான்களை உள்ளே திரும்பக் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்துவிடுங்கள். தீர்ப்புத்தொகையைக் கொடுத்துவிடுகிறேன்" என்றார். அம்மனிதன், "ஐயா! சாமான்களை வெளியே கொண்டுவரப்பட்ட

போனதை நினைக்கிறவன் புத்தி கெட்டவன்.

பாடு பெரும்பாடாக விருந்தது. அவைகளை உள்ளே கொண்டுபோய்விட்டுத் திரும்பவும் வெளியே கொண்டுவருவதானால் நிரம்பவும் கஷ்டமாயிருக்கும். ஆகையினால் பணத்தை நிச்சயமாய்த் தாங்கள் கொடுப்பதாயிருந்தால் சொல்லுங்கள். தீர்ப்புத் தொகை ரூபாய் முந்நூற்றைம்பது. கொடுத்துவிட்டால் சாமான்களை உள்ளேகொண்டுபோய்ச் சேர்த்துவிடுகிறேன். எங்களுக்கும் தொல்லை விட்டது" என்றான்.

அச்சமயத்தில் கோவிந்தசாமி முதலியாருடைய பேச்சுக்குரலைக் கேட்டு தெய்வயானையம்மாள் வாசற்படிக்கு வந்து, "முதலியாரவாள்! நான் என்ன செய்வேன்? என்னாலானமட்டும் செட்டாகக் குடித்தனம் செய்து கடன்களைத் தீர்க்க முயன்றேன். முடியவில்லை. சாமான்களை ஜப்தி செய்துவிட்டார்கள்" என்று சொன்னாள். அந்த அம்மாள் கண்களினின்றும் கண்ணீர் தாரைதாரையாகப் பெருகிக் கொண்டிருந்தது.

கோவிந்தசாமி முதலியார் "அம்மா! வருத்தப்படாதேயுங்கள்! சாமான்கள் திரும்பவும் உள்ளே வந்துசேரும்!' என்று சொல்லி அந்த அம்மாளைத் தேற்றிவிட்டுத் தமது பணப்பையையெடுத்து முந்நூற்றைம்பது ரூபாய்க்கு நோட்டுகளையெடுத்துத் தம்முடன்பேசிய மனிதனிடம் கொடுத்து ரசீது பெற்றுக்கொண்டு, சாமான்களையெல்லாம் உள்ளே கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கும்படி அம்மனிதனிடம் சொல்லிவிட்டு வீட்டுக்குள் நுழைந்து தமது அறைக்குட் சென்றார்.

அவர் அவ்வாறு தமது அறைக்குள் நுழைந்தவுடன் சுந்தரவல்லி ஆனந்தபாஷ்பம் சொரியும் கண்களுடன் அவ்வறைக்குள் நுழைந்து, "எங்கள் துன்பத்தை நீக்கிய தெய்வமே!" என்று சொல்லி மேலே பேச நாவெழாமல் சும்மா நின்றாள். கோவிந்தசாமி முதலியார், "நீங்கள் இவ்வளவு கெட்டவர்களென்று நான் எண்ணவேயில்லை. நான் சிறிதும் வித்தியாசமின்றி உங்கள் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஒருவனாக இருந்துகொண்டு வரும்போது என்னிடத்தில் இவ்வாபத்தைக்குறித்துச் சொல்லாமலேயிருந்தது நியாயமா?" என்று சிறிது கோபத்துடன் கேட்டார்.

சுந்தர.—நியாயமல்லவென்றுதான் என் தாயாரிடம் இப்போது சொல்லிவிட்டு வந்தேன். நாங்கள் உங்களிடம் சொல்லாமலிருந்ததற்குக் காரணம் கடன்காரர் வீட்டு சாமான்களை ஜப்தி செய்யும்படி விட்டுவிடமாட்டான் மூர்த்தி என்று நம்பிக்கொண்டேயிருந்ததுதான். சாமான்களை ஜப்திசெய்ய ஆட்கள் வண்டியுடன் வரும்வரையில், மூர்த்தி இவ்வளவு அலக்ஷியமாயிருப்பானென்று நாங்கள் எண்ணவேயில்லை.

கோவிந்த.—குடும்ப பாரத்தை நீயும் உன் தாயாரும் சேர்ந்துகூடச் சுமக்கமுடியவில்லையன்றோ? அப்பாரத்தை என் தோள்மீது என் நீங்கள் ஏற்றிவிடக்கூடாது?

சுந்தர.—என் சகோதரன் அப்பாரத்தைச் சுமக்கமாட்டேன் என்று சொல்லும்போது, அயலார் தலையில் சுமத்துவது நியாயமல்லவே.

கோவிந்த.—என்னை அயல் மனிதனாகத்தான் உங்களால் பாவிக்கமுடியுமோ?

சுந்தர.—முதலியாரவாள்! தாங்கள் எங்களுக்கு எத்தனையோ பெரிய உதவிகள் செய்துவிட்டீர்கள். உங்களைப் போன்ற சினேகிதர் எங்களுக்கு உலகத்தில் எவருமில்லை. ஆயினும் தாங்கள் அயலார்தாமே!

கோவிந்த.—அயலார் சொந்தமாக முடியாதோ?

சுந்தர.—எப்படி முடியும்?

கோவிந்த.—விவாகத்தினால்!

சுந்தர.—விவாகத்தினாலா? ஆக முடியும். இங்கு அதற்கு வழியைக் காணோமே.

கோவிந்த.—சுந்தரவல்லி! உண்மையுரைப்பது உன்னுடைய சுபாவத்தில் மணிபோல் ஜ்வலிக்கிறது. ஆகையினால் உண்மையாகச் சொல்! என்னை மணந்துகொள்ள உனக்கு இஷ்டமுண்டோ?

சுந்தரவல்லியின் மார்பு படபடவென்று அடித்துக்கொண்டது. அவள் தன் இடது கையை இதயத்தின்மீது வைத்து அழுத்திக் கொண்டாள்; பிறகு, "தாங்கள் கோடீசுவரர் என்பதற்கையமில்லை. கோடீசுவரராயில்லாமற் போனால், நடராஜமுதலியாரது இயந்திரத்தை முன்னுக்குக் கொண்டுவரத் தங்களால் இலக்ஷ ரூபாய் செலவிட முடியாது. நானோ பரம ஏழை. தங்கள் தாராள குணத்தினால்தான் நாங்கள் மூன்றுமாத காலமாகக் காலங்கழித்து வருகிறோம். அப்படியிருக்க என்னைத் தாங்

போனமாட்டைத் தேடுவாரும் இல்லை, மேய்த்த கூலி கொடுப்பாரும் இல்லை.

கள் எப்படி மணந்துகொள்வது ?" என்று தழுதழுத்த குரலுடன் சொன்னாள்.

கோவிந்த.—நீ சொல்லும் வண்ணம் நான் கோடீசுவர னாகையால், நான் மணந்துகொள்ளும் பெண்ணின் மூலமாகப் பொருளடைய இச்சிக்க மாட்டேன். அப்பெண் நற்குணமுடையவளா வென்றுதான் பார்ப்பேன். நற்குணத்துடன் சுந்தரமும் கலந்திருந்து பெயரும் சுந்தரவல்லியென்ற இனிய பெயராகவிருந்துவிட்டால், அப்பெண்ணை எவ்விதத்திலும் அடைய முயலுவேன். என்னை மணந்துகொள்ள உனக்கு ஏதேனும் ஆக்ஷேபனையுண்டோ ?

சுந்தர.—இவ்வுலகத்தில் பெருவாழ்வு வாழ்வதற்குத் தங்களுக்கு ஏதேனும் ஆக்ஷேபனையுண்டோ ?

கோவிந்த.—இல்லவேயில்லை. ஆகையினால் உன் தாயாரிடம் பேசி எல்லாவற்றையும் முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

கோவிந்தசாமி முதலியார் பார்க்கு ஸ்டேஷனில் பல்லாவரத்துக்குப்போகும் இரயில்வண்டியில் இரண்டாவது வகுப்புப் பெட்டியிலேறி, "ஹிந்து" பத்திரிகையில் ஒரு பக்கத்தை வெகு நேரம் படித்துக்கொண்டிருந்துவிட்டுப் பிறகு, "நல்லவேளையாய் போயிற்று. கங்காதரனுக்குப் பிள்ளைபிறந்தது என்மனத்திலுள்ளபெருந்துயரத்தை யகற்றிவிட்டது. முருகன்பூண்டி ஜமீனுக்குவார்சுஉண்டாகிவிட்டது. இனிமேலென்னகவலை? ஹூம்! முருகன்பூண்டியைமட்டும் மறக்கவே முடியவில்லை. ஆனால் இனி முருகன் பூண்டிக்குப் போவதில்லை" என்று தனக்குள் தானே மெல்லச் சொல்லிவிட்டு, சிலநாட்களாய் தினந்தினம் இராப்பொழுதில் தம் அறைக்கு வெகு சமீபத்தில் யாரோவொருவர் விசித்திரமாக வாயினால் ஊதிக்கொண்டுவந்தது அவருக்குப் பழக்கமாகி விட்டபடியால் தற்செயலாய் அந்த ஞாபகம்வந்து அம்மாதிரி ஊதினார்.

அவர் அவ்வாறு ஊத ஆரம்பித்ததும், அப்பெட்டியில் பத்திரிகைவைத்துப் படித்துக்கொண்டிருந்த மற்றொருவர் ஆச்சரியத்துடன் தமது கையிலிருந்த பத்திரிகையைக் கீழே வைத்துவிட்டு கோவிந்தசாமி முதலியார் ஊதுவதையே கவனித்துக்கொண் டிருந்தார். கோவிந்தசாமி முதலியாரோ தம்மைத்தவிர மற்றொருவர் அப்பெட்டியி லிருப்பதைக் கவனிக்கவேயில்லை. அவர் அவ்வாறு ஊதி ஓய்ந்தவுடன், அப்பெட்டியிலிருந்த மற்றொருவரும் அதேமாதிரி ஊதத் தொடங்கினார். அதுவரை யோசனையிலாழ்ந்திருந்த கோவிந்தசாமிமுதலியார் தம்மைச் சுற்றிப்பார்த்து அப்பெட்டியில் மற்றொருவர் இருந்ததையும், தம்மைப் போலவே அவர் ஊதியதையும் கவனித்தார். அவர் அவ்வாறு கவனித்தவுடன், மற்றொருவர் ஊதுவதை நிறுத்தினார்.

"தாங்கள் ஊதியது நான் ஊதியதின் எதிரொலிபோல முற்றிலும் ஒத்திருக்கிறதே" என்றார் கோவிந்தசாமி முதலியார்.

"எதிரொலியும் பதிலு மாகும்!" என்றார் மற்றொருவர்.

கோவிந்த.— ஓ! அப்படியா! மெத்த சந்தோஷம். இந்தப் பாட்டுத் தங்களுக்கு நன்றாய்த் தெரியும்போ லிருக்கிறது. இதன் பெயரென்னவோ?

மற்றொருவர்.—'காலன் தூது' என்று பெயர்"

கோவிந்த.—காலன் தூது! இவ்வளவு நல்ல பாட்டுக்கு எவ்வளவு பயங்கரமான பெயர்? இதற்கு இப்பெயர் வந்ததற்குக் காரணம் தங்களுக்குத் தெரியுமோ?

மற்றொருவர்.—'தெரியும்'. எட்டுப்பேர்களிட்டமுத்திரையை அவர்களிலொருவர் மற்ற ஏழுபேர்களில்லாத சமயத்தில் உடைத்தால் அவர் தமது பிராணனையிழப்பார் என்பதை அப்பெயர் உணர்த்துகிறது.

கோவிந்தசாமி முதலியார் "சரிதான்" என்று சொல்லிவிட்டுத் தமது பத்திரிகையை எடுத்துக்கொண்டு திரும்பவும் படிக்க ஆரம்பித்தார். அப்போது மற்றொருவர் எழுந்து அவரையணுகி, கடிதம்போன்ற தந்தத்துணுக்கை கோவிந்தசாமிமுதலியார் கையிற் கொடுத்தார். அவர் அதை வாங்கி, "மார்க்கசகாய முதலியார்" என்று வாசித்து, "தாங்கள் இன்னாரென்று தெரிந்துகொள்ள மெத்த சந்தோஷம்!" என்றார்.

மார்க்க.—தங்கள் நாமதேயம் என்னவோ?

கோவிந்த.— அந்நியர்களுடன் அவ்வளவு நெருங்கிப் பழகுவது எனக்கு வழக்கமில்லை.

மார்க்க.—அந்நியர்களா? எனக்குத் தங்களை நன்றாய்த்தெரியும். தங்களுக்கும் எங்கள் ஏழு பேர்களுடையபெயர்களும் நன்றாய்த்தெரியும். இதற்குச்சாக்ஷியும் தாங்கள் இப்போது ஊதிய

'காவன் தூது' என்னும் பாட்டுத்தான். நாங்
களும் பலநாட்களாகப் பொறுமையுடன் காத்
துக்கொண்டிருக்கிறோம். வீண்வம்பில்லாமல்
எங்கள் சொத்துக்களை எங்களிடம் ஒப்புவித்து
விட்டுப் பிழைத்துப்போம். நீர் கோவிந்தசாமி
முதலியாரல்ல என்பது எனக்குத் தெரியும்.
கோவிந்தசாமிமுதலியாருடன்கூட நீர் சிறைச்
சாலையில் இருந்தீர்போலும். பாங்கியில் இருப்
புப்பெட்டியி லிருந்த சொத்துக்களெல்லாம்
கோவிந்தசாமி முதலியாருக்கு ஏகதேசமாய்ப்
பாத்தியப்பட்டவைகளல்ல. அவைகள் நாங்கள்
எட்டுப்பேர்களும் தேடிய சொத்துக்கள். எங்க
ளிலிருவர்தாம் இங்கே சென்னையில் இருக்கி
றோம். மற்றவர்கள் பர்மாவிலும், ஜப்பானி
லும், அமெரிக்காவிலும், ஆப்பிரிக்காவிலும்,
உழைத்துப் பிழைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்
கள். அவர்கள் ஒன்றுகூடி உம்மைத்தொலைத்து
விடுவார்கள். ஆகையால் சமாதானமாகப்
பொருளைக் கொடுத்துவிடும். நீர் சிறைச்சாலை
யில் சந்தித்த கோவிந்தசாமி முதலியாரின்
உண்மையான பெயர் சிதம்பரநாத முதலியார்.
அவர் உம்மை ஏமாற்றிவிட்டார் போலும்.
பொருளைத் திருப்பிக்கொடுத்து விடும். வீணே
உயிரை இழக்காதேயும்!"

கோவிந்தசாமி முதலியார் எழுந்தார். உட
னே மார்க்கசகாய முதலியார் தமது நிஜாரின்
பையிலிருந்து ஒரு சிறு கைத்துப்பாக்கியை
எடுத்துக் கோவிந்தசாமி முதலியார் தலைக்குக்
குறிபார்த்துப் பிடித்தார். இமைப்பொழுதில்
கோவிந்தசாமி முதலியார் அக்கைத்துப்பாக்
கியை அவர் கையிலிருந்து பிடுங்கி அவர்தலைக்
குக் குறிபார்த்துப் பிடித்தார். மார்க்கசகாய
முதலியார் ஆச்சரியத்தினால் வாயைப் பிளந்து
கொண்டு நின்றார். அப்போது கோவிந்தசாமி
முதலியார் புன்னகையுடன், "மார்க்கசகாய
முதலியாரவாள்! வழிமறித்துக் கொல்லும்
உமக்கு இவ்வளவு நல்லபெயர் யார் வைத்தார்
கள். இத்துப்பாக்கி உமது மார்க்கத்திற் சகாய
மாயிராது. உம்மை இப்பொழுது சுட்டுக்கொல்
லாமல் விடுகிறேன். பிழைத்துப்போம். இனி
மேல் என் வழிக்கு வராமலிரும். உமது சிநே
கிதர்களுக்கும் புத்திமதி சொல்லும். இதோ
பல்லாவரம் ஸ்டேஷன் வந்துவிட்டது. உமது
கைத்துப்பாக்கியை நீரே வாங்கிக்கொள்ளும்"
என்று சொல்லித் துப்பாக்கியை அவரிடம்
கொடுத்துவிட்டு, அலக்ஷியமாக இரயில்வண்
டியை விட்டிறங்கிச் சென்றார்.

ஐந்தாவது அத்தியாயம்

மூர்த்திமுதலியார் கோவிந்தசாமி
முதலியாரைத் தப்புவித்தல்.

கோவிந்தசாமி முதலியார் தாம் உட்கார்ந்
திருந்த குறிச்சியை விட்டு எழுந்திராமலும்
வாயிலிருந்த ஸ்பென்ஸர் சுருட்டை யெடுக்
காமலும் அலக்ஷியமாக, "என்ன, மூர்த்தி
முதலியாரவாள்! இஷ்டமானால் சுருட்டு எடுத்
துக்கொள்ளலாம்!" என்றார்.

மூர்த்தி.—புகையிலையை எந்த விதத்திலும்
நான் உபயோகப்படுத்துவதில்லை. அன்றியும்,
திருடர்கள் அளிக்கும் பதார்த்தங்களை என்
னைப் போன்ற யோக்கியர்கள் வாங்கி உபயோ
கப்படுத்த மாட்டார்கள்.

கோவிந்த.—மூர்த்திமுதலியாரவாள்! என்
னென்னவோ விசித்திரமாகப் பேசுகிறீர்களே.

மூர்த்தி.—உன்னைப்போன்ற அயோக்கியர்
களுடன் பழகும்படி நேரிட்டால், அப்படிப்
பேசாமல் என்ன செய்வது? மகாராஜாவைப்
போல் அலக்ஷியமாக நீ உட்கார்ந்திருப்பதைக்
கண்ணுறும் பொழுது, சர்வேசுவரன் உன்
னைப்போன்ற விஷப்பாம்புகளை உலகத்தில்
உலவவிட்டிருப்பதற்குக் காரணமென்னவாயி
ருக்கலாமென்று சிந்திக்கவேண்டியிருக்கிறது.

கோவிந்த.—ஒரேமுட்டாய் எல்லாவற்றை
யும் சொல்லி விடுகிறீர்களே! பையப்பையச்
சொல்லும்.

மூர்த்தி.—பையவா சொல்லவேண்டும்? என்
மனம் பதைக்கிறது உன்செய்கைகளை நினைக்
கும்பொழுது. உலகமுழுவதையும் நீ ஏமாற்றி
விட்டாயே. எனினும் நான் ஏமாந்துபோக
வில்லை. நீ யாரென்று எனக்கு நன்றாய்த் தெரி
யும். உனக்குச் சிறிதும் பாத்தியமில்லாதபொ
ருளைக் கைப்பற்றிக் கொள்ளுவதற்காக நீ மற்
றொருவன் பெயரைத் · திருட்டுத்தனமாய்
வைத்துக்கொண்டு திரிவது எனக்குத் தெரியா
தென்று நினைத்தாயோ?

கோவிந்த.—உமக்குத் தெரியும். இரகசியங்
களுக்கு முடிவேயில்லைபோ லிருக்கிறதே!

மூர்த்தி.—இப்படி ஜம்பமாய்ப் பேசித்தான்
உலகத்தை ஏமாற்றுகிறாய். மானம் வெட்
கம் என்பது சிறிதுமற்ற அயோக்கியன் நீ.
சாதாரணமான அயோக்கியத் தனத்துடன்

மகாமேருவைச் சேர்ந்த காகமும் பொன்னிறமாம்.

திருப்தியடையாமல் கள்ளங்கபடமற்ற ஒரு சிறுமியையும் ஏமாற்ற ஆரம்பித்துவிட்டாய்.

கோவிந்த.—இது சுந்தரவல்லியின் கதையோ. ஆகா! இதல்லவோ தமயன்பரிவு! எவ்வளவு பரிசுத்தமான அன்பு!

மூர்த்தி.—ஊரான் பணத்தைக் களவாடும் அயோக்கியன், ஏழைப் பெண்பிள்ளைகளுக்குப் பொருளை வாரிக்கொடுக்கலாம். என்னைப் போன்ற யோக்கியர்கள் தங்கள் சக்திக்கேற்றவாறுதான் உதவிபுரியமுடியும். நீ சும்மா ஜம்பமாய்ப் பேசிக்கொண்டிரு. உன் சிண்டு என் கைக்குள் அகப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. நான் வாய்திறந்து ஒரு பேச்சுப் பேசினால், உன்னைப் போலீசார் பிடித்துக்கொண்டு போய் விடுவார்கள். பத்துவருஷங்களுக்குக் குறையாமல் சிறைச்சாலை வாசமும் கிடைக்கும். அப்போது இந்த ஜம்பமெல்லாம் காற்றாய்ப் பறக்கும். நான் சொல்வது விளங்குகிறதா?

கோவிந்த.—அப்படியா? ஆனால் அதோ நிற்கும் போலீஸ்காரனைக் கூப்பிடட்டுமா?

மூர்த்தி.—பொறு பொறு! உன் ஜம்பம் குலைந்துபோகும். தர்மத்தையே என் பிராணனுக்கும் மேலாகக் கருதுபவன் நான். ஆகையினால் உன்னைப்போன்ற கொடிய வஞ்சகர்களைப் போலீசார்வசம் ஒப்புவிக்காமலிருப்பது எனக்குச்சாத்தியமன்று. ஆனால் நீ என் தங்கையையும் தாயையும் ஏமாற்றி அவர்களுடைய அன்புக்குப் பாத்திரனாயிருப்பதால், தற்காலம் உன் மோசச்செயல்களை மறைத்துவைத்து உன்னைக் காப்பாற்றுவதாக நிச்சயித்திருக்கிறேன்.

கோவிந்த.—ஆகா! என்ன தயாள குணம்! என்ன தருமசிந்தை! என்னை யாட்கொள்ள வந்த தெய்வமே!

மூர்த்தி.— ஆகா! என்ன ஜம்பம்! பொறு பொறு! உன்னைக் காப்பாற்றவேண்டுமானால் நீ சில நிபந்தனைகளுக்குக்கட்டுப்படவேண்டும். எங்கள் பாங்கியில் கோவிந்தசாமி முதலியார் கணக்கில் நீ பெற்றுகொண்டிருக்கும் தொகைகளைத் திரும்பவும் கட்டிவிடவேண்டும். நிஜமான கோவிந்தசாமி முதலியார்வந்து பணம் கேட்டால் எங்கள் பாங்கிக்கு நஷ்டம் வரக்கூடாது. இரண்டாவது, இனிமேல் எங்கள் பாங்கிக்கு நீ நஷ்டம் ஏறபடுத்தாமலிருக்க வேண்டியதற்கு ஜாமீனாக என்வசம் நீ பதினாயிரம் ரூபாய் கட்டிவைக்கவேண்டும்.

கோவிந்த.—அந்தப் பதினாயிரம் ரூபாயை நீ வாயில் போட்டுக்கொள்ள மாட்டாயென்பதற்கு என்ன ஜாமீன்?

மூர்த்தி.—அவமரியாதையாய்ப் பேசாதே! பத்திரம்! என்னுடைய நிபந்தனைகளுக்குக் கட்டுப்படுகிறாயா, பத்துவருஷம் சிறைச்சாலையில் வசிக்கிறாயா?

கோவிந்த.—எல்லாம் சரிதான். என்னென்னவோ அயோக்கியத்தனமெல்லாம் செய்துவிட்டு, பணத்துக்குத் திண்டாடும் உன்கையில் பதினாயிரம் ரூபாயைக் கொடுத்தால், அந்தப் பணத்தை நீ அபகரித்துக்கொண்டுவிட மாட்டாயென்பதற்கு என்ன ஜாமீன்?

மூர்த்தி.—அவமரியாதையாய் ஏதேதோ பிதற்றுகிறாயே. அவைகளையெல்லாம் நான் இலக்ஷியம் செய்வேனென்று எண்ணுகிறாய்? என் நிபந்தனைகளுக்கு உட்படுகிறாயா அல்லது சிறைச்சாலைக்குப் பத்துவருஷம் போகிறாயா?

கோவிந்த.—உன்னிஷ்டம்போல் செய்!

மூர்த்தி—அப்படியென்றால் பத்துவருஷம் சிறைச்சாலை வாசம் நிச்சயம்!

கோவிந்த.—யாருக்கு? உனக்குத்தானே? பாங்கிக் கணக்குகளில் நீ செய்திருக்கும் அயோக்கியத்தனங்களை அதிகாரிகள் கண்டுபிடிக்கும்போது, உனக்குப் பத்துவருஷம் கண்டிப்பாய்க் கிடைக்கும்?

மூர்த்தி.—அடே! நீ பேயா? என்ன சொன்னாலும் மனந்தளராமல் ஏதேதோ பிதற்றுகிறாயே!

கோவிந்த.—ஆதியிலிருந்து நான் பாங்கியை ஏமாற்றிவருவது தெரிந்தும் என்னிடம் லஞ்சம் வாங்கிக்கொண்டு அதை அதிகாரிகளுக்குத் தெரிவிக்காமல் மறைத்து வைத்திருந்த உன்னைத் தண்டித்த பின்னல்லவா என்னைத் தண்டிப்பார்கள்? அது மாத்திரமன்று. நீ பாங்கிப்பணத்தைக் கையாண்டிருப்பது எனக்குத் தெரியாதென்று நினைக்கிறாய்? நான்தான் உங்கள் பாங்கியில் மாறுபெயர் பூண்டு பணம் போட்டுவைத்தேன். அந்தப் பணத்தை என்னைத்தவிர வேறெவரும் கேட்கமாட்டார்கள். என்னைப் பயமுறுத்திப் பணம் லஞ்சம் வாங்க யத்தனித்தாய். என்னைப் பயமுறுத்த உன்னால் முடியாது. என் கண்முன் நில்லாமல் போய்விடு. இல்லாவிட்டால், எனக்

41. மகிமைக்கு அஞ்சிய மருமகனே, எருமைக்கன்றைக் கொல்லாதே.

குக் கோபம்வந்து உனக்கு ஏதேனும் தீங்கு செய்துவிடுவேன்.

மூர்த்தி.—ஐயா! கோபிக்காதேயுங்கள். நான் ஏதேதோ வியாபாரங்கள் செய்ய ஆரம்பித்தேன். எல்லாம் நஷ்டமாகவே முடிந்தன. நானென்ன செய்வேன்? வேறு விதியில்லாமல் பாங்கியிலிருந்து.

கோவிந்த.—எவ்வளவு பணம் அபகரித்துக் கொண்டாய் சொல்!

மூர்த்தி.—மூவாயிரம் ரூபாய்.

கோவிந்த.—மூவாயிரம் ரூபாயா? நீ ஐம்பது ரூபாய் சம்பளகாரன். அவ்வளவு பெரிய தொகையைக் கையாட எப்படித் துணிந்தாய்? இருக்கட்டும். நீ எனக்குக் கெடுதிசெய்ய யத்தனித்த போதிலும், உன் தங்கையும் தாயாரும் நீ சிறைச்சாலைக்குச் செல்வதைக் கண்டு வருந்தாமலிருப்பதற்காக உனக்கு ஐயாயிரம் ரூபாய் தருகிறேன். ஆனால் அவ்வாறு நான் தருமுன், நீ உன் அயோக்கியச் செயல்களையெல்லாம் ஒப்புக்கொண்டு எனக்கு ஒரு கைக்கடிதம் கொடுக்கவேண்டும். அதில் கையெழுத்து இயல்பாகப் போடவேண்டும். என்னை ஏமாற்ற முயலாதே! பத்திரம்!

மூர்த்தி.—இல்லையில்லை. தாங்கள் என்ன செய்யச் சொன்னாலும் செய்கிறேன். என்னை இந்த ஆபத்தினின்று கரையேற்றி விடுங்கள். உங்களுக்கு மிகுந்த புண்ணியமுண்டு.

பிறகு கோவிந்தசாமிமுதலியார் ஒருகைக் கடிதமெழுதி மூர்த்திமுதலியாரிடம் அதில் கையெழுத்து வாங்கிக்கொண்டு, ரூபாய் ஐயாயிரத்துக்கு பாங்கிக்கு ஒரு செக்கு எழுதிக் கொடுத்து மூர்த்தி முதலியாரை வெளியே அனுப்பினர்.

சிறுவர், ஸ்திரீகளுக்கான பக்கங்கள்

CHILDREN'S AND LADIES' PAGES

(287-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

சக்திதேவனும் அம்மாளிகையினழகையும் அமைப்பையும் கண்டு களிப்பதும் அங்கு இவனுக்காக வைத்திருந்த அமிர்தம் போன்ற பழங்களையும் மற்றுமுள்ள ஆகாரவகைகளையும் புசிப்பதுமாக விநோதமாய்க் காலந்தள்ளினான். பிறகு நம்மை ஏன் மேல்மாடியில் ஏற வேண்டாமென்று சொன்னாள்? அதற்கு என்ன காரணமிருக்கும் என்று வெகுநேரம் யோசித்தான். ஒன்றும் புலப்படவில்லை. கடைசியில் ஏறித்தான் பார்ப்போம், என்னதான் வரப்போகிறது என்று துணிந்து மேல் மாடியில் ஏறினான். எதைச் செய்யவேண்டாமென்று சொல்லுகிறார்களோ அதிலேயே கட்டாயம் செல்வது மனுஷ்ய புத்தியின் ஸ்வபாவமன்றோ? மாடியிலேறினதும் விலையுயர்ந்த பட்டுகளினால் மூடப்பட்ட மூன்று ரதனமயமான மண்டபங்களைக் கண்டான். கண்டதும், ஒன்றின் கதவைத் திறந்து உட்சென்றான். சென்றதும் ரதனமயமான கட்டிலில் ஹம்ஸதூளிகா மெத்தையின்மேல் தன் சரீரத்தைத் துணியால் மூடிக்கொண்டு யாரோ படுத்திருந்ததாகத் தோன்றிற்று. சமீபத்தில் போய் போர்வையைத் திறந்துபார்த்தான். அப்படியே பிரமித்து நின்றுவிட்டான். ஒன்றும் தோன்றவில்லை. இதென்ன நாம் கனவு காண்கிறோமோவென நினைத்தான். இல்லை, நாம் நின்றுகொண்டிருக்கிறோமே, தூங்கவில்லையே, நமக்கிப்போது கனவேது என்று சமாதானப்படுத்திக்கொண்டான். இதென்ன மாயை? நம்மை வஞ்சிப்பதற்காக யாராலாவது செய்யப்பட்ட இந்திரஜால வித்தையோ வென எண்ணினான். நமக்குப் புத்திதான் ஸ்வாதீனமில்லாமலிருக்கிறதோ வென யோசித்தான். இல்லை, நாம் சரியான ஸ்திதியிலேயே இருக்கிறோம்" என நிச்சயித்துக்கொண்டான்.

இவ்விதமெல்லாம் நினைக்கும்படியாய் அங்கு என்ன காரணம் நேர்ந்ததென்று நம் நேயர்கள் அறியவிரும்புவார்கள். எந்தக் கன்னிகையை உத்தேசித்து நடுவில் அநேகவிதக் கஷ்டங்களைப்பட்டு தன் பிராணனையும் திருணமாய் நினைத்து மனுஷ்யர்களே போகமுடியாத மனுஷ்ய சஞ்சாரமில்லாத இக்கனகபுரிக்கு வந்துசேர்ந்தானோ, அதே கன்னிகை கனகரேகை, பரோபகாரி அரசன் மகள், அக்கட்டி

மக்காவுக்குப்போய்க் கொக்குப் பிடித்ததுபோல.

வில் உயிரற்றுக் கிடப்பதைக் கண்டதுதான் அவன் எண்ணினவைகளுக்குக் காரணம். அவ்வுடலில் பிராணன் மாத்திரம் இல்லையே தவிர தேகம் கொஞ்சங்கூட வாடவுமில்லை. காந்தி குறையவுமில்லை.

சக்திதேவன் முன் சொன்னவாறெல்லாம் நினைத்து இது ஏதோ பகவானுடைய மாயையாயிருக்கிறது எனத் தீர்மானித்து அறையிலிருந்து வெளியில் வந்து மற்றிரண்டு மண்டபங்களிலும் போய்ப் பார்க்க அங்கும் வேறிரண்டு கன்னிகைகள் அதேமாதிரி உயிரற்றுக் கிடக்கக்கண்டு மிகவும் வியந்து மண்டபங்களை விட்டு வெளியில் வந்து ஓரிடத்தில் உட்கார்ந்து சுற்றிலும் பார்த்தான்.

அப்படிப் பார்க்கும்பொழுது அம்மாளிகையின் வடபுறத்தில் ஒரு பெரிய தடாகம் தென்பட்டது. அதன்கரையில் ரத்தினக் கடிவாளமிட்ட ஒருயர்ந்த குதிரை கட்டியிருந்தது. நம் பிரமசாரிக்கு குதிரை சவாரியென்றால் வெகுப் பிரியம். ஆகையால் அக்குதிரையைக்கண்டதும் அதன்மேலேறிச்சவாரிசெய்ய எண்ணினவனாய் மாளிகையைவிட்டுக் கீழிறங்கி குளக்கரை சேர்ந்து குதிரையினருகிற் சென்று அதின்மேலேற யத்தனித்தான். அது பின்னங்காலால் ஒருதை உதைத்து அத்தடாகத்தில் அவனைத் தள்ளிவிட்டது. அதில் மூழ்கி அரை நிமிஷத்திற்கெல்லாம் மேலே வந்து பார்க்க, தன்னூராகிய வர்த்தமான பட்டணத்தின் உத்தியானவன மத்தியிலிருக்கும் தடாகத்தினடுவில் தானிருப்பதாய்க் கண்டான் நம் சக்திதேவன். "ஆகா ! என்னைப் போல் துர்ப்பாக்கியசாலியு மிவ்வுலகிலுண்டா ? என்ன அழகு ? என்ன லாவண்யம் ? சந்திரப்பிரபை யென்றால் அவளுக்கே தகும். நான் அவளை விவாகஞ் செய்துகொண்டு வித்தியாதரர்களுக்குரிய சுகங்களை அனுபவிப்பதுமல்லாமல் அக் கனகப்புரிக்கே அரசனாய் விடலாமென்றெண்ணி யிருந்தேனே. கைக்கெட்டினது வாய்க்கெட்டவில்லையே! நம்மை யாரோ ஏமாற்றி விட்டார்களே. இனிமேல் என்ன சொல்லித்தான் என்ன பலன்? விதியை வெல்ல யாரால் முடியும் என்று பலவாறாய் நினைத்து நினைத்து அடங்காத் துயரத்துடன் தன் வீடுபோய்ச் சேர்ந்தான். போனதுபோல் வந்தான் புதுமாப்பிள்ளை.

முயற்சியுடையார் இகழ்ச்சியடையார்.

இவ்விதம் நம் சக்திதேவன் தான் பட்ட சிரமங்களெல்லாம் வீணாய்ப்போனதை நினைத்துக்கொண்டு ஆராத்துயரத்துடன் வீடுபோய்ச் சேர்ந்தான். வெகுநாள் கழித்துவந்தவனாகையால் வீட்டிலுள்ளோர் இவனை மிகவும் பரிவுடன் உபசரித்தார்கள். அவர்களால் நன்குபசரிககப்பெற்று அந்நாளை யொருவாறு அங்கு கழித்தான். மறுநாட் காலையிலெழுந்து வெளியில்வர, முன்மாதிரி பறையின்சத்தம் மறுபடி காதில் விழுந்தது. அதைக்கேட்டதும் விரைந்தோடி "நான் கனகபுரியை நிச்சயமாய்க் கண்டேன்" என்று காவலரிடம் சொன்னான். அவர்களும் இவனை முன்போல் அரசனிடம் அழைத்துச் சென்றார்கள். அரசன் இவனைப் பார்த்ததும், இவன் முன்போலவே இந்தத் தடவையும் பொய் சொல்லப்போகிறானெனத் தனக்குள் நினைத்தான். இதையறிந்த சக்திதேவன் "ஓ ராஜகுஞ்சரமே! நான் சொல்வது பொய்யென்று இத்தடவை நிரூபிக்கப் படுமாகில் என் உயிரைத் தக்ஷணமே தங்களெதிரிலேயே விட்டுவிடுகிறேன் என்று சத்தியம் செய்கிறேன். தங்கள் கன்னிகை என்னைக்கேட்கட்டும்;' அவளுக்குத் தக்கபடி யான் விடையளிக்கிறேன்" என்று தைரியத்துடன் கம்பீரமாய்ச் சொன்னான்.

உடனே அரசன் தன் பெண்ணை அவ்விடம் அழைப்பிக்க, அவள் வந்ததும் இவனைக் கண்ணுற்று முன்னறிந்தவனா யிருக்கக்கண்டு "இவன் மறுபடியும் அஞ்சாமற் பொய் சொல்லப்போகிறான்: இதற்காக என்னை ஏன் இங்கு யழைத்தீர்கள்" என்று கடிந்துபேசினாள். அதற்கு சக்திதேவன் "ஓ கன்னிகா ரத்தினமே! நான் பொய்சொல்லுகிறேனோ அல்லது நிஜம் சொல்லுகிறேனோ என்பதைப்பற்றிப் பிறகு விசாரித்துக்கொள்ளுவோம். பிராணனில்லாமல் பிணமாய்க்கிடந்த உன்னைக் கனகபுரியில் கண்டேன். இங்கு நீ உயிருடனிருக்கிறாய். இதென்ன வாச்சரியம்? இதென்ன ரகசியம் ? தயவுசெய்து இதை எனக்கு விளக்கிச் சொல்வாயாக" யென விளம்பினான்.

இதைக்கேட்ட அக்கன்னிகை அடங்கா மகிழ்ச்சியுடன் தன் பிதாவை யுற்றுநோக்கி "என்னருமைப் பிதாவே! இம்மகானுபாவர்

மங்கமாரி வந்தார் தங்கமழை பெய்தது.

கனகபுரியைக் கண்ணுற் கண்டவர்தாம் என்பதிற் கொஞ்சமேனும் ஐயமில்லை. கூடிய சீக்கிரத்தில் எனக்குப் பர்த்தாவாகப்போகிறார். அங்கிருக்கும் என்னுடைய மூன்று சகோதரிகளையும் இவர் விவாகம் செய்துகொண்டு அப்பட்டணத்திலேயே வசித்துக்கொண்டு வித்தியாதர ராஜ்யத்தையும் ஆளப்போகிறார். நான் அந்தப் பட்டணத்திற்குப் போய் அங்கிருக்கும் என்னுடலுக்குள் சீக்கிரம் பிரவேசிக்கவேண்டும். ஒரு முனிவர் சாபத்தினால் தங்கள் வீட்டில்தங்களுக்குப்புத்திரியாய்ப்பிறந்தேன். 'ஒரு மாநிடன் கனகபுரிக்குப் போய், உன் சரீரத்தைக் கண்டுவிட்டு எப்பொழுது உன் ரகஸ்யத்தைவெளியிடுவானோ அப்பொழுதே உனக்கு சாபவிமோசனம். மாநிட ஜன்மத்திலும் பூர்வக்ஞானமிருக்கும்" என்று அம்முனிவர் சாபவிமோசனத்தையும் செப்பியருளினார். "அக்காலம் வந்துவிட்டது. என் ரகஸ்யம் வெளியாய்விட்டது. ஆகையால் நான் என் இருப்பிடம்போய்ச் சேருகிறேன். இவ்வளவு நாள் என்னை அன்புடன் காப்பாற்றியதற்கு நான் மிகவும் நன்றியறிதலுள்ளவளாயிருக்கிறேன்" என்றுரைத்துக்கொண்டே அந்தச் சரீரத்தை விட்டு மறைந்தாள். உடனே அரண்மனை முழுவதும் அழுகையால் நிறைந்தது.

நம் சக்திதேவன் உடனே அவ்விடத்தைவிட்டகன்று தான் எவ்வளவோ பிரயாசைப்பட்டும் பலன் கிட்டாததைப்பற்றி நினைத்து நினைத்து மனமுருகினான். பிறகு சற்று யோசித்து "ஆகா! நாம் ஏன் இவ்விதம் விசனிக்கிறோம். அக்கன்னிகைகளும் வித்யாதர ராஜ்யமும் நமக்கு நிச்சயமாய்க் கிடைக்குமென்றல்லவோ கனகரேகை சொல்லிப் போனாள். முயற்சியைச் சரியாய்ப் பண்ணினால் அது ஒருநாளும் வீண்போகாது. இந்தத் தடவை அவர்களை யடையாமற திரும்புவதில்லை" என நிச்சயித்துக்கொண்டு மறுபடியும் புறப்பட்டு முன் நடந்த வழியே நடந்து சமுத்திரக்கரையைச் சேர்ந்தான். அங்கு மிகுந்த முகமலர்ச்சியுடன் ஒருமனிதன் தன்னை நோக்கிவருவதைக் கண்டான். முன் தடவை போனபோது இவன் ஒரு வியாபாரியுடன் சேர்ந்து உன்னத ஸ்தலமென்னும் தீவைகுறித்து கப்பலில் பிரயாணஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில் ஓடங்கவிழ்ந்துபோய இருவரும் சமுத்திரத்தில விழுந்துவிட்டது நேயர்களுக்கு ஞாபகமிருக்கலாம். அப்பொழுது சமுத்திரத்தில் விழுந்த சமுத்திரதத்தனென்னும் வியாபாரிதான் இப்போது நம் சக்திதேவனை நோக்கி வருபவன்.

அவனைக் கண்டதும் நம் சக்திதேவன் அளவிலா வாச்சரியங்கொண்டு அன்று நம்முடன் கடலில் விழுந்தவர் இங்கு எப்படி வந்தார்? ஏன் வந்திருக்கக்கூடாது? கடவுள் செயலை யாரால் வருணிக்கமுடியும்? அதற்கு நாமே ஓர் உதாரணமல்லவா? என்று நினைத்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே அவ்வியாபாரி சமீபத்தில் வந்து சந்தோஷத்தினால் அவனைத் தழுவிக்கொண்டான்.

பிறகு குசலப் பிரச்னம் பண்ணினதும் அவனைத் தன்னகத்துக் கழைத்துச் சென்று அங்கு அவனுக்கு வேண்டியவைகளை யன்புடனுதவி "ஸ்வாமீ! தாங்கள் எவ்விதம் கடலிலிருந்து கரையேறினீர்கள்" என்று ஆச்சரியத்துடன் வினவினான். அப்பொழுது சக்திதேவன் அன்று முதல் இன்றுவரை நடந்த தன்னுடைய விருத்தாந்தங்கள் யாவையும் செவ்வனேயுரைத்து, "நீர் எவ்விதம் கரை யேறினீர்" என்று அவனை வினவ, அவன் சொன்னதாவது:—

"கடலில் விழுந்து நான் தத்தளிக்குந்தருவாயில் ஈசன் செயலால் ஓர் உடைந்த பலகை எனக்கருகில் மிதக்கக் கண்டு அதின்மேலேறிக்கொண்டு மூன்றுநாள் வரையில் அப்படியேயிருந்தேன். நான்காவதுநாட் காலையில் இனி இவ்விதம் எத்தனைநாட்களிருக்கமுடியும்? குளிரும் பசியும் நம்மை மிகவும் வருத்துகின்றன. பிழைப்பதற்கோ ஒருவழியுங்காணோம். இனி நமக்குப் பூவுலகிலிருக்க ஈசனருளில்லை போலிருக்கிறது எனத் துக்கித்துக்கொண்டிருக்கும்போது கொஞ்சதூரத்தில் வந்துகொண்டிருக்கும் ஒரு கப்பல் என் கண்ணில் தோன்றியது."

"அதைக் கண்டதும் ஆசையற்றுக் கிடந்த என் மனம் ஆசையில் மூழ்கியது. கப்பல் கொஞ்சம் சமீபத்தில் வந்ததும், அக்காலமிருந்த என் பலத்தைக்கொண்டு உரக்கக் கத்தினேன். அதைக்கேட்டு அக்கப்பலிலுள்ளோர் மனமிரங்கி என்னருகில் கப்பலை யோட்டி வந்து என்னைக் கப்பலிலேற்றிக்கொண்டனர். அதிலேறினதும் யான் அக்கப்பற்றலைவரிடம் கொண்டுபோகப்பட அவர் என்னருமைப்பிதா

மச்சை அழித்தால் குச்சகும் ஆகாது.

வாயிருக்கக் கண்டேன். என்னைப் பார்த்ததும் அவருக்குத் துக்கமேலிட்டு என்னைக் கட்டிக்கொண்டு ஓவென்றலறி "குழந்தாய்! உனக்கு இக்கதிவருவானேன்" என்று கேட்க "பிதாவே! தாங்கள் தீவாந்தரம்போய் வெகுநாளாகியும் யாதொரு செய்தியும் தெரியாமலிருக்கக்கண்டு நம் குலதர்மத்தைக் கைவிடக் கூடாதென நினைத்து வியாபாரத்திற்காகக் கப்பலேறிச் சென்றேன். செல்லும்போது நடுவில் கப்பல் கவிழ்ந்துவிட்டது" என நானுரைக்க அதற்கவர் என்மேல் சினந்து "அப்பா! நீ வனிப்படி பிராணனுக்கு ஆபத்து விளைவிக்கக்கூடிய காரியங்களி லிறங்குகிறாய். உனக்கென்ன பணத்திற்குக் குறைவா? எனக்கு நீ ஒரே பிள்ளை. வேண்டிய பணம் சேகரித்து வைத்திருக்கிறேன். போதாக் குறைக்கு சம்பாதிக்க நானிருக்கிறேன். இதோ பார். இக்கப்பல் பூராவும் தங்கம். இவ்வளவும் நம்முடையதுதான். ஆகையால் நீ இவ்விதம் ஸாஹஸமான காரியங்களைச் செய்யாதே" என்று சொல்லி என்னை வீட்டுக்கழைத்துவந்தார். இதுதான் என் வரலாறு" என்றான்.

சக்திதேவன் அன்றிரவு அங்கு கழித்துக் காலையில் எழுந்து காலைக்கடனை முடித்து வர்த்தகனை நோக்கி "எனக்கு மறுபடியும் அந்த உன்னதஸ்தல மென்னும் தீவுக்குப் போக வேண்டும்" என வுரைத்தான். "இதோ என் வேலையாட்களிற் சிலர் அங்கு செல்லுகிறார்கள். அவர்களுக்காகக் கப்பல் தயாரா யிருக்கிறது. அதிலேயே தாங்களும் போகலாம்" என்று வியாபாரி சொன்னான்.

கொஞ்ச நேரத்திற்கெல்லாம் கப்பல் புறப்பட்டது. சரியானகாலத்தில் உன்னதஸ்தலம் போய்ச் சேர்ந்தது. சக்திதேவன் உடனே கப்பலைவிட் டிறங்கி பட்டணத்திற்குள் பிரவேசித்து ஒரு தெருவழியாய்ப் போய்க்கொண்டிருக்கும்போது அத்தீவுக்கரசனாயிருந்த சத்யவிரதனுடைய குமாரர்கள் இவனை யடையாளங்கண்டு இவனருகில்வந்து "ஸ்வாமீ! தாங்களும் என் பிதாவும் சேர்ந்து கனகபுரியைத்தேடிச் சென்றீர்களே. அப்படியிருக்கத் தாங்கள் மாத்திரம் எப்படி இங்குவந்தீர்கள்? எங்கள் பிதாவெங்கே?" என்று கேட்டார்கள். அதற்கு சக்திதேவன் "உங்கள் பிதா சமுத்திரத்தில் வடவாமுகாக்கினிக் கிரையாயினார்" என்றுரைக்க, மிகவும் கோபித்துக்கொண்டு அச்செம்பட யுவகர்கள் தங்கள் வேலையாட்களை யழைத்து, "இவன்தான் எங்கள் பிதாவைக்கொன்ற மாபாதகன். இல்லாவிடில் இருவரும்சேர்ந்து ஒரு கப்பலில் போய்க்கொண்டிருக்கும்பொழுது ஒருவர் மாத்திரம் வடவாமுகாக்கினிக்கிரையாவானேன்? மற்றொருவன் தப்பிப் பிழைத்து வருவானேன்? இவனைப் பிடித்துக்கட்டி காளிகோயிலிற்குக் கொண்டுபோய் அங்கு அடைத்துவையுங்கள். நாளைய தினம் இவனைக் காளிக்குப் பலிகொடுத்து விடுவோம்" என்று சொல்ல, அவர்களும் அப்படியே செய்தார்கள்.

அக்கோயிலோ மகா பயங்கரமா யிருந்தது. அதற்குள் அடைக்கப்பட்டிருந்த சக்திதேவன் *இன்ன செய்வதென்று தோன்றாமல் கடைசியாய்க் காளியைத் தோத்திரம் செய்ய வாரம்பித்தான். "அம்மணி! தாயே! பகவதி! ஸகல லோகங்ககளுக்கும் பிறப்பு, இருப்பு, இறப்பு இம்மூன்றுக்கும் காரணம் நீதான். நீ இல்லாமல் ஓரணுவுமசையாது. ஈசனே உன்னருளால்தான் எதையும் செய்யவல்லவரென்றால் மற்றவரைப்பற்றிக் கேட்பானேன்? நிரபராதியாகிய யான் இக்கொடியோர் கையிற் சிக்கிக்கொண்டேன். பொழுது விடிந்தாற் பிழைப்பில்லை. அதற்குள் எப்படியாவது இவ்வாபத்தினின்றும் என்னைக் காத்தருளவேண்டும்" என்றிவ்வாறாக ஸ்தோத்திரம் செய்துகொண்டிருக்கும்போதே தன்னை யறியாமற் சோர்ந்து நித்திரைபோனான்.

இவ்விதம் நித்திரை போனதும் ஒரு கனவு கண்டான். அக்கோயில் கர்ப்பக் கிருகத்திலிருந்து ஒரு திவ்ய ஸ்திரீ வெளியில் வந்து அவனருகிற்சென்று "குழந்தாய்! பயப்படாதே! ஒருபோதும் உனக்குக் கெடுதியுண்டாகாது. இந்தச் செம்படவக் குமாரர்களுக்கு மிகவும் அழகுவாய்ந்த ஒரு ஸகோதரி யிருக்கிறாள். அவள் பெயர் பிந்துமதி. அவள் காலையில் இங்குவந்து உன்னைக் காண்பாள். கண்டதும் உன்மேல் மோகங்கொண்டு தன்னை விவாகஞ் செய்துகொள்ளும்படி உன்னை வேண்டிக் கொள்வாள். நீ ஒப்புக்கொள். அவள் இவ்வாபத்திலிருந்து உன்னை விடுவிப்பாள். அவள் செம்படவப் பெண்ணாயிற்றே யென்று நிராகரித்து விடாதே. அவள் கேவலம் ஒரு வலை

மஞ்சனமும் மலரும்கொண்டு துதிக்காவிட்டாலும், நெஞ்சத்தில் நினைப்பதே போதகம்.

னான் பெண்ணல்ல. அவள் ஒரு வித்தியாதர ஸ்திரீ, சாபத்தினால் இங்கே பிறந்திருக்கிறாள்" என்று சொல்லி மறைந்தாள்.

உடனே சக்திதேவன் விழித்துக் கொண்டான்; எதிரில் ஒருவரையுங் காணோம். இது தேவியின் அனுக்ரஹமாகத்தானிருக்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்துக்கொண்டு அக்கன்னிகையின் வரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

கதிரவன் உதித்ததும் அக்கன்னிகை காளிகோயிலுக்குவந்து இவனைக்கண்டு இவன் வரலாற்றை வினவ, இவன் தன் வரலாற்றைச் சுருக்கிச் சொன்னான். அதைக்கேட்ட அக்கன்னிகை "நான் தங்களை இவ்வாபத்தினின்றும் விடுவித்து விடுகிறேன். ஆனால் நான் சொல்வதைத் தாங்கள் கேட்கவேண்டும். அதாவது—'என் விவாகத்திற்காக என் ஸகோதரர்கள் தேசங்களெல்லாந் திரிந்து அனேக யுவகர்களை தேடிக்கொண்டுவந்தார்கள். அவர்களில் ஒருவராவது என்மனத்திற் கேற்றவராக இல்லாததினால் நான் அவர்களை நிராகரித்து விட்டேன். ஆனால் தங்களைப் பார்த்தமாத்திரத்தில் தங்கள்மேல் எனக்கு அளவுகடந்த அன்புண்டாகிவிட்டது. ஆகையால் தாங்கள் தயவுசெய்து அடியாளை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்" என்றாள்.

சக்திதேவன் தான் இரவில்கண்ட கனவை நினைத்துக்கொண்டு "அப்படியே யாகட்டும்" என்று ஒப்புக்கொண்டான். உடனே தன்னபிப்பிராயத்தைத் தன் ஸகோதரர்களுக்குத் தெரிவித்து, இவனைத் தன் வீட்டிற் கழைத்துச் செல்ல அங்கிவ்விருவருக்கும் வெகுவிமரிசையாய் விவாகம் நடந்தேறியது.

நம் சக்திதேவன் இவ்வளவு நாள் பட்ட அளவுகடந்த சிரமத்திற்குப் பரிகாரமாக அவ்வழகியுடன் திவ்விய சுகபோகங்களையனுபவித்துக்கொண்டு அவ்வூரிலேயே வெகுநாளிருந்தான்.

இங்ஙனமிருக்க, ஒருநாள் இருவரும் உல்லாஸமாய் வீட்டின் மாடியில் நின்றுகொண்டு வீதியில் வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது ஒரு சண்டாளன் கோமாம்ஸத்தை எடுதத்துக்கொண்டு தெருவில் போய்க்கொண்டிருந்தான். இதைக் கண்ட சக்திதேவன் "பிரியே! இதோ பார். மூவுலகிலும் பூஜிக்கப்பட்டுக் கொண்டாடப்படும் பசுவின் மாம்ஸத்தை இவன் உண்பதற்காகக் கொண்டுபோகிறான். இவன் எவ்வளவு பாபியாயிருக்கவேண்டும்" என்று சொல்ல, அதற்கவள் "அதற்கென்ன சந்தேகம்?" பசுவின் விஷயத்தில் நான் செய்த மிகவும் அற்பமான ஒரு தப்பினால் எனக்கு இந்தச் செம்படவ ஜன்மம் வந்ததென்றால் இவனைப்பற்றி என்ன சொல்வது!" என்றாள்.

அதைக்கேட்ட சக்திதேவன் "நீ யார்? உனக்கெப்படி இச்சன்மம்வாய்த்தது?" என்றுவினவ அதற்கவள் ஒன்றும் பதில் சொல்லவில்லை. பின்னும் நிர்ப்பந்தித்து இவன் கேட்க, அதற்கவள் "நான் மிகவும் ரகஸ்யமான ஒரு விஷயம் சொல்லுகிறேன். அதை மிகவும் கோப்யமாக வைத்துக்கொள்ளுவதுந் தவிர அதன்படி தாங்கள் நடப்பதானால் அதைச் சொல்லுகிறேன்" என்றாள்.

"அப்படியே செய்கிறேன்" என்று சக்திதேவன் உறுதிமொழி கூறியபிறகு, அவள் சொன்னதாவது:-"இதே தீவில் இப்பொழுது தங்களுக்கு மற்றொரு பாரியையும் கிடைக்கப் போகிறாள். அவள் தங்களை யடைந்ததும் கர்ப்பந்தரிப்பாள். கர்ப்பந்தரித்த எட்டாவது மாதத்தில் அவளுடைய வயிற்றைக்கிழித்து அச்சிசுவை வெளியிலெடுத்துவிட வேண்டும். இவ்விஷயத்தில் கொஞ்சமாவது தயையாவது கருணையாவது காட்டக்கூடாது. இதுதான் தாங்கள் செய்யவேண்டிய வேலை. என் விருத்தாந்தத்தைக் சொல்லுகிறேன், கேளுங்கள். நான் பூர்வஜன்மத்தில் ஒரு வித்தியாதர ஸ்திரீயாயிருந்தேன். ஏதோ சாபத்தினால் பூமியில் மனுஷ்ய ஸ்திரீயாய்ப் பிறந்தேன். அந்த ஜன்மத்தில் நான் வீணைவாசிப்பது வழக்கம். அப்பொழுது வீணையின் தந்தி அறுந்துபோனால் அதைப் பல்லால் கடித்துக்கொண்டு முடிபோடுவது வழக்கம். பசுவின் நரம்பாகிய அந்தத் தந்தியை, பல்லால் கடித்ததின் பலனாக இந்த ஜன்மம் எனக்கு வந்தது. இதற்கு இக்கதி வாய்க்குமானால், பசுவின் மாம்ஸத்தைப் புசிப்பவர்களுக்கு எக்கதி யுண்டாகும் என்பதை யோசித்துப் பாருங்கள்" என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே அவளுடைய சகோதரர்களில் ஒருவன் ஓடிவந்து "எழுந்திரும்; ஏதோ ஒருபெரிய பன்றி, மிகுந்த வேகத்

மடப் பெருமையே தவிர, நீராகாரத்துக்கும் வழி இல்லை.

துடன் ஓடிவருகிறது. அது வழியில் அனேகரைக் கொன்றுவிட்டு நம் வீட்டைநோக்கி ஓடிவருகிறது" என்று கத்தினான். இதைக்கேட்டதும் சக்திதேவன் வெகு வேகமாய் மாடியைவிட்டிறங்கி கையில் வேலாயுதந்தரித்து ஒரு குதிரையின்மேலேறிக்கொண்டு பன்றியைத் துரத்திக் கொண்டு ஓடினான்.

பன்றியும் இவனைக்கண்டு பயந்தோடிற்று. சக்திதேவன் அதை விடாமல் வெகுதூரம் துரத்திச்சென்று கடைசியில் அதன் கிட்ட நெருங்கி அதைத் தன் வேலால் குத்தினான். அதைப் பொறுக்கமாட்டாமல் அப்பன்றி கதறிக்கொண்டே ஒரு பெரிய புதரில் புகுந்துவிட்டது. அக்குகை மனிதர் நுழையக்கூடிய வளவு பெரிதாயிருந்ததால் பன்றியைப் பின்பற்றி இவனும் அதனுட்சென்றான். சென்றதும் கொஞ்சதூரத்தில் ஓரழகிய உத்தியானவனத்தையும் அதனடுவில் ஒரு மாளிகையையும் கண்டான். அதைப் பார்த்துக்கொண்டே நிற்கும்பொழுது அங்கு சந்திரபிம்பம்போல் மாசற்ற முகத்தினளான ஓர் சுந்தரி எதிரில் தோன்றினாள். அவளைப் பார்த்து "பெண்ணே நீ யார்? நீ எப்படி இங்கு வந்தாய்? உன்னைப் பார்த்தால் மிகவும் பயந்தவளாகக் காணப்படுகிறாயே, யாது காரணம்பற்றி பயப்படுகிறாய்?" என்று சக்திதேவன் கேட்க. அதற்கு அச்சிறுமி "நான் சண்டவிக்கிரமென்னும் தக்ஷிண தேசாதிபதியின் மகள். என் பெயர் பிந்துரேகை. மகா பாபியான இவ்வசுரன் என்னைத் தூக்கிக்கொண்டுவந்து இங்கே சிறைவைத்திருக்கிறான். இப்பொழுது மாம்ஸத்தில் ஆசையுள்ளவனாய் பன்றி உருவமெடுத்து வெளிக்கிளம்பினான். ஆனால் யாரோவொரு மகாவீரனால் சக்தியாயுதத்தாலடிக்கப்பட்டு உடனே இங்குவந்து விழுந்து பிணமாய்க் கிடக்கிறான். இதுவரை என் கற்பு கெடவில்லை. எனக்கு இன்னமும் விவாகம் ஆகவில்லை. இவன் மரித்ததைப் பார்த்ததும் நான் வேகமாய் ஓடிவந்தேன்" என்று இனிய குரலால் மொழிந்தாள்.

"பெண்ணே! பயப்படாதே. நான்தான் இந்தவேலாயுதத்தினால் இவனைக்கொன்றேன்" என்று சக்திதேவனுரைக்க "அப்படியானால் தாங்கள் யார்? தங்கள் பெயரென்ன?" என்று அக்கன்னிகை வினவினாள். "நான் சக்திதேவன் என்னும் ஒரு பிராமணன்" என்று இவன் பதிலளிக்க, "அப்படியானால் தாங்கள்தான் எனக்குப் பர்த்தாவாக வேண்டும். தயவு செய்து என்னை ஸ்வீகரித்துக்கொள்ளவேண்டும்" என்று வேண்டிக்கொண்டாள் சிறுமி. சரி யென்று அவளைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு குகையிலிருந்து வெளியேறித் தன் வீடுசேர்ந்து நடந்த விவரங்களையெல்லாம் பிந்துமதிக்குச் சொன்னான். அவளும் "தாங்கள் இவளை மணந்துகொள்ளவேண்டும்" என்று வற்புறுத்த, சரியான முகூர்த்தத்தில் அவளையும் மணம்புரிந்துகொண்டு மூவரும் மிகவும் அன்புடன் காலங்கழித்து வந்தார்கள்.

இப்படியிருக்க பிந்துரேகை கர்ப்பமாயினள். மாதங்களும் ஏழு நிறைந்தன. எட்டாவது மாதமும் பிறந்தது. அப்பொழுது பிந்துமதி "பிராணநாதா! இது பிந்துரேகைக்கு எட்டாவது மாதம். இப்பொழுது தாங்கள் செய்வதாக ஒப்புக்கொண்ட காரியத்தைத் தங்களுக்கு நினைப்பூட்டுகிறேன். சத்தியம் ஒருபோதும் தவறவிடக் கூடாதல்லவா?" என்றாள். ஒருபக்கம் ஸ்நேகமும் தயையும் பாதிக்கிறது. இன்னொரு பக்கம் பிரதிக்ஞை வந்து எதிர்நிற்கிறது சக்திதேவனுக்கு. என்ன சபதஞ் செய்துவிட்டோம். அழகிய சிறுமி. அவளிடம் வைத்திருக்கும் ஆசைக்கோ அளவேயில்லை. மேலும் கர்ப்பிணி. இவளை எப்படிக் கொல்வது என்கிற துக்கத்துடனே வெளியிற் கிளம்பி பிந்துரேகையிருக்குமிடம் சென்றான்.

அவள் இவன் மனஞ் சோர்வுற்று இருப்பதை யறிந்து "நாதா! என்ன இன்றைக்குத் தங்கள் முகம் வாடியிருக்கிறது. ஓகோ! இதற்குக் காரணம் எனக்குத் தெரியும். பிந்துமதி என் கர்ப்பத்தைச் சேதிக்கும்படி சொல்லியனுப்பியிருக்கிறாள். அதுதான் வருத்தத்திற்குக் காரணம் அல்லவா?" என்றாள். சக்திதேவன் ஆச்சரியத்துடன் ஆம் என்றான். "நாதா! தாங்கள் இவ்விஷயத்தில் ஒன்றும் யோசிக்க வேண்டாம். இதில் ஒருவித தோஷமுமில்லை. இதைத் தாங்கள் செய்தே தீரவேண்டும். இதில் ஒரு ரகஸ்யமிருக்கிறது. அது தங்களுக்கு பிறகு வெளியாகும். ஆகையால் கொஞ்சங்கூட வருத்தப்படாமல் இக்காரியத்தை சந்தோஷமாய்ச் செய்யுங்கள்" என்று சொன்

மடியிலே கனமிருந்தால் வழியிலே பயம்.

னாள் பிந்துரேகை. அவள் என்ன சொல்லியும் அவனுக்கு மனந்துணியவில்லை. அப்பொழுது ஆகாயத்திலிருந்து "ஓ சக்திதேவனே! கொஞ்சங்கூட யோசிக்காமல் இவள் கர்ப்பத்தைக் கிழித்து சிசுவை வெளியில் எடு. எடுத்து அதன் கழுத்தைப் பிடித்தமாத்திரத்தில் அது ஒரு கத்தியாய் மாறிவிடும்" என்று ஆகாயவாணி சொல்ல, இதைக் காதாற் கேட்டதும் சக்திதேவன் மனந்துணிந்து அவ்விதம் செய்து சிசுவின்கழுத்தைக்கையினால் பிடிக்க, உடனே அது ஒரு கத்தியாய் மாறிவிட்டது.

கத்தி கையில் வந்ததும், அந்த சக்திதேவன் என்னும் பிராமணன் தன்னுருமாறி ஒரு அழகிய வித்தியாதரனாகிவிட்டான். பிந்துரேகையும் மறைந்துவிட்டாள். உடனே தன் வித்தியாதர ரூபத்தோடு பிந்துமதியினிடம் சென்று இங்கு நடந்தவரலாற்றைக் கூறினான். அதற்கு அவள் "நாதா! நாங்கள் மூன்று பேர்களும் சாபத்தினால் கனகபுரியை விட்டுப் பூமியில் வந்து பிறந்தோம். ஒருத்தி பெயர் கனகரேகை. அவள்தான் வர்த்தமானபுரத்தில் ராஜகுமாரியாய்ப் பிறந்து, தாங்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போதே சரீரத்தை விட்டவள். அவளுக்குச் சாபவிமோசனமாய்கனகபுரி போய்ச் சேர்ந்துவிட்டாள். இரண்டாவது தான் இந்த பிந்துரேகை. இவளுடைய சாபமுடிவின் வேடிக்கையைத்தான் கண்ணாற்கண்டீர்கள். நான்தான் மூன்றாவது. எனக்கும் இப்போது சாபவிமோசன மாகப்போகிறது. நாங்கள் மனுஷ்ய லோகத்தில் பிறந்தாலும் எங்களெல்லோருக்கும் வித்தையும் பூர்வ ஜன்ம ஞானமுமிருந்தன. இப்போதே நானும் புறப்பட்டுக கனகபுரி போய்ச்சேரவேண்டும். எங்களுக்கெல்லாம் மூத்தவள் சந்திரப்பிரபை அங்கேயே யிருக்கிறாள். ஆகையால் தாங்கள் இப்போது பெற்றிருக்கும் கட்கசித்தியைக் கொண்டு கனகபுரி வந்துசேருங்கள். அங்கு வந்ததும் வனத்திலிருக்கும் என் பிதா எங்கள் நால்வரையும் தங்களுக்கு தாரைவார்த்துக் கொடுப்பார். அப்படி அவரால் கொடுக்கப்பட்ட எங்களைப் பாணிக்கிரஹணம் செய்துகொண்டு வித்தியாதர ராஜ்யத்தையுமடைந்து சுகமடைவீர்கள்!" என்றாள்.

(இக்கதை அடுத்த சஞ்சிகையில் முடிவுபெறும்.)

பிரபஞ்ச வர்த்தமானம்

NEWS AND NOTES

இந்தியாவில் துணி இறக்குமதி.—சென்ற பிப்ரவரிமாதம் 28உயோடு முடிவான 12 மாத காலத்துக்கு இந்தியாவில் இறக்குமதியான பருத்தித் துணிகளின் விலைமதிப்பு 44 கோடியென்றும் 1220 லக்ஷம் கஜம் துணிகள் இந்தியாவில் இறக்குமதி செய்யப்பட்டிருக்கின்றனவென்றும், ஆனால் 1914-ம் ௵ பிப்ரவரி ௴ 28உயோடு முடிந்த ஒரு வருஷகாலத்தில் 57 கோடி ரூபாய் மதிப்புள்ள 31,810 லக்ஷம் கஜம் துணிகள் இறக்குமதியாயினவென்றும் தெரிகிறது.

* * *

ஜெர்மன் நஷ்ட ஈடு.—1922-ம் வருஷத்திற்கு ஜெர்மனி கொடுக்க வேண்டிய தொகை, பணமாய் 72 கோடி தங்க மார்க்குகளென்றும், 145 கோடி தங்கமார்க்குகளுக்குப் பொருள்களும் கொடுக்க வேண்டுமென்றும் நஷ்ட ஈடு கமிஷன் தீர்மானித்திருக்கின்றது.

* * *

பீஹார் ஒரிஸ்ஸா கல்விச் சங்கம்.—தற்காலக் கல்வி முறையைத் திருத்தும் நோக்கத்துடன் சமீபத்தில் பாட்னாவில் ஜஸ்டிஸ் ஜாவா பிரசாதின் அக்கிராசனத்தின்கீழ் கல்விமான்களும், பொதுஜனங்களும் ஒரு கூட்டம் கூடினர். அச்சமயம் பீஹார் ஒரிஸ்ஸா கல்விச் சங்கமொன்று ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. இப்பொழுது கல்வி முறையி லிருந்துவரும் கெடுதிகளைத் திருத்தி, கல்வியின் நன்மையை ஸ்தாபிப்பதே சங்கத்தின் நோக்கம். கவர்ன்மெண்ட் போதனா பள்ளிக்கூடத்துத் தலைவர் மிஸ்டர் ஜாக்கட் தமது பிரசங்கத்தில் தற்கால முறையைக் கண்டித்து, இந்தப் படிப்பில் மாணவர்களின் க்ஷேமம் சற்றும் கவனிக்கப்படவில்லை யென்றும், வருஷா வருஷம் தங்களையே நம்பியிருக்க சக்தியற்ற பலர் பீ. ஏ. பட்டம் பெறுகின்றனரென்றும், இந்தச் சங்கம் முதலில் அந்த மாகாணத்தைப் பொறுத்தமட்டில் வேலைசெய்ய வேண்டுமென்றும், பிறகு அகில இந்திய சங்கமொன்றை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்றும் சொன்னார். 10 கல்விமான்களும், 5 சாமானியர்களும் கலந்த கமிட்டியொன்றும். சபையின் விதிகளை ஏற்படுத்த மற்றொரு கமிட்டி நியமிக்கப்பட்டுள்ளன.